

המכתב

לספר הקדוש

לקוטי מוהר"ן

על התורה ומועדי השנה

עם לקוטי התפילות

גליון 178

פרשת ראה

חדש אדר | מזמור "לדוד ה' אורי"

לזכר עולם יהודה צדיק

לע"נ הרה"צ חו"פ
רבי אשר יעקב
בהגה"ק רבי רפאל זצוק"ל
נלב"ע כ"ד תמוז תשמ"ט
תנצב"ה

לע"נ הרה"ג איש צדיק תמים
רבי אהרן גרשון מנחם
ב"ר אפרים שמואל זצ"ל
נלב"ע ח' אלול תשע"ח
תנצב"ה

לרפואת
מלכה בת ברכה אסתר
לרפואה שלימה בקרוב

האזרה האודות

רבינו נחמן מברסלב
זיע"א

לְחִיּוֹרַת בְּאוֹר הַפְּרָשָׁה

עִם הַתּוֹרָה
דְּעִתִּיקָא סְתִימָא

דְּעִתִּיָּדָא
לְאַתְגְּלִיָּא
לְעִתִּיד־לְבָא

יו"ל בעז"ה ע"י
מכון אור האורות
רבינו נחמן מברסלב זיע"א
052.763.1800
B48148@gmail.com

פְּרַשְׁת רֵאָה

"וּשְׁמַחְתֶּם בְּכָל מְשֻׁלַּח יְדְכֶם" (דְּבָרִים יב, ז)

ב.

(ח"א נד, ו)

לְהַכְנִיעַ הַפֶּחַ הַמְדַמָּה, הוּא עַל-יְדֵי
בְּחִינַת 'יָד', בְּחִינַת (הוֹשֵׁעַ יב, יא):
"בְּיַד הַנְּבִיאִים אֲדַמָּה". וְיָד' הֵינּוּ בְּחִינַת
שְׂמֻחָה, בְּחִינַת (דְּבָרִים יב, ז): "וּשְׁמַחְתֶּם בְּכָל
מְשֻׁלַּח יְדְכֶם".

וְזֶה בְּחִינַת 'כְּלִיזְמוֹר' שְׁמַנְגָנִין בְּיָד, שְׁעַל-
יְדֵיזָה שׁוֹרָה הַנְּבוּאָה עַל הַנְּבִיאִים,
כְּמוֹ שְׂכָתוֹב (מְלָכִים ב ג, טו): "קָחוּ לִי מְנַגֵּן וְכוּ'
[וְהָיָה כְּנֶגֶן הַמְּנַגֵּן וַתְּהִי עָלָיו יָד' ה']".

"כִּי לֹא בָאתֶם עַד עֵתָה אֶל הַמְּנוּחָה וְאֶל הַנַּחֲלָה"
(דְּבָרִים יב, ט)

"אֶל הַמְּנוּחָה" - זוֹ שִׁילָה. (רַט"י, זְבָחִים קִיט).

ג.

(ח"א ו, ז)

"יִבְחָר לָנוּ אֶת נַחֲלָתֵנוּ" (תְּהִלִּים מז, ה) - זֶה
בְּחִינַת 'מִשָּׁה', בְּחִינַת נִקְדָּה
הַעֲלִיזוּנָה שֶׁל הָאֱלֹהִים, בְּחִינַת: "וּמִמַּעַל
לְרַקִּיעַ דְּמוֹת כֶּסֶף" (יחֲזַקְאֵל א, כו), "וְכֶסֶף
כְּשִׁמְשׁ" (תְּהִלִּים פט, לו), "פָּנֵי מִשָּׁה כְּפָנֵי
חֲמָה".

כְּמֵאֲמֹר חֲז"ל (זְבָחִים קִיט): "רַבִּי שְׁמַעוֹן
אוֹמֵר: 'נַחֲלָה' (דְּבָרִים יב, ט), זוֹ
שִׁילָה". "שִׁילָה", דָּא מִשָּׁה" (זֶהר)

בְּרֵאשִׁית כַּה: תְּקוּנֵי-זֶהר לֹא).

"רֵאָה אֲנֹכִי נֹתֵן לְפָנֵיכֶם הַיּוֹם בְּרָכָה וּקְלָלָה"
(דְּבָרִים יא, כו)

א.

(ח"א לו, ו)

זֶה הוּא כָּלֵל גְּדוֹל: כִּי מֵאֲתוֹ לֹא תֵצֵא
הָרְעוֹת, כִּי-אִם אֹר פְּשׁוּט, כְּמוֹ שְׂכָתוֹב
(אִיכָה ג, לח): "מִפִּי עֲלִיזוֹן לֹא תֵצֵא הָרְעוֹת".

אֲךְ לְפִי בְּחִינַת פְּלִי הַמְּקַבֵּל הָאֹר, כְּךָ
נִצְטִיר הָאֹר בְּתוֹכוֹ וְכוּ'. כִּי אֹר
הַפְּשׁוּט הַבָּא מִלְּעִיל, הוּא בְּחִינַת 'קְמִיץ
וּסְתִים', אֲךְ לְפִי בְּחִינַת הַכְּלִי הַמְּקַבֵּלִים, הוּא
בְּחִינַת 'צִירִי', שְׁנִצְטִיר הָאֹר לְפִי בְּחִינַת
הַכְּלִי. וְהַבְּרָכָה וְהַקְּלָלָה נַעֲשֶׂה אֶצֶל הָאָדָם
כְּפִי הַכְּלִי שִׁישׁ לוֹ.

וְזֶה שְׂכָתוֹב (דְּבָרִים יא, כו): "רֵאָה אֲנֹכִי נֹתֵן
לְפָנֵיכֶם בְּרָכָה וּקְלָלָה" - "לְפָנֵיכֶם"
דִּיקָא.

כִּי מְלַפְנֵי הַקְּדוּשָׁה-בְּרוּךְ-הוּא, יוֹצֵא אֹר
פְּשׁוּט, הֵינּוּ 'אוֹתִיּוֹת פְּשׁוּטִים' - כִּי
לְמַעַלָּה הוּא בְּבְחִינַת 'קְמִיץ', שְׂקִמֵץ וּסְתִים'.

אָבֵל "לְפָנֵיכֶם" לְמַטָּה - נִצְטִיר הָאֹר לְפִי
בְּחִינַת הַכְּלִי, וּלְפִי הָאָדָם כֵּן נַעֲשֶׂה הַצְּרוּף:
אִם הוּא אָדָם טוֹב, נַעֲשֶׂה צְרוּף שֶׁל בְּרָכָה.
וְאִם לֹאוֹ, לְהַפְּךָ.

וְזֶה: "לְפָנֵיכֶם בְּרָכָה וּקְלָלָה" דִּיקָא - כִּי
לְפָנֵי הַשָּׁם, עֲדִין אֵין צִיּוֹר לְצְרוּף
הַזֶּה, אִם הוּא בְּרָכָה אִם לֹאוֹ.

”וְזָבַחְתָּ וְכוּ' בְּאֶשֶׁר צִוִּיתִךָ” (דברים יב, כא)

– עֲנִינִי ‘שְׁחִיטָה’ –

למדנו שיש צווי בזביחה היאך ישחט, והן הלכות שחיטה שנאמרו למטה מסיני. (רש"י)

ד.

(ח"א לז, ו)

”הִזְהָרוּ בְּיַדְיָיִךְ כְּרַבִּי יְהוּדָה” (סנהדרין צו).
– כי ”ה'דם' הוא הנפש” (דברים יב, כג) שפא בגלגול, וצריך השוחט לכון להעלות הנפש שפדם.

גם עקר 'חסרון הפרנסה' שנתמעט בדורות הללו, אינזה אלא על-ידי השוחטים שאינם מהגנים וכו'.

ובשביל-זה: ה'חליף' נקרא 'מאכלת', כמו שכתוב (בראשית כב, י):
”וַיִּקַּח אֶת הַמֵּאֲכָלֶת” – פי יש שוחט הגון מאכיל ומפרנס לישראל, פי הוא מלביש את הנפש שבחי, ב'מדבר' – הינו בדבור הברכה שהוא מברך. וה'דבור' הוא בחינת 'שכינה', כמו שכתוב (פתח אליהו): ”מלכות פה”. וכו'.

פי השכינה נקראת "חרב לה", והיא בחינת 'דבור', בחינת "חרב פיפיות" (תהלים קמט, ו), לשון 'פה'.

וכשהנפש באה בתוך חרב לה, בתוך הדבור, בבחינת מיין-נוקבין – אזי השכינה מזדווגת.

וזה: "חרב לה' מלאה דם" (ישעיה לז, ו), מנפשות העולות בה בבחינת מיין-נוקבין. ועל-ידי הזווג היא מקבלת פרנסה לישראל.

וכשהשוחט אינו הגון, ואינו מעלה הנפש בבחינת מיין-נוקבין, וכשעומד עם החליף לשהט את החי, הוא עומד ברוצה נפשות, והחליף שלו הוא "חרב המדבר" (איכה ה, ט), ואינו 'חרב להשם', שהוא 'חרב המדבר'.

ויש צער להנפש החי, שצועקת בקול מר (שיר-השירים ה, ו): "נפשי יצאה", כשיצאת בשביל להכניס "בדבור" של הברכה, בבחינת מיין-נוקבין. וכשיצאתי, "בקשתיו ולא מצאתיו, קראתיו ולא ענני" – פי אינו שם בשעת הברכה, וחושב מהשבת בגול.

על-ידי-זה (שם שם, ז): "מצאני השומרים הסבבים בעיר, הפוני פצעוני, נשאו את רידי מעלי" – הינו: שהמעלה שהיה להנפש בבחינת חי, גם זה לקח ממנה, פי עכשו אין לה "מנוח לכף רגלה" (בראשית ח, ט).

אוי לו להשוחט הזה, אוי להנפש שהרג את הנפש ומסר אותה בכף אויביה, ואין להשכינה מיין-נוקבין להמשיך טרף לביתה.

ועל-ידי-זה (איכה ה, ט): "בנפשנו נביא לחמנו" ביגיעה וטרחא גדולה, "מפני חרב המדבר".

וזה שאמרו חז"ל (פסחים קיח.): "קשין מזונותיו של אדם בקריעת ים-סוף" – פי "ים-סוף נקרע לשנים-עשר קרעים" (פרקי-דרבי-אליעזר פמ"ב; תקוני-זהר נח.), כנגד שתיים-עשרה בדיקות הספין – שעל ידיהם קשים מזונותיו של אדם וכו'.

וזה שאמרו חז"ל (ברכות נה, חגיגה כז.): "שלחן דומה למזבח" – פי "שעור

פְּגִימוֹת הַחֲלִיָּה, בְּשִׁעוֹר פְּגִימוֹת הַמִּזְבֵּחַ" (חלוץ יז):

גַּם "עַל הַשְּׁחִיטָה", גִּמְטְרִיא תל"ז. ו"בִּזְעַת אֶפְיָה תֹאכַל לֶחֶם" (בראשית ג, ט), ראשי-תבות גִּמְטְרִיא תל"ז, עַם הַדְּיָבוֹת - לְרִמָּז: חֶסְרוֹן הַפְּרָנְסָה עַל-יְדֵי שׁוֹחֲטִים שְׂאִינָם מִהֲגָנִים.

וְזֶה פְּרוּשׁ (תהלים קיא, ה): "טְרַף נָתַן לִירֵאָיו" - כִּי 'טְרַף' יֵשׁ לוֹ שְׁנֵי מִשְׁמְעוֹת, לְשׁוֹן 'טְרַפָּה' (זהר משפטים קכא), וּלְשׁוֹן 'מִזוֹן' - לְרִמָּז: כְּשִׁישְׂרָאֵל שׁוֹמְרִים עֲצָמָם מִטְרַפָּה, עַל-יְדֵי-זֶה יֵשׁ לָהֶם פְּרָנְסָה.

וְזֶה פְּרוּשׁ (שבת קד,): "מִנְצֵפֶךָ צוֹפִים אָמְרוּ." "מִנְצֵפֶךָ" - הוּא בְּחִינַת 'וְרִידִין', בְּחִינַת 'רִי"ו דִּי"ן'. ו"צוֹפִים" - אֵלּוּ 'נְבִיאִים', שְׁיִנְיַקְתֶּם מִבְּחִינַת 'כְּרִבִים', בְּחִינַת 'תִּינוּקוֹת', בְּחִינַת 'הֶבֶל שְׂאִין בּוֹ חֲטָא', בְּחִינַת 'אֲוִירָא דְאַרְצֵ-יִשְׂרָאֵל', שֶׁשֶׁם מְקַבְּלִין 'רוּחַ-הַקֹּדֶשׁ' (זהר לך-לך פה).

וְאֵלּוּ הַ"צוֹפִים" - הֵינּוּ: אֵלּוּ שֶׁהֵם בְּבְחִינַת "הֶבֶל שְׂאִין בּוֹ חֲטָא" - הֵם נְהִירִין בְּ'וְרִידִין', 'רִי"ו דִּי"ן', בְּ'מִנְצֵפֶךָ', וּמַעֲלִין אֶת הַנֶּפֶשׁ בְּבְחִינַת מִיִּין-נוֹקְבִין, וּמְמַשִּׁיבִין שְׁפַע וְכוּ'.

וּכְשִׁמְתִּיקִים אֶת הַ'מִּנְצֵפֶךָ', וְעוֹשִׂים מַ'מִּנְצֵפֶךָ' 'אֲדִי-נִי', כִּי מִ'רִי"ו' נַעֲשֶׂה צוֹרֵת א', וְנַעֲשֶׂה 'אֲדִי-נִי', וְ'אֲדִי-נִי' הוּא דְבוּר', הוּא 'הַשְּׂכִינָה', כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (תהלים נא, יז): "אֲדִי-נִי שְׁפָתִי תִפְתָּח", וּמִהֶבֶל הַזֶּה, הֵינּוּ 'אֲדִי-נִי', יוֹצֵא הַשְּׁפַע, וְנִתְחַלַּק לְכָל-אֶחָד לְפִי בְּחִינַתּוֹ וְכוּ'.

וְזֶה שְׂאֵמְרוּ חז"ל (סנהדרין קד,): "אֲכָלִי עֲמִי אָכְלוּ לֶחֶם אֲדִי-נִי לֹא קָרְאוּ" - רַב אָמַר: אֵלּוּ הַדֵּינִים, וְשִׁמּוּאֵל אָמַר: אֵלּוּ מְלַמְּדֵי תִינוּקוֹת".

מִר אָמַר חֲדָא, וּמִר אָמַר חֲדָא וְלֹא פְּלִיגִי - "רַב אָמַר: אֵלּוּ הַדֵּינִין" - הֵינּוּ: 'רִי"ו דִּי"ן' - שְׂאִינָם מַעֲלִין אֶת הַנֶּפֶשׁ בְּבְחִינַת מִיִּין-נוֹקְבִין, שְׂאִין עוֹשִׂין מִ'רִי"ו דִּי"ן', אֲדִי-נִי, רָמַז לְשׁוֹחֲטִים שְׂאִינָם מִהֲגָנִים, שְׁמַקְלָקְלִים הַדֵּינִים, הֵינּוּ: 'רִי"ו דִּי"ן', מִנְצֵפֶךָ, הַדְּמִים, שֶׁהֵם הַנֶּפְשׁוֹת, הֵם 'חֲמֵשׁ אוֹתִיּוֹת', כְּנֶגֶד 'חֲמֵשׁ דְּמִים', כִּידוּעַ. רָמַז לְחֵמֶשׁ בְּחִינּוֹת שְׁיֵשׁ לְנֶפֶשׁ (בְּרִכּוֹת י).

"וְשִׁמּוּאֵל אָמַר: אֵלּוּ מְלַמְּדֵי תִינוּקוֹת" - שְׁמַקְלָקְלִין אֶת הַהֶבֶל שְׂאִין בּוֹ חֲטָא - כְּשִׁדְבוּרוֹ וְהֶבֶל שֶׁל הַשׁוֹחֵט אֵינּוּ בְּבְחִינַת "הֶבֶל שְׂאִין בּוֹ חֲטָא", בְּחִינַת 'אֲוִירָא דְאַרְצֵ-יִשְׂרָאֵל' - עַל-יְדֵי-זֶה: "אֲכָלִי עֲמִי", הַפְּרָנְסָה נִתְמַעֵט.

כִּי כְּשִׁישׁ לְהַשׁוֹחֵט בְּחִינַת "הֶבֶל שְׂאִין בּוֹ חֲטָא", בְּחִינַת "חֶרֶב לְהַשֵּׁם", בְּחִינַת 'צְדָקָה דְאַרְצֵ-יִשְׂרָאֵל', בְּחִינַת 'נֶפֶשׁ', בְּחִינַת 'תּוֹרָה' - גַּם הַנֶּפֶשׁ שְׁעוֹלָה מִה'חַי' לְהַמְדַּבֵּר' שֶׁלוֹ, נִתְעַלָּה בְּבְחִינּוֹת מַעֲלוֹת אֵלּוּ הַנִּזְכָּר.

ה.

(ח"א נה, ו)

'שְׁחִיטָה', זֶהוּ בְּחִינַת 'בְּטוֹל אַמוּנַת כְּסִילִים', בְּבְחִינַת (הושע ה, ב): "וְשִׁחַטָה שְׂטִים הָעֵמִיקוּ".

"כִּי הַדָּם הוּא הַנֶּפֶשׁ" (דְּבָרִים יב, כג)

ו.

(ח"א לז, ו)

"הַדָּם הוּא הַנֶּפֶשׁ" (דְּבָרִים יב, כג) שְׂבִא בְּגִלְגּוֹל. וְצָרִיךְ הַשׁוֹחֵט' לְכוּן:

‘להעלות הנפש שבדם’. כי ה’שוחט הגון’ - מלביש ה’נפש שבחי’, ב’מדבר’ - בדבור הברכה שמברך.

כי השכינה נקראת “הרב לה”. והיא בחינת ‘דבור’, בחינת (תהלים קמט, ו): “הרב פיפיות”, לשון ‘פה’. וכשהנפש באה בתוך “הרב לה”, בתוך ה’דבור’, בבחינת ‘מייך-נוקבין’ - אזי השכינה מזדווגת.

וזוה (ישעיה לד, ו): “הרב לה’ מלאה דם” - מנפשות העולות בה בבחינת ‘מייך-נוקבין’.

ז.

(ח"א נא)

‘עכירת-הדמים’ הוא על-ידי ה’שקר’. כי אי אפשר לדבר ‘שקר’, עד שיעבר את ‘דמיו’. ו’אמת’ אי-אפשר לדבר, ב-אם כשמוזכר מקדם את ה’דמים’.

כי עקר ה’דבור’ הוא ה’נפש’, כמו שכתוב (שירי-השירים ה, ו): “נפשי יצאה בדברו”. וה’נפש’ הוא ה’דם’ - כמו שכתוב (דברים יב, כג): “כי הדם הוא הנפש”.

ח.

(ח"א עה)

צריכין לדבר רק דבורים קדושים, בדברי תורה ותפלה, “ולא בדברים אחרים” (יומא יט: על: “ודברת בם”. דברים ו, ז) - כדי להעלות ה’ניצוצות’, לתקן כל העולמות.

כי עקר הבריאה - היתה על-ידי הדבור, כמו שכתוב (תהלים לג, ו): “בדבר ה’ שמים נעשו”. ועל-ידי ה’שבירה’ - נפלו

‘ניצוצות’ בכל הדברים, במאכל ובמשתה ובמלבוש, ובכל התענוגים שבעולם.

כי התענוג שיש בהדבר שאוכל ושותה וכיוצא בזה, הוא מה’ניצוצות’ שנפלו לשם.

וה’ניצוצות’ - הם ‘אותיות’. וקדם שמוציאם אל ה’דבור’ - הם בבחינת ‘דם’, שהוא בחינת ‘נפש’, כמו שכתוב (ויקרא יז, יד): “כי נפש כל בשר דמו בנפשו הוא”.

וכשמוציאם על-ידי ה’דבור’ - זהו בחינת (שירי-השירים ה, ו): “נפשי יצאה בדברו”. ואז מעלה ה’ניצוצות’, ומחברים יחד, ועושה שלום ביניהם.

“ולא תאכל הנפש עם הבשר” (דברים יב, כג)

“אזקרה לאבר מן החי” (רש"י)

ט.

(ח"ב פג)

כשהקדושי-ברוך-הוא רוצה לטעם ממצוות-עשה של איש ישראלי שהוא צדיק, אזי היא בחינת ‘אבר מן החי’ שהוא אסור באכילה, וצריך שחיטה להתיירה.

על-כך צריך שיבוא עליו ‘בושה’, שהיא ‘שפיכות-דמים’, בחינת ‘שחיטה’, שהיא מטרת ה’אבר מן החי’.

ואזי יוכל השם-יתברך לטעם מהמצוות-עשה שלו, בין מצוות-עשה אחת, בין מצוות רבות. כי ה’מצוות’ נקראים

מטעמים, כמו שכתוב (בראשית כז, ד):
 "ועשה לי מטעמים כאשר אהבתי",
 "מפקודין דעשה" (תקוני-זהר נא).

וכשנשפך דמו על-ידי הבושה - אזי
 צריך לשמר שלא יינקו ממנו
 החיצונים הידועים, שרוצים לינק מזה הדם
 הנשפך. על-כן צריך 'פסוי' - שהשכינה
 מכסה דמהון של ישראל שנשפך ב'אהבה'
 הזאת, בחינת: "כאשר אהבתי". וזה בחינת
 "פסוי דם" (ויקרא יז, יג).

וזה (ברכות יב): "העובר עברה ומתבייש בה,
 מוחלין לו" וכו'. כי "על כל פשעים
 תכסה אהבה" (משלי י, יב). כי על-ידי
 ה'בושה', נשפך דמו. ואז השכינה מכסה
 דמו באהבה, בבחינת "פסוי דם". ועל-ידי
 'פסוי' הזאת, נתכסה כל פשעיו ממילא.
 ובענין שפיכות-דמים של ישראל - יש
 דברים עליונים ונסתרים הרבה -
 בין שפיכות-דמים על-ידי 'בושה', בין שאר
 שפיכות-דמים ממש וכו' (עין בפנים).

"ונתן לה רחמים ורחמך" (דברים יג, יח)

י

(ח"א יד, ט"א)

על-ידי תפלה בשלמות, נמשך שלום
 הכללי. ועל-ידי-זה, כל הבריות
 מרחמין אחד על חברו, ויש שלום ביניהם,
 וכאשר יהיה לעתיד-לבוא, כמו שכתוב
 (ישעיה יא, ז): "וגר זאב עם כבש".

ועל-ידי-זה השם-יתברך מרחם על כלם
 בבחינת (תהלים קמה, ג):
 "ורחמיו על כל מעשיו", וכמאמר חז"ל (שבת

קנא): "כל המרחם על הבריות, מרחמין
 עליו מן השמים", כמו שכתוב (דברים יג, יח):
 "ונתן לה רחמים ורחמך".

יא

(ח"א קיט)

"הנכנס לבקר את החולה בשבת, אומר:
 'יכולה היא שתרחם'" (שבת יב).
 כי כשאדם צריך ל'רחמים' - השם-יתברך
 שולח לו 'רחמנות', שהוא ירחם על אחר.
 ועל-ידי-זה מרחמין עליו, כמו שאמרו רז"ל
 (שבת קנא): "כל המרחם על הבריות, מרחמין
 עליו", וכמו שכתוב (דברים יג, יח): "ונתן לה
 רחמים ורחמך".

ומדת ה'רחמנות' תלוי ב'דעת'. מי שיש
 לו 'דעה', יש לו 'רחמנות'. כי 'פעם'
 שהיא 'הפך הרחמנות', הוא מחמת
 'פסילות', כמו שכתוב (קהלת ז, ט): "פעם
 בחיק פסילים ינוח".

ועל-כן אמרו רז"ל (ברכות לג, סנהדרין צב):
 "כל מי שאין בו דעה, אסור
 לרחם עליו" - כי אם אין בו 'דעה', אין בו
 'רחמנות' - כי "כל המרחם מרחמין עליו" -
 אבל אם אין בו 'רחמנות', אסור לרחם עליו.
 נמצא: זה החולה שצריך ל'רחמים',
 צריך שיהיה לו 'רחמים' על
 אחרים, וזה תלוי ב'דעת' כנ"ל. ו'שבת' הוא
 בחינת 'דעת', כי כל 'ימות-החל' כתיב
 (במדבר יא, ח): "שטו העם ולקטו", 'בשטותא'
 (זהר בשלח סג) - אבל בשבת נמשך הדעת
 לכל-אחד.

וזה שאמרו המבקרים להחולה: "יכולה
 היא שתרחם" - הינו: שה'שבת'
 שהוא בחינת 'דעת', "יכולה שתרחם",
 לשון 'נוכח', הינו: "שתרחם אתה", "שיהיה

לְךָ רַחֲמִים עַל אַחֲרִים", עַל-יְדֵי הַדַּעַת' שֵׁישׁ לְךָ מִבְּחִינֹת 'שֶׁבֶת'. וְכִיּוֹן שִׁיחִיהָ לְךָ 'רַחֲמִים', בּוֹדְאֵי יְרַחֲמוּ עֲלֶיךָ מִן-הַשָּׁמַיִם, בְּנִ"ל.

הִינּוּ: שְׁנֵתְנֶלְהָ לּוֹ בְּחִינַת "צַדִּיק וְרַע לּוֹ, רָשָׁע וְטוֹב לּוֹ", מִה שְׁגָם מִשֶּׁה בְּחִיּוֹ לֹא הִשִּׁיג, הִינּוּ בְּחִינַת: "צַדִּיק וְרַע לּוֹ, רָשָׁע וְטוֹב לּוֹ" (בְּרַכּוֹת ז).

יג.

(שיחות-ה'ר"ן ז)

טוֹב מְאֹד מִי שְׁיָכוֹל לְשַׁפֵּךְ שִׁיחֹו לְפָנַי הַשָּׁם-יִתְבָּרֵךְ בְּרַחֲמִים וְתַחֲנוּנִים, כְּבֵן הַמֶּתַחַטָּא לְפָנַי אָבִיו. כִּי הֲלֹא הַשָּׁם-יִתְבָּרֵךְ כְּבָר קִרְאָנוּ 'בְּנִים', כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (דְּבָרִים יד, א): "בְּנִים אַתֶּם לַה' אֱלֹהֵיכֶם".

עַל-כֵּן טוֹב מְאֹד לְפָרֵשׁ שִׁיחֹתוֹ וְצַעֲרוֹ לְפָנָיו יִתְבָּרֵךְ, כְּבֵן שְׁקוֹבֵל לְפָנַי אָבִיו בְּתַנּוּעוֹת שֶׁל חֵן וְרַחֲמִים (שְׁקוֹרִין פִּיעֵשֶׁטְשׁוֹן).

וְאִם אִם נִדְמָה לַהָאָדָם, שֶׁלְּפָנַי מַעֲשִׂיו אֵינּוּ כְּבֵן לְפָנָיו יִתְבָּרֵךְ, עִם-כְּלִיזָה הֲלֹא הַשָּׁם-יִתְבָּרֵךְ קִרְאָנוּ 'בְּנִים' בְּנִ"ל, כִּי "בֵּין כָּךְ וּבֵין כָּךְ קְרוּיִים לְךָ בְּנִים" (קִדּוּשִׁין לו.). וְאִם עֵתָה הוּא מְגַרֵשׁ אוֹתִי חֶסֶד-וְשָׁלוֹם מִבְּחִינַת 'בֵּן' - "הַטּוֹב בְּעֵינָיו יַעֲשֶׂה" (דְּבָרִים-י"א יט, יג), עָלַי לַעֲשׂוֹת אֶת שְׁלִי, לַעֲשׂוֹת עֲצָמִי כְּבֵן.

וְמִה טוֹב כְּשִׁיכוֹל לְעוֹרֵר לְבוֹ בְּתַחֲנוּנִים, עַד שִׁיבְכָה וְיִזְרִיד דְּמָעוֹת כְּבֵן לְפָנַי אָבִיו.

כְּמוֹ-כֵן לְעֵנִין כָּל הַמַּחֲשָׁבוֹת הַבָּאִים עַל הָאָדָם לְבַלְבְּלוֹ, אַחֲרֵי-כֵן עוֹזְרוֹ הַשָּׁם-יִתְבָּרֵךְ וְשׁוֹלַח לּוֹ מַחֲשָׁבָה אַחֲרַת שֶׁל הַתְּקַרְבוֹת.

כְּגוֹן לְעֵנִין הַנִּ"ל: שֶׁלְּפָנַי יְדָמָה לַהָאָדָם בְּמַחֲשַׁבְתּוֹ שֶׁאֵינּוּ רְאוּי לַהֲיוֹת כְּבֵן לְפָנָיו יִתְבָּרֵךְ וְכִיּוֹצֵא בָּזֶה - אִךְ- עַל-פִּי-כֵן עָלְיוֹ לַעֲשׂוֹת אֶת שְׁלֹוֹ בְּנִ"ל,

"בְּנִים אַתֶּם לַה' אֱלֹהֵיכֶם" (דְּבָרִים יד, א)

יב.

(ח"ב ה, טו)

יֵישׁ בְּחִינַת 'בֵּן', שֶׁמַּחֲפֵשׁ בְּגִזְיָא דְּמַלְכָּא כְּמוֹ 'בֵּן' (זֶהר בְּהַר קִיא:). וְיֵישׁ בְּחִינַת 'עֶבֶד', שֶׁאֵין לּוֹ רַק לַעֲשׂוֹת עֲבוּדָתוֹ שְׁנֵתְנּוֹ לּוֹ, וְאֲסוּר לּוֹ לְשָׂאֵל שׁוּם טַעַם וְחֻקִּיָּה עַל עֲבוּדָתוֹ - כִּי הוּא מַחְיָב רַק לַעֲשׂוֹת אֶת שְׁלֹוֹ, דְּהִינּוּ עֲבוּדָתוֹ שְׁנֵתְנּוֹ לּוֹ לַעֲשׂוֹת.

אָבֵל יֵישׁ 'בֵּן' שֶׁאוֹהֵב כְּלִי-כָךְ אֶת אָבִיו - עַד שֶׁמַּחֲמַת הָאֵהָבָה, הוּא עוֹשֶׂה 'מַעֲשֵׂה עֶבֶד', מִה שֶׁעֶבֶד פְּשׁוּט' צָרִיךְ לַעֲשׂוֹת, וְהוֹלֵךְ וְקוֹפֵץ בְּתוֹךְ קִשְׁרֵי הַמַּלְחָמָה, וּמַגְלָגֵל עֲצָמוֹ בְּכָל מִינֵי רַפֵּשׁ וְטִיט לַעֲשׂוֹת נַחַת-רוּחַ לְאָבִיו, מִה שֶׁאֶפְלוֹ עֶבֶד פְּשׁוּט לֹא הִיָּה עוֹשֶׂה.

וְאִזִּי כְּשֶׁאָבִיו רוֹאֶה אֶהְבָּתוֹ הַחֲזָקָה כְּלִי-כָךְ, עַד שֶׁמִּשְׁלִיךְ עֲצָמוֹ לַעֲבָדוֹת גָּמוּר בְּשִׁבִיל אֶהְבָּתוֹ - אִזִּי הוּא מַגְלָה לּוֹ גַם מִה שֶׁאֵין נִמְסָר אֶפְלוֹ לָבֵן.

כִּי אֶפְלוֹ הַ'בֵּן' שֶׁמַּחֲפֵשׁ בְּגִזְיָא דְּמַלְכָּא - יֵישׁ מְקוֹמוֹת שֶׁאֲסוּר לְכַנֵּס לְשָׁם - הִינּוּ הַשְּׂגוֹת שֶׁאֵינּוּ מִשִּׁיג אוֹתָם.

אָבֵל עַל-יְדֵי שֶׁמִּסְלַק כָּל חֻקֵּי וּמִשְׁלִיךְ עֲצָמוֹ לַעֲבָדוֹת בְּנִ"ל - עַל-יְדִיזָה אָבִיו מְרַחֵם עָלָיו, וּמַגְלָה לּוֹ מִה שֶׁאֵינּוּ נִמְסָר אֶפְלוֹ לָבֵן.

ואחר־כֵּן יַעֲזְרוּ הַשָּׁמַיִם יְתַבְּרֶךְ וַיִּשְׁלַח לָוֶה מַחֲשָׁבוֹת שֶׁל הַתְּקַרְבוֹת.

"עֶשׂוֹר תַּעֲשׂוֹר 'אֵת כָּל' תְּבוֹאֵת זֶרַעְךָ" (דְּבָרִים יד, כב)
- עֲנִינְ מַעֲשׂוֹר בְּסָפִים' -

"את כל" - לרבות רבית ופרקמטיא, וכל דבר שמרויח בו. (תוספות' תענית ט. בשם ה'ספרי')

"את כל" - אפילו ממזנה. (פסיקתא רבתי פכ"ה)

יד.

(ח"א רכא)

עַל-יָדֵי שְׁנוֹתַיִן מַעֲשָׂר, נִצּוֹל מִשׁוֹנְאִים - פי השם־יתברך מכסה אותו בידו ומצילו, פי "האלקים יבקש הנרדף" (קהלת ג, טו), "ואפלו צדיק רודף את הרשע" (ויקרא־רבה כז, ה).

וְזָה בְּחִינַת (ישעיה נא, טז): "וּבְצֵל יָדֵי בְּסִיתֶיךָ" - שֶׁהַשָּׁמַיִם יְתַבְּרֶךְ מְכַסֶּה עֲלָיו בְּצֵל יָדָיו וּמְצִילוֹ.

וּכְשֶׁהֲנַרְדָּף 'צָדִיק', שֶׁהוּא סָמוּךְ לְהַשָּׁם-יְתַבְּרֶךְ - אָזִי הוּא יְתַבְּרֶךְ מְצִילוֹ בִּידוֹ, פִּי הוּא סָמוּךְ לְהַשָּׁם-יְתַבְּרֶךְ.

אָבֵל בְּשֶׁהֲנַרְדָּף 'רָשָׁע' - נִמְצָא שֶׁהוּא רָחוּק מֵהַשָּׁם-יְתַבְּרֶךְ, וְאִם-עַל-פִּי-כֵן הַשָּׁם-יְתַבְּרֶךְ מְצִילוֹ, פִּי "הָאֱלֹקִים יִבְקֹשׁ" וְכוּ' - אָזִי כִּבְיָכוֹל מְגַדִּיל יָדוֹ וּמוֹשִׁיטָהּ וּמְחַפֶּה עָלָיו, אִם שֶׁהוּא רָחוּק מֵהַשָּׁם-יְתַבְּרֶךְ.

וְעַל-יָדֵי מַעֲשָׂר' - נַעֲשֶׂה בְּחִינַת "יָד הַגְּדוֹלָה" (שְׁמוֹת יד, לא). פִּי "יָד הַגְּדוֹלָה" הוּא בְּחִינַת ה'הַסְתַּפְּקוֹת', כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (בַּמִּדְבָּר יא, כב): "הַצֵּאן וּבִקֵּר יִשְׁחַט לָהֶם וּמְצָא לָהֶם, אִם אֵת כָּל דְּגֵי הַיָּם וְכוּ' וּמְצָא לָהֶם", וְתִרְגָּם אוּנְקְלוֹס: "הַיִּסְפֵּק

לְהוֹן", וְהַשִּׁיבוּ הַשָּׁם-יְתַבְּרֶךְ (שָׁם יא, כג): "תִּיד ה' תִּקְצֹר", נִמְצָא: שְׁבַחֲנִת "יָד הַגְּדוֹלָה" הִיא יְכוּלָה לְהַסְפִּיקָם.

וְעַל-יָדֵי מַעֲשָׂר', הוּא בְּחִינַת ה'הַסְתַּפְּקוֹת' - פִּי "אֵין אָדָם מֵת וְחָצִי תֵּאָוֶתוּ בִּידוֹ" (קֹהֶלֶת-רַבָּה ג, יג), פִּי "יֵשׁ לָו מִנָּה מְבַקֵּשׁ מֵאֲתִים" וְכוּ' (שָׁם), וְכָל מֵה שִׁישׁ לָו אֵין מְסַפִּיק לָו.

אָבֵל בְּמַעֲשָׂר' פְּתִיב (מְלָאכִי ג, י): "הִבִּיאוּ אֵת כָּל הַמַּעֲשָׂר אֶל בֵּית הָאוֹצֵר, וּבְחִינַת נָא בְּזֹאת וְכוּ', עַד בְּלִי דִי", וְדָרְשׁוּ רַז"ל (שְׁבַת לב): "עַד שִׁיבְלוּ שְׁפָתוֹתֵיכֶם מְלוֹמֵר דִּי".

נִמְצָא: שְׁעַל-יָדֵי מַעֲשָׂר' - נַעֲשֶׂה בְּחִינַת ה'הַסְתַּפְּקוֹת', שֶׁהוּא בְּחִינַת "יָד הַגְּדוֹלָה". וְעַל-יָדֵי-זֶה הַשָּׁם-יְתַבְּרֶךְ מוֹשִׁיט יָדוֹ וּמְכַסֶּה עָלָיו וְנִצּוֹל מִשׁוֹנְאִים.

טו.

(סְפוּרֵי-מַעֲשִׂיּוֹת, מַעֲשֶׂה יֵג מִשְׁבְּעָה בַּעֲטֻלְעָרָם, יוֹם הַשְּׁשִׁי, הַבַּעֲטֻלְעָר הַשְּׁשִׁי בְּלֹא יָדִים)

בַּיּוֹם הַשְּׁשִׁי הָיוּ גַם-כֵּן שְׂמֵחִים. וְהָיוּ מִתְנַעֲגֵעִים: אֵיךְ לֹקְחִין בְּכָאן אֵת אוֹתוֹ שֶׁהִיא בְּלֹא יָדִים!?

וְהִנֵּה הוּא בָּא וְאָמַר הִנְנִי וְכוּ'! אַתֶּם סְבוּרִים שְׂאֵנִי בַּעֲלֵ-מוֹם בְּיָדִי, אֵין אֲנִי בַּעֲלֵ-מוֹם כָּלֵל עַל יָדִי, רַק בְּאֵמַת יֵשׁ לִי כַּח בְּיָדִי, רַק שְׂאֵין אֲנִי מִשְׁתַּמֵּשׁ עִם הַכַּח שְׁבִידֵי בְּזֵה הָעוֹלָם. פִּי אֲנִי צָרִיךְ אֵת הַכַּח לְעִנְיִן אַחֵר. וַיֵּשׁ לִי הַסְכָּמָה עַל-זֶה מִן הַמְּבַצֵּר שֶׁל מַיִם וְכוּ'.

פִּי פַעַם-אַחַת יִשְׁבְּנוּ יַחַד אֵיזָה אֲנָשִׁים. וְהָיָה כָּל אֶחָד וְאֶחָד מִתְפָּאֵר בַּכַּח שְׁבִידָיו וְכוּ'.

אחד היה מתפאר שיש לו כח כזה בידיו: שאצל מי שהוא לוקח ומקבל ממונו, הוא נותן לו וכו', וממילא הוא 'בעל צדקה'. ושאלתי אותו: "איזה צדקה אתה נותן?" פי יש 'עשרה מיני צדקה'. השיב: "שהוא נותן מעשר!"

אמרתי לו: אם-כן אין אתה יכול לרפאות את ה'בת-מלכה' - כי אין אתה יכול כלל לבוא למקומה. כי אין אתה יכול לפגם פי אם בחומה אחת, במקום שהיא יושבת שם, ועל-כן אינך יכול לבוא למקומה וכו'. פי מי שאין בידו כל ה'עשרה מיני צדקות', אינו יכול לכנס לתוך כל ה'עשרה חומות', כי יטבע שם במים.

והמלך וחילו רדפו אחריה ונטבעו במים וכו'. ואני יכול לכנס לתוך כל ה'עשרה חומות', ואני יכול לחזור ולמשך מן ה'בת-מלכה', כל ה'עשרה מיני הציים' וכו', ואני יכול לרפאות אותה על-ידי כל ה'עשרה מיני נגינה', ועל כן אני רופא אותה. נמצא: שיש לי כח כזה ביד. ועתה אני נותן לכם זאת במתנה. ונעשה שם שמחה גדולה וחדוה רבה מאד.

"שאני צריך גם עתה לזהר בזה בכל עז, ואפלו בכל השנה כלה, רק באלו החדשים הנ"ל יותר ויותר."

יז.

(ספר-המדות, עניני 'מעשר')

[א] מי שנותן 'מעשר' מן מעותיו, בניו נצולים מהחלי הנקרא 'סמקא' (בנים נז).

[ב] על-ידי 'מעשר', נתבטלים הרהורי זנות' (הרהורים ח"ב י; צדקה ח"ב יא).

[ג] התורה, והמעשר, והשבת - הם נותנים חיים גשמיים גם-כן (למוד ח"ב ב; צדקה ח"ב ב; שבת ח"ב א).

[ד] ה'מעשר' מסגל ל'עשירות', דוקא ב'ארץ-ישראל' (מזון לג).

[ה] גדול כח ה'מעשר', שמהפך הקלכה לברכה (צדקה ח"ב י).

"זוה דבר השמטה, שמוט כל בעל משה ידו"
(דברים טו, ב) - ענין 'שמטת כספים'

יח.

(ח"א ו, ו)

"דשמיטן גדפיהו" [נוצותיהם היו שמוטות] (בבא-בבא עג). פירש רש"י: 'נוצות'. זה בחינת 'מחלקת ובזיונות', כמו שכתוב (דברים כה, יא): "כי ינצו אנשים". הינו: שאין משגיחין על מחלקת ובזיונות שמבזין אותן, 'ושומעים חרפתן ואינם משיבים' (שבת פח:).

וזוה לשון "דשמיטן", כמו שכתוב (דברים טו, ב - בשמטת כספים: "זוה דבר השמטה) שמוט כל בעל משה ידו" - הינו: שלא יתבע עלבוננו.

טז.

(חיי-מוהר"ן תצא)

כשבא מלעמבערג, צוה עלינו: "שלא להתענות בכל" (התעניתים שצוה מקדם). וצוה עלי: "להיות נזהר באלו החדשים (של התעניתים), לקיים 'מצוות מעשר', ולהשתדל ולהתאמץ בכל עז במצוה זו בכל מה דאפשר."

גם אחר שפטר אותי מהתעניתים, דברתי עמו מענין מצוה הנ"ל, ואמר לי:

"פתח תפתח את ידך" (דברים טו, ח"א)
- עניני מצות 'צדקה' -

י.ט.

(ח"ב ד, א"ב)

התחלת הצדקה, היא קשה וכבדה מאד. כי כל העבודות וכל התשובות, כל מה שרוצין לעשות איזה עבדא בעבודת-השם, פמה קלין של אזי ואבוי, וכמה גניחות, וכמה בפילות, וכמה הטיות, הינו תנועות משנות שעושין יראי-השם בעבודתם, צריכין לעשות קדם שעושין איזה עבדא.

ועקר ב'התחלה', שאז קשה מאד - כי "כל התחלות קשות" (מכילתא יתרו). וגם לאחר ההתחלה, אינו בא בנקל עבודת-השם, וצריכין פמה יגיעות וכמה תנועות קדם שזוכין לעשות איזה עבדא שיהיה לה הדור. אך ה'התחלה' קשה מאד וכו'. בחינת היולדת קדם ההולדה וכו'.

ו'צדקה' היא תמיד 'התחלה', בבחינת (דברים טו, ח"א): "פתח תפתח" - שאפלו כשיש 'פתח' ו'התחלה' - ה'צדקה' פותחת יותר ויותר, ומרחבת הפתח יותר.

כי כל דבר מעבודת-השם, כשרוצין לכנס באותו הדרך ואותו העבודה, צריכין לפתח שם פתח, שבהתחלה צריכין לשפר ולפתח פתח מחדש. וסגלת כח הצדקה - להרחיב ולפתח הפתח יותר ויותר.

שכשעושין איזהו פתח באיזה עבודה ונותנין צדקה, אזי הצדקה פותחת ומרחבת הפתח יותר ויותר, כי 'צדקה' היא ה'התחלה' של כל ההתחלות, כי היא פותחת ומרחבת כל הפתחים.

וגם בצדקה עצמה כשמתחילין לתן צדקה, יש התחלה - כי צריכין לשפר האכזריות להפכו לרחמנות, וזהו עקר עבודת הצדקה.

כי מי שהוא רחמן בטבעו ונותן צדקה מחמת רחמנות שבטבעו, אין זה עבודה, כי יש גם פמה חיות שהם רחמנים בטבעם, רק עקר העבודה לשפר האכזריות להפכו לרחמנות.

וזה בחינת (מלכים א יז, ד): "ואת הערבים צויתי לכלכלך" - כי ה'עורב' הוא בטבעו 'אכזרי', ונתהפך ל'רחמנות' לכלכל את 'אליהו'. כמוכן צריכין ב'צדקה' כנ"ל.

ועל-כן 'התחלת הצדקה' קשה וכבדה מאד, כי היא בחינת 'התחלה' של כל ההתחלות כנ"ל.

נ.

(ח"ב ד, יב)

'צדקה' היא רפואה, בבחינת (מלאכי ג, כ): "צדקה מרפא בכנפיה". כי 'צדקה' היא בחינת 'פתיחת פי המפה', בבחינת (דברים טו, ח"א): "פתח תפתח".

"נתון נתן לו וכו', כי בגלל הדבר הזה יברכה ה' אלוקיך" (דברים טו, י)

נא.

(ח"א לא, א"בסוף)

'צדקה' היא בחינות ה'גלגלים', כמאמר חז"ל (שבת קנא: על דברים טו, י): "כי בגלל הדבר הזה", "גלגל הוא החוזר בעולם".

וּבְשִׁבְלֵי־זֶה: "הַנּוֹתֵן פְּרוּטָה לְעֵנִי מִתְּבָרֵךְ בְּשֵׁשׁ בְּרָכוֹת, וְהַמְפִּיֵסוּ בַדְּבָרִים מִתְּבָרֵךְ בְּאַחַת־עֶשְׂרֵה בְּרָכוֹת" (בבא־בִּתְרָא ט:). - פִּנְגֵּד 'שְׁבַעַה פּוֹכְבֵי לְכַת' ו'שְׁנַיִם־עֶשֶׂר מְזֻלוֹת' - כִּי ה'צְדָקָה' מְנַהֶגֶת כָּל הַגְּלָגְלֵי הַרְקִיעַ וְכוּ'.

וּכְמוֹ שֶׁהַגְּלָגְלֵי יֵשׁ לוֹ שְׁתֵּי תְנוּעוֹת, אַחַת תְּנוּעָה הַטְּבָעִית מִמְעָרָב לְמִזְרָח, וְאַחַת תְּנוּעָה הַהֶכְרַחִית מִמִּזְרָח לְמְעָרָב, מֵה שֶׁהַגְּלָגְלֵי הַיּוֹמִי חוֹזֵר וּמִתְגַּלְגֵּל מִמִּזְרָח לְמְעָרָב, וּמְכַרִּיחַ עִמּוֹ כָּל הַגְּלָגְלִים.

כִּן לְעֵינֵינוּ 'צְדָקָה' אָמְרוּ רַז"ל (וַיִּקְרָא־רַבָּה לֵה; רִוּת־רַבָּה ה, ט): "יֹוֹתֵר מִמָּה שֶׁבַע־לֵי הַבַּיִת עוֹשָׂה עִם הָעֵנִי, הָעֵנִי עוֹשָׂה עִם הַבַּעַל־הַבַּיִת" - שֶׁזֶּה בְּחִינּוֹת שְׁנֵי תְנוּעוֹת, מִמְעָרָב לְמִזְרָח, וּמִמִּזְרָח לְמְעָרָב, דִּהְיֵינוּ: מִהָעֵנִי לְבַעַל־הַבַּיִת, וּמִבַּעַל־הַבַּיִת לְהָעֵנִי.

כִּי כָּל הַשִּׁפְעַ וְהַפְּרָכוֹת בְּאִים עַל־יְדֵי הַגְּלָגְלִים, כִּי עַל־יָדָם מְנַהֵג הַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא הָעוֹלָם כִּידוּעַ וְכוּ'.

וְמֵה שֶׁחָסַר מִהַפְּרָכוֹת, הֲלֹא הִיָּה צְרִיךְ לְהִיזֵת שְׁבַעַה בְּרָכוֹת וּשְׁתֵּים־עֶשְׂרֵה בְּרָכוֹת. וְלִפִּי הַגְּמָרָא, מֵהַנּוֹתֵן וְהַמְפִּיֵס אֵין כָּאֵן רַק שְׁבַע־עֶשְׂרֵה בְּרָכוֹת!?

אֲךְ בְּזֶה הוֹרֵוּ לָנוּ רַז"ל: שֶׁהַצְּדָקָה חֲסָרָה וְאֵין לָהּ שְׁלֵמוֹת, וְעַדִּין חָסַר אַחַת, הֵן בְּנוֹתָן וְהֵן בְּמִפְּיֵס. הֵינּוּ: שֶׁחָסַר ה'אֱמוּנָה', שֶׁבְּלַעֲדֶיהָ הַצְּדָקָה חֲסָרָה עַדִּין, וְעַל־יְדֵי ה'אֱמוּנָה' נִשְׁלָם וּמְאִירָה בְּחִינּוֹת הַצְּדָקָה.

וְזֶה שְׁכַתּוּב (בְּרֵאשִׁית טו, ו): "וְהָאֱמֵן בְּה' וַיַּחֲשֹׁבָה לּוֹ צְדָקָה" - שֶׁעַל־יְדֵי הָאֱמוּנָה נַחֲשֶׁבֶת הַצְּדָקָה, כִּי בְלִתֵּי הָאֱמוּנָה הִיא חֲסָרָה.

וְזֶה שֶׁאָמְרוּ רַז"ל (תְּעֻנִּית ח:): "שֶׁמֶשׁ בְּשַׁבַּת צְדָקָה לְעֵנִים", כִּי 'שַׁבַּת' הִיא בְּחִינּוֹת 'אֱמוּנָה', כִּי 'שַׁבַּת' הוּא מְעִיד עַל יְחוּדוֹ וְעַל חֲדוּשׁ הָעוֹלָם. וְעַל־יְדֵי 'אֱמוּנָה', בְּחִינּוֹת 'שַׁבַּת', מְאִירָה הַצְּדָקָה. וְעַל־יְדֵיהֶם נִתְמַלְאוּ הַפְּרָכוֹת שֶׁהֵיוּ חֲסָרִים.

כִּי 'אֱמוּנָה' הוּא 'מְקוֹר הַפְּרָכוֹת', כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (מִשְׁלֵי כח, ט): "אִישׁ אֱמוּנּוֹת רַב בְּרָכוֹת". וְכֵן 'שַׁבַּת' נֹאמַר בּוֹ (לְכָה דוּדִי): "כִּי הִיא מְקוֹר הַפְּרָכָה".

וְזֶה: "שֶׁמֶשׁ בְּשַׁבַּת צְדָקָה" - 'שֶׁמֶשׁ' לְשׁוֹן 'אֹר'. הֵינּוּ: שֶׁב'שַׁבַּת' שֶׁהוּא בְּחִינּוֹת 'אֱמוּנָה', מְאִירָה הַצְּדָקָה כְּשֶׁמֶשׁ - שֶׁעַקֵּר שְׁלֵמוֹת הַגְּלָגְלִים, שְׁלֵמוֹת הַצְּדָקָה, אֵינוֹ אֶלָּא בְּשַׁבַּת.

וְלִפְעָמִים כְּשֶׁאָדָם יֵשׁ לוֹ עֵפוֹב וְצַעַר בְּדָרְךְ, הוּא מַחֲמַת שֶׁכִּנְגֵּד הַמְּקוֹם הַזֶּה יֵשׁ שָׁם עֵפוֹב בְּהַפּוֹכֵב, שֶׁאֵינוֹ מְאִיר בְּשְׁלֵמוֹת. כִּי לְכָל דָּרֵךְ וּשְׁבִיל, יֵשׁ כִּנְגֵּדוֹ בַּגְּלָגְלִים דָּרֵךְ וּשְׁבִיל וְכוּ'.

וְעַל־כֵּן הַתְּקֵנָה לְזֶה: לִתֵּן צְדָקָה קֶדֶם שֶׁיֵּצֵא לְדָרְךְ, כְּמָה שְׁכַתּוּב (תְּהִלִּים פח, יד): "צְדָק לִפְנֵינוּ יִהְיֶה וַיִּשֶׁם לְדָרְךְ" וְכוּ' - כִּי עַל־יְדֵי הַצְּדָקָה יֵאִיר הַפּוֹכֵב, כִּי עַל־יְדֵי צְדָקָה מְאִירִין הַגְּלָגְלִים, וַיִּבְטַל עֵפוֹבוֹ שֶׁיֵּשׁ לוֹ בְּהַדָּרְךְ, שֶׁנִּמְשָׁךְ מֵהָעֵפוֹב שֶׁיֵּשׁ בְּהַגְּלָגְלִים וְהַפּוֹכְבִים.

כב.

(ח"א רכה)

עַקֵּר ה'צְדָקָה' הוּא עַל־יְדֵי ה'בְּטָחוֹן', בְּבְחִינַת (תְּהִלִּים לו, ג): "בְּטַח בְּה' וַעֲשֵׂה טוֹב" - שֶׁבוֹטַח בְּהַשֵּׁם שֶׁלֹּא יִפְסִיד וְלֹא יִחָסַר עַל־יְדֵי הַצְּדָקָה כָּלֵל, כִּי הַשֵּׁם־יִתְבָּרֵךְ יִבְרָכּוּ "בַּגְּלָל הַדְּבָר הַזֶּה" (דְּבָרִים טו, י).

כִּי־אִם אֵין לוֹ בְּטַחֲחוֹן, אֵינּוּ יָכוֹל לַעֲשׂוֹת צְדָקָה כְּרֹאוֹי, כִּי מִתְיָרָא שְׂיַחְסֹר לוֹ מֵה שְׁנוֹתָן לְצְדָקָה.

מְשַׁמְחֵי לֵב". וְעַקֵּר הַשְּׂמֻחָה הוּא בְּלֵב, כְּמוֹ שְׂכַתּוּב (שם ד, ח): "נָתַתְּ שְׂמֻחָה בְּלִבִּי". וְהַלֵּב שֶׁל כָּל הַשָּׁנָה הֵם הַשְּׁלֹש־רִגְלִים, בְּחִינּוֹת (וַיִּקְרָא כג, ד): "אֵלֶּה מוֹעֲדֵי יְיָ", רֵאשִׁי־תַבּוֹת 'אִמּוֹ"י, שֶׁהִיא "אִם לְבִינָה" (מְשַׁלֵּי ב, ג - אִם לְבִינָה), וְ"בִינָא לְבָא" (פֶּתַח אֲלֵיהּוּ).

וְהַשְּׂמֻחָה שֶׁל כָּל הַמְצוּוֹת שְׁעוֹשִׁין בְּכָל הַשָּׁנָה, הוּא מִתְקַבֵּץ אֶל הַלֵּב, שֶׁהֵם הַשְּׁלֹש־רִגְלִים. וְעַל־כֵּן הֵם יְמֵי שְׂמֻחָה, כְּמוֹ שְׂכַתּוּב (דְּבָרִים טז, יד): "וְשִׂמְחֶתָּ בְּחֻגְךָ". וְאִז מֵאִיר הַפְּנִים עַל־יַדֵּי הַשְּׂמֻחָה, בְּבַחֲינּוֹת: "לֵב שִׂמַּח יִיטַב פְּנִים".

לְקוֹטִי־עֲצוֹת, מוֹעֲדֵי־הַשֵּׁם שְׁלֹש־רִגְלִים ב: וְזֶהוּ הַשְּׂמֻחָה שֶׁל יוֹם־טוֹב - כִּי אִז מִתְקַבֵּץ וּמִתְעוֹרֵר הַשְּׂמֻחָה הַקְּדוּשָׁה הַזֹּאת שֶׁל כָּל הַנְּקֻדּוֹת טוֹבוֹת שֶׁל כָּל הַמְצוּוֹת שְׁעוֹשִׁין בְּכָל הַשָּׁנָה.

וְצָרִיךְ כָּל אֶחָד לְהִתְגַּבֵּר מְאֹד, לְהַמְשִׁיךְ עַל־עַצְמוֹ הַשְּׂמֻחָה הַקְּדוּשָׁה הַזֹּאת שֶׁל הַמְצוּוֹת, שֶׁהוּא 'שְׂמֻחַת יוֹם־טוֹב' - בְּכָל הַשָּׁנָה כְּלָה. מְכַל־שֶׁכֶן וְכַל־שֶׁכֶן בְּיוֹם־טוֹב קָדֵשׁ בְּעַצְמוֹ, שְׂאֵז חִיבִים לְשִׂמְחָה מְאֹד כְּמוֹ שְׂכַתּוּב: "וְשִׂמְחֶתָּ בְּחֻגְךָ". כִּי אִז מִתְקַבֵּץ יְחַד הַשְּׂמֻחָה שֶׁל כָּל הַמְצוּוֹת, אֲשֶׁר אֵין שְׁעוֹר וְעֵרֶךְ לְשִׂמְחָה הַזֹּאת, כֹּאֲשֶׁר יָבִין כָּל אֶחָד בְּלִבּוֹ].

בְּשִׁבְל־זָה נִצְטוּיֵנוּ (שם שם, טז): "שֶׁלֹּשׁ פְּעָמִים בְּשָׁנָה יִרְאֶה כָּל זְכוּרָךְ אֶת פְּנֵי ה' אֱלֹקֶיךָ" - בְּשִׁבְל לְקַבֵּל 'אוֹר־הַפְּנִים'.

וְזֶה בְּחִינַת (סִפְרָה כז): "חֵיב אָדָם לְהַקְבִּיל פְּנֵי רַבּוֹ בְּרִגְלָ" - כְּדֵי לְקַבֵּל 'אוֹר־הַפְּנִים', וְלַהֲחִיּוֹת ה' מְלַכּוֹת'.

וְזֶה (תְּהִלִּים פה, יד): "צְדָק לְפָנָיו יִהְיֶה", "צְדָק מְלַכּוֹתָא קְדִישָׁא" (פֶּתַח אֲלֵיהּוּ), כְּשִׂמּוּלִיכִין אוֹתָהּ אֶל אוֹר־הַפְּנִים. הָעַקֵּר עַל יַדֵּי בַחֲינּוֹת: "וַיִּשֶׂם לְדָרְךָ פְּעָמָיו" - הֵינּוּ: "שֶׁלֹּשׁ פְּעָמִים בְּשָׁנָה" וְכוּ' - שְׁעַל־יַדֵּיהֶם מְקַבְּלִין מ'אוֹר־הַפְּנִים' כֹּנֵן ל'.

"שְׂבַעַת יָמִים תֹּאכַל עֲלֵיו מִצּוֹת לָחֶם עֲנִי"
(דְּבָרִים טז, ג)

כג.

(ח"א נו, ז-ח)

מִצָּה' הִיא בְּחִינַת 'דַּעַת', בְּחִינַת 'שְׁלוֹם', בְּחִינַת 'רְפוּאָה'.

וְזֶה שֶׁנִּקְרָא מִצָּה: "לָחֶם עֲנִי" (דְּבָרִים טז, ג), כִּי "אֵין עָנִי אֶלָּא מִן הַדַּעַת" (נְדָרִים מא.). וְזֶה בְּחִינַת 'חוֹלָה', כְּמוֹ שְׂכַתּוּב (שְׂמוּאֵל־ב יג, ד): "מִדּוּעַ אֲתָהּ כְּכֹה דָל בֶּן הַמִּלְכָּד", וְ'מִצָּה' הִיא 'אִסּוּתָא' (זֶחֶר תְּצַנֶּה קַפְגִּי).

וְזֶה: "לָחֶם עֲנִי" - שֶׁהוּא 'רְפוּאָה' לְהָעֲנִי'.

"וְשִׂמְחֶתָּ בְּחֻגְךָ וְכוּ' שְׁלוֹשׁ פְּעָמִים בְּשָׁנָה יִרְאֶה כָּל זְכוּרָךְ אֶת פְּנֵי ה' אֱלֹקֶיךָ"
(דְּבָרִים טז, יד-טז)

כד.

(ח"א ל, ה)

עַקֵּר הַחִיּוֹת הוּא מ'אוֹר־הַפְּנִים', בְּחִינּוֹת (מְשַׁלֵּי טז, טז): "בְּאוֹר פְּנֵי מִלְכָּד חַיִּים". וְעַל־כֵּן צָרִיכִין לְהַעֲלוֹת ה' מְלַכּוֹת', בְּחִינּוֹת 'חֲכָמָה תִּתְּאָה', אֶל 'אוֹר־הַפְּנִים' הַמֵּאִיר ב'שֶׁלֹּש־רִגְלִים'.

כִּי עַקֵּר 'אוֹר־הַפְּנִים' הוּא שְׂמֻחָה, כְּמוֹ שְׂכַתּוּב (שם טז, יג): "לֵב שִׂמַּח יִיטַב פְּנִים". וְעַקֵּר הַשְּׂמֻחָה הוּא מִן הַמְצוּוֹת, כְּמוֹ שְׂכַתּוּב (תְּהִלִּים יט, ט): "פְּקוּדֵי ה' יִשְׁרִים

כה.

(ח"א קלה)

עקר פח קדשת יום-טוב, תלוי
ב'צדיקים', כמו שכתוב (ויקרא כג. ד):
"אלה מועדי ה' אשר תקראו אתם
במועדים", "אל תקרי אתם אלא אתם" (ראש-
השנה כד.).

ועל-כן בשמקבל ומכבד את הימים-
טובים, ומקבל אור הגדול של
יום-טוב, שהוא בחינת 'צדיק' - נתבטל
ה'גדלות' שלו - כי ה'קטנות' בטל לגבי
'גדלות'.

ועל-כן (ספח כז): "חייב אדם להקביל פני
רבו ברגל" - פי עקר פח יום-טוב
תלוי בצדיקים.

ובזה מישוב שפיר מה שהקשו בגמרא (ספח
כז): "על רבי אלעזר שאמר: משבח
אני את העצלנים ברגל, שנאמר (דברים טז, יד):
'ושמחת בחגך', והאמר רבי יוחנן חייב אדם
להקביל פני רבו ברגל, שנאמר (מלכים ב, ד,
כג): 'מדוע את הלכת' וכו', עין שם היטב.

פי אף שהוא ברחוק מאה פרסה מרבו
ביום-טוב, ולא אזל ואתי ביומה, על-
פליצה הוא מחייב להקביל פני רבו ברגל -
הינו: 'שיפיר פני רבו ברגל'!

הינו: שיכבד את היום-טוב, ויקבל אור
הגדול של יום-טוב, בחינת 'פני רבו'
וכו' - פי עקר 'קדשת יום-טוב' תלוי
ב'צדיקים'. וכשמקבל את היום-טוב, הוא
מקבל 'פני רבו' ממש.

כו.

(ח"ב ד, וז-ט"י)

'התגלות-הרצון' הוא על-ידי 'ימים-
טובים', פי כל אחד

מה'ימים-טובים' מכריז וקורא ומגלה את
הרצון, שהכל מתנהג רק על-פי רצונו בלבד,
בבחינת (ויקרא כג): "מקרא קדש", שהיום-
טוב קדש קורא ומכריז את הרצון.

פי בכל יום-טוב עשה השם-יתברך עמנו
אותות נוראות הפך הטבע, שעל-ידי-זה
נתגלה שהכל ברצונו, ואין שום חיוב הטבע
כלל.

וכל-אחד לפי מה שמרגיש ושומע את
קול הקריאה של יום-טוב
שמכריז וקורא את הרצון, כמו-כן יש לו
'שמחת יום-טוב'.

פי כשנתגלה הרצון שהכל ברצונו יתברך -
אזי יודעים: שכל השעבודים והגלות,
וכל ההכפדות של העפוי"ם שהם מכבידים
עלינו, על כלם ינקם בהם הוא יתברך
ויגאלנו מידם. אבל כשסוברים שהכל על-פי
חיוב הטבע, אין שיה נקמה בהם, מאחר
שהכל מתנהג רק על פי סדר הטבע.

וזו בחינת (תהלים נח, יא): "ישמח צדיק כי
חזה נקם, פעמיו ירחץ בדם הרשע".
"פעמיו" דיקא. הינו: על-ידי "שלוש
'פעמים' בשנה" (דברים טז, טז), על-ידי-זה:
"ישמח צדיק כי חזה נקם" וכו'.

אך לא כל אחד ואחד שומע קול הקריאה
הנ"ל של יום-טוב, פי יש חיות-רעות
דורסים וטורפים, 'חכמי-הטבע', שמראין
בחכמתם המטעית שהכל על-פי הטבע, וכאלו
אין שום רצון חסוֹשֵׁלום, ואפלו האותות
נוראות משימים הכל בתוך דרך-הטבע.

וכשהם מתגברים - אזי קול שאגתם
עולה ומתגבר על קול הקריאה
של יום-טוב, שקורא את הרצון, ואזי נשבת
שמחת יום-טוב חסוֹשֵׁלום וכו'.

שֶׁהוּא 'הַתְּגִלוֹת הַרְצוֹן', נַעֲשֶׂה בְּחִינַת הַדָּחַת
וְכַבּוּס הַדָּמִים, שִׁיּוּכְלוּ הַדָּמִים לְסַבֵּב סְבוּבָם
בַּסֵּדֶר.

וְזֶה בְּחִינַת 'רַגְל', בְּחִינַת (מְלָכִים-א, ט): "עֵין
רוֹגֵל", "עֵין בּוֹבֵס", כְּמוֹ שֶׁפָּרַשׁ רַש"י
שָׁם. וְאֵזִי יְכוּלִים הַדָּמִים לְסַבֵּב בַּסֵּדֶר,
וּנְתַרְפֵּא בְּשִׁלְמוֹת.

וּבְשִׁבְלֵי-זֶה נִקְרָא הַרְגֵל: "חַג" (שְׁמוֹת יב,
יד), לְשׁוֹן 'סְבוּב', כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב
(יִשְׁעִיָּה מ, כב): "הִיִּשֵׁב עַל חוּג הָאָרֶץ", עַל
סְבוּב הָאָרֶץ - כִּי עַל-יַדֵּי הַדָּחַת וְכַבּוּס
הַדָּמִים, עַל-יַדֵּי-זֶה הֵם מְסַבְּבִים בַּסֵּדֶר.

נח.

(ח"ב ו)

עַל-יַדֵּי 'זַעַה טוֹבָה' (כְּגוֹן: עַל-יַדֵּי דָבָר
שֶׁבִקְדָּשָׁה), נַעֲשֶׂה שְׂמֻחָה, בְּחִינַת
(דְּבָרִים טז, יד): "וְשִׂמְחֶתָּ בַחֲגֹךָ", בְּחִינַת שְׂמֻחָה
שֶׁל יוֹם-טוֹב. וְלֹא דוֹקָא 'יוֹם-טוֹב' מִמָּשׁ,
אֲלָא כָּל יוֹם שֶׁהוּא בְּחִינַת 'טוֹב', נִקְרָא 'יוֹם-
טוֹב'.

כִּי הַשְּׂמֻחָה עַל-יַדֵּי הַדָּמִים. כִּי
הָעֲצָבוֹת מִן הַטְּחוּל, וְהַטְּחוּל הֵיא
עֲכִירוֹת-הַדָּמִים. וְכִשְׂמֻחָתָם עֲכִירַת-
הַדָּמִים שֶׁל הַטְּחוּל, בְּאִין 'חֲלָשׁוֹת' חֶסֶד
וְשָׁלוֹם. וְהַרְפוּאָה הִיא 'זַעַה' - כִּי עַל-יַדֵּי
הַזַּעַה, יוֹצֵא הָאָרֶס שִׁישׁ בְּהַדָּמִים-
הָעֲכוּרִים, וְנִשְׁאָרִין הַדָּמִים זָפִים, וְזוֹכָה
לְשִׂמְחָה.

וְזֶה אוֹתִיּוֹת 'זַעַה', רְאִישֵׁי-תְבוּת: "זֶה
הַיּוֹם עָשָׂה יְיָ" (תְּהִלִּים קיח, כד) - הֵינּוּ
בְּחִינַת 'שְׂמֻחָה שֶׁל יוֹם-טוֹב', שֶׁנַּעֲשֶׂה עַל-
יַדֵּי 'זַעַה טוֹבָה'.

וְהַכְּנַעְתָּם שֶׁל אֱלוֹ הַחַיּוֹת-רְעוּת' 'תְּכַמִּי-
הַטְּבַע' - הוּא עַל-יַדֵּי 'חֶכֶם
גָּדוֹל שֶׁבִקְדָּשָׁה', שִׁיּוּכּוֹל לְקַשֵּׁר כָּל הַרְצוֹנוֹת
בְּשֶׁרֶשׁ הַרְצוֹן, בְּחִינַת 'מִצַּח הַרְצוֹן'.

אֲךָ כִּנְגֵד זֶה יֵשׁ בְּחִינַת 'מִצַּח הַנְּחָשׁ', שֶׁרֶשׁ
חֶכְמַת-הַטְּבַע, וַיִּנְיֶקְתּוּ מִזְקֵנֵי-הַדּוֹר'
שֶׁאֵין בָּהֶם שְׁלֵמוֹת. וְ'צִדְקָה' מוֹעִיל לָזֶה.

וְעַל-כֵּן בְּשֶׁרֶצָה יַעֲקֹב לַעֲשׂוֹת רְצוֹן
בַּעֲשׂוֹ, אָמַר (בְּרֵאשִׁית לג, י):
"וְלִקְחֶתָּ מִנְּחֹתֵי מִיָּדִי, כִּי עַל-כֵּן רָאִיתִי פָּנֶיךָ
כִּרְאֵת פְּנֵי אֱלֹקִים וַתִּרְצַנֵּי". כִּי גַם מִזֶּה
שְׁנוֹתֵינוּ לְעַבְדוֹתָם, הוּא גַם-כֵּן בְּחִינַת 'צִדְקָה'
(בְּבֵרֵאשִׁית ט).

וְעַל-יַדֵּי 'צִדְקָה' נַעֲשֶׂה רְצוֹן. וְזֶהוּ:
"וְלִקְחֶתָּ מִנְּחֹתֵי מִיָּדִי", הֵינּוּ
'צִדְקָה', בְּחִינַת (מְלָכִים ג, ג): "מִגִּישֵׁי מִנְּחָה
בְּצִדְקָה".

"כִּי עַל-כֵּן רָאִיתִי פָּנֶיךָ כִּרְאֵת פְּנֵי
אֱלֹקִים" - הֵינּוּ: כְּמוֹ 'רְאֵת פְּנֵי
אֱלֹקִים', שֶׁהוּא בְּחִינַת (דְּבָרִים טז, טז): "שְׁלוֹשׁ
פְּעָמִים בְּשָׁנָה יִרְאֶה כָּל זְכוּרָה אֶת פְּנֵי ה'",
דֵּהֵינּוּ 'יָמִים-טוֹבִים', שֶׁעַל-יָדָם נִתְגַּלָּה
הַרְצוֹן - וְעַקֵּר הַתְּגִלוֹת הַרְצוֹן עַל-יַדֵּי
'יָמִים-טוֹבִים', הוּא עַל-יַדֵּי הַצִּדְקָה - כְּמוֹ-
כִּן יִהְיֶה נַעֲשֶׂה אֲצִלוֹ רְצוֹן עַל-יַדֵּי הַצִּדְקָה.

וְזֶהוּ: "וַתִּרְצַנֵּי" - כִּי מֵאַחַר שֶׁהַמְּנַחָה'
וְהַצִּדְקָה' שֶׁנִּתְּנָן לַעֲשׂוֹ הִיא בְּחִינַת
'צִדְקָה' מִמָּשׁ. נִמְצָא: שֶׁעַל-יַדֵּי-זֶה נִתְגַּלָּה
הַרְצוֹן הָעֲלוּיִן, שֶׁנִּתְגַּלָּה עַל-יַדֵּי 'צִדְקָה' - וּמִשָּׁם
מִשְׁתַּלְּשֵׁל הַרְצוֹן לְמִטָּה, וְנַעֲשֶׂה רְצוֹן גַּם בַּעֲשׂוֹ.

נז.

(ח"ב ד, יב)

שֶׁלְשֵׁי-רַגְלִים' הוּא בְּחִינַת 'רְפוּאָה'. כִּי
עַל-יַדֵּי 'רַגְל' וְ'יוֹם-טוֹב'

אבל עם דרך ההתחזקות של "עוד מעט"

[אביסעלע איז אויף גוט - מעט זאגט גאט]

שהודיעו רבנו ז"ל בהתורה [לענין למוד התורה,
עין-שם], אז מיד עלה בדעתו: "איך אפשר שלא
יזכה לשמחה מעט, ואולי עוד מעט, ועוד
מעט" - עד שיצא מהמרה-שחורה לגמרי.
(ועין ב'שיחות-הר"ן קנה, בענין השמחה בשבת-ק"ש).

"ולא יראה את פני ה' ריקם" (דברים טז, טז)

לב.

(ח"א לא, ט)

בזה שכל-אחד מביא עולת ראיה,
מיגיעתו שמתנגע כל השנה - על-
ידי-זה נתתקן ונתעלה כל לחמו ופרנסתו,
בבחינת 'לחם הפנים'.

וזהו (דברים טז, טז): "ולא יראה את פני ה'
ריקם" ברגלים - שאז נתגליון "פני
ה'", בבחינת 'פנים'.

נט.

(ח"ב פא)

בשאדם משמח עצמו בשמחה של
מצוה, והשמחה גדולה כל-כה,
עד שנוגעת עד רגליו, הינו: שמרקד מחמת
שמחה - נתעלים כל הדברים הנקראים 'רגל'.

ל.

(ספר-המדות, פנים י)

על-ידי שמחת יום-טוב, תלך אשתו
'פנים זכרים'.

לא.

(ימי-התלאות, בסוף)

ספר מזהרנ"ת ז"ל: שקדם איזה רגל
ואיזה יום-טוב, שהעקר הוא
השמחה, כמפרש בתורה (דברים טז, יד):
"ושמחת בחגך" וכו', ובפרט על-פי ענין
רבנו ז"ל. ובכן נפל למרה-שחורה, מי יודע
אם יוכל לקיים זאת, ובפרט בעת המחלוקת.

הַפְּטֹרֶת פְּרַשְׁת רֵאָה

"עֲנִיָּה סַעְרָה לֹא נִחַמָּה" (ישעיה נד, יא)

א.

(ח"א ח, ג)

על-בן נקראים ישראל "עֲנִיָּה סַעְרָה" (ישעיה נד, יא) - כי הם עכשו תחת ממשלת "עֲשׂוֹ אִישׁ שְׁעִיר" (בראשית כז, יא), בחינת 'רוח-סערה', בחינת 'רוח-הטמאה'.

"וְכָל בְּנֵיךָ לְמוֹדֵי ה', וְרַב שְׁלוֹם בְּנֵיךָ"

(ישעיה נד, יג)

ב.

(ח"א כב, א)

דע: "שֵׁשׁ חוֹתֶם, וְיֵשׁ חוֹתֶם בְּתוֹךְ חוֹתֶם" (עבודה-זרה לא. שלחן-ערוך יורה-דעה קיח - זהר כי תצא השמטות רפג. עץ-חיים ה, ה; לה, ג; שער-הכונות 'יום-הכפורים' ג, 'הושענא רבה' ו; פרי-עץ-חיים 'לולב' ד).

'חותם' הוא - כי יש 'מוכיח-הדור', והם בחינות 'רגליו'. ונקראים 'רגליו', על-שם שהם "לְמוֹדֵי ה'" (ישעיה נד, יג) - הינו: שלומדין בבכּוּל את השם, שנותנין לו 'עצות', והם הולכים בשליחותו לישראל, להוכיחם ולהחזירם להשם-יתברך.

וכשהשם-יתברך גוזר 'גזר-דין' בעולם, וה'דין' הוא ה'תורה', כי צריך להיות 'דין-תורה', ומחמת שהם "לְמוֹדֵי ה'" - הוא מתיעץ עמָהם, ומגלה להם ה'דין-תורה' שנגזר על הדור.

והם מכסים זה ה'דין-תורה', וחותמין אותו, בבחינת (שיר-השירים ד, יב): "מַעֲיֵן חַתּוּם", שלא יינקו מִמֶּנּוּ ה'חיצונים', שלא יהיה נעשה מִמֶּנּוּ חס־ושלום 'דין אכזרי'.

וזה בחינת (ישעיה ח, טז): "חַתּוּם תּוֹרָה בְּלִמּוּדֵי" - הינו: ב"לְמוּדֵי ה'" נחתם ה'דין-תורה', שלא יינקו מִמֶּנּוּ החיצונים. והם, פשנגלה להם ה'דין-תורה', הולכים ומוכיחים הדור, כדי להחזירם למוטב להמתיק הדין.

ואפלו בשעת מוסר, נזהרין להחתים ולהסתיר, שלא יינקו מִמֶּנּוּ החיצונים, בבחינת (איוב לג, טז): "וּבְמִסְרָם יַחַתֶּם", ועל-שם-זה הן בחינת 'חותם'.

ואלו ה"לְמוּדֵי ה'", "מְרַבִּים שְׁלוֹם בְּעוֹלָם" (ברכות סד. יבמות קכב: נזיר סז: כרות כח: תמיד לב:), כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (ישעיה נד, יג): "וְכָל בְּנֵיךָ לְמוֹדֵי ה', וְרַב שְׁלוֹם בְּנֵיךָ" (בגמרא שם) - כי הולכים לפשר ולעשות שלום בין ישראל לאביהם שבשמים, ולפניו יתברך מקטינים הדבר וממליצים טוב בעדם, ולפני ישראל מגדילים החטא מאד.

ג.

(ח"א סט)

הגוזל את חברו, גוזל מִמֶּנּוּ בְּנֵיו, על-ידי שגוזל ונוטל התנוצצות אור נפשה של אשת חברו שגוזל מִמֶּנּוּ. וזה שאמרו חז"ל (בבא-קמא קיט:): "הגוזל את חברו, כְּאִלוֹ גֹזֵל מִמֶּנּוּ נֶפֶשׁ בְּנָיו וּבְנוֹתָיו".

וְזָה שְׁפָתוֹב (ישעיה א, יז): "לְמַדּוֹ הֵיטֵב, דָּרְשׁוּ מִשְׁפָּט, אֲשֶׁרוֹ חֲמוּץ" - שֶׁהַפְּסוּק מְזַהֵר לַעֲשׂוֹת מִשְׁפָּט וּלְחַזֵּק אֶת הַנְּגִזָּל, לְהַצִּיל עֲשׂוֹק מִיַּד עוֹשֵׁקוֹ, כְּדֵי לְהַצִּיל נַפְשׁ בְּנֵי וּבְנוֹתָיו, כַּנֶּ"ל.

וְזָה: "לְמַדּוֹ הֵיטֵב" וְכו' - שֶׁמָּה שֶׁתַּעֲשׂוּ מִשְׁפָּט, וְתַצִּילוּ גְזוּל מִיַּד גּוֹזְלוֹ, עַל-יְדֵי־זֶה תַעֲשׂוּ טוֹבָה לְהַבְּנִים, שֶׁהֵם בְּחִינַת "לְמוֹדֵי ה'", כַּמָּה שְׁפָתוֹב (שם נד, יג): "וְכָל בְּנֵי לְמוֹדֵי ה'".

וְזָה: "לְמַדּוֹ הֵיטֵב" - שֶׁהַטְּבָה' תִּהְיֶה לְהַבְּנִים, שֶׁהֵם בְּחִינַת "לְמוֹדֵי ה'".

וְזָה סוּד כְּוִנַּת הַגְּמָרָא (בְּבֵא-קָמָא קג): "הַגּוֹזֵל אֶת חֵבְרוֹ שְׂוֵה-פְרוּטָה, יוֹלִיכֵנוּ אַחֲרָיו אֲפָלוֹ לְמוֹדֵי". וְהוּא פְּלִיאָה נִשְׁגָּבָה מְאֹד, לָמָּה תִּפְסֹו מְוִדֵי דוֹקָא?

אך דע: שֶׁהַגְּמָרָא הִיא נֶעְלָמַת וְנִסְתָּרַת מְאֹד, וְזֶה כְּוִנַּתְהֶם הָאֱמֵת: "הַגּוֹזֵל וְכו', יוֹלִיכֵנוּ אַחֲרָיו אֲפָלוֹ לְמוֹדֵי" - הֵינּוּ: "לְמוֹדֵי ה'", הֵינּוּ: הַבְּנִים' - שֶׁצָּרִיךְ לְהַחֲזִיר לוֹ אֲפָלוֹ הַבְּנִים' שֶׁגָּזַל מִמֶּנּוּ עַל-יְדֵי שֶׁגָּזַל אֶת מְמוֹנּוֹ. וְזָה: "לְמוֹדֵי" - בְּחִינַת "לְמוֹדֵי ה'" הַנֶּ"ל.

ד.

(ח"ב ז, י"ב סוף)

'חרות' - זֶה בְּחִינַת 'יובל', שֶׁהוּא בְּחִינַת 'כְּלָלִיּוֹת בֵּן וְתַלְמִיד'. כִּי 'יובל' הוּא אוֹתִיּוֹת (ישעיה נד, יג): "וְיִכָּל בְּנֵיךְ לְמוֹדֵי יי" - דְּהֵינּוּ: 'כְּלָלִיּוֹת בֵּן וְתַלְמִיד'. כִּי בְּנֵיךְ" - זֶה 'בֵּן'. "לְמוֹדֵי ה'" - הֵם 'תַּלְמִידִים'.

הַתּוֹרָה הַזֹּאת מְדַבֵּרַת מְכַל הָעֶשֶׂר סְפִירוֹת' וְכו'. 'תַּלְמִידִים' הֵם

"לְמוֹדֵי ה'" - "דָּא נִצַּח הוֹד" (זִהְרִי-חֻדֶּשׁ, כִּי תִשָּׂא).

"מִי גָר אֶתְךָ, עָלֶיךָ יְפוּל" (ישעיה נד, טו)

ה.

(ח"א רכח)

דע: שֶׁכְּשֶׁהַקְּדוֹשׁ-בְּרוּךְ-הוּא מְסַתְּכָל בְּנִשְׁמָה שְׂתוּכָל לְהַחֲזִיר בְּנֵי-אָדָם בְּתִשׁוּבָה וּלְעֲשׂוֹת גְּרִים - אָזִי הוּא יִתְבַּרַךְ בְּעֲצָמוֹ כְּבִיכּוֹל מִבְּקֵשׁ וְרוֹאֵה שְׂיִהְיֶה מְחַלְקֵת עָלָיו.

כִּי "אֵין מְקַבְּלִין גְּרִים לִימּוֹת הַמְּשִׁיחַ, וְלֹא בִימֵי שְׁלֹמֹה, מִשּׁוּם שֶׁלֶּחַן מְלָכִים" (יְבָמוֹת כד), כִּי אִז אֵינְךָ מִתְגַּבְּרִין מֵאַהֲבָה, רַק מִחֲמַת שְׂרוּאֵין גְּדֻלַּת יִשְׂרָאֵל, וְעַקֵּר הַגְּרִים הוּא, כְּשֶׁמִּתְגַּבְּרִין בְּעֵת שִׂישְׂרָאֵל סְחוּפִים בְּעֵנֵי וְדַחַק, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (ישעיה נד, טו): "מִי גָר אֶתְךָ" - "בְּעֵנֵי־וַתְךָ" וְכו' (יְבָמוֹת שם, וּבְרֵשׁ"י).

וְעַל-כֵּן בְּהִכָּרַח שְׂיִהְיֶה מְחַלְקֵת, עַל מִי שֶׁמִּחֲזִיר בְּנֵי-אָדָם לְמוֹטֵב וּמְגִיר גְּרִים, כְּדֵי שֶׁלֹּא יִהְיֶה לוֹ שׂוּם שְׁלוֹחַ - כִּי אִז מִי שֶׁמִּתְקָרֵב אֵלָיו הוּא בְּאֱמֵת, וְאִזִּי יְכוּל לְגִיר גְּרִים בְּאֱמֵת, לֹא מִשּׁוּם שְׁלוֹם וְנַחַת כַּנֶּ"ל.

"הוֹי כָּל צָמָא לָכוּ לְמִים" (ישעיה נה, א)

ו.

(ח"א נא)

"אֵל תֹּאמְרוּ מִיָּם מִיָּם, שֶׁנֶּאֱמַר (תְּהִלִּים קא, ז): 'דְּבַר שְׁקָרִים לֹא יִכּוֹן לִנְגַד עֵינַי'" (חֲנִיגָה יד) - הוּא אֲזַהֲרָה עַל 'שְׁקָר'. "מִים

מים" - הם בחינת 'שקר', שהוא בחינת 'דמעות', שהם 'מים מלוחים'.

כי השוּתה 'מים', מרוּה צמאֹנו. אך השוּתה 'מים מלוחים', לא די שאִינו מרוּה צמאֹנו, אלא שמוסיף צמאֹן על צמאֹנו, עד שצריך לשותות מים אחרים, לכבות צמאֹנו. ועל־כן נקרא השקר: "מים מים".

ז.

(ח"א נח, ה)

'שתייה' כלול ב'דעת', בבחינת (ישעיה נה, א): "הוי כל צמא לכו למים" - שהיא 'באר', בבחינת (משלי ה, טו): "ונזלים מתוך בארד".

ח.

(ח"א סה, ד)

על־ידי 'התחדשות התורה', שזוכין על־ידי ה'רשימו של הבטול' וכו' - מקררין ה'יסורין', ומכבין ה'צמאון', בבחינות (ישעיה נה, א): "הוי כל צמא לכו למים" - כי על־ידי־זה מכבין 'צמאון' הנפש, כי הרגשת ה'יסורין' הוא בחינת 'צמאון־הנפש' וכו'.

ט.

(ח"א עו)

יש בחינת (תהלים מב, ג): "צמאה נפשי". דהינו: כמו מי שהוא צמא מאד, ששותה אִפלו 'מים הרעים' - כמו־כן גם בעבודת הבורא־יתברך, יש בני־אדם שהם תמיד בבחינת 'צמאון', ולומדים ועובדים עבודתו תמיד, והם תמיד בבחינת 'צמאון', כי נפשו שוקקת תמיד לעבודת השם־יתברך.

אך שהוא בלא זמן ושכל, כי לפעמים "בטולה של תורה היא קיומה" (מנחות צט), בְּמָה שְׂכָתוּב (תהלים קיט, קכו): "עת לעשות לה' הפרו תורתך".

וְזָהוּ מַעֲלַת ה'התדבקות בצדיקים', כי הם עושים גבול וזמן, לבל יהיה בבחינת 'צמאון'.

וְזָה פְּרוּשׁ הַפְּסוּק (תהלים מב, ש): "צמאה נפשי לאלקים לאל חי" - זה בחינת 'צמאון', כנ"ל.

"מתי אבוא" (שם) - ולא יהא בבחינת 'צמאון'.

"ואראה פני אלקים" (שם) - "ואראה דיקא, דהינו: שאזכה שתהיה העבודה בבחינת 'ראיה', שאזי הוא בבחינת 'גבול וזמן' פראוי כנ"ל, ואזי אינו בבחינת 'צמאון' כנ"ל.

י.

(שיחות הר"ן רנט)

פעם אחד אמר: "צמאון הוא תאוה גדולה". ולפי הבנתי, פונתו היתה לרמז לנו מענין 'השתוקקות וכסופין וצמאון' להשם־יתברך, שהוא דבר נפלא מאד.

כמו הצמא מאד, כשהוא בא אל המים, שיש לו תענוג גדול משתייתו לגדל צמאֹנו, נמצא: שעקר תענוג הגדול, הוא על ידי ה'צמאון' - כמו כן־הוא כל עניני 'כסופין וגעגועים דקדשה' להשם־יתברך, ולעבודתו באמת.

וְזָהוּ עֵקֶר תְּעֵנוּג עוֹלָם־הבא' - שאז יזכו ל'רצון' ול'כסופין', בבחינת 'רעוא־דרעוין', שהוא בחינת 'הסתלקות משה' וכו'.

- כי אז יזכו ל'צמאון' ול'כסופין אמתיים' להשם-יתברך, שזהו עקר ה'תענוג של עולם-הבא', שיזכו בכל פעם לרוות צמאונם.

"חסדי דוד הנאמנים" (ישעיה נה, ג)

יא.

(ח"א יו)

"כל זמן שיש עבודה-זרה בעולם, חרוך-אף בעולם" (ספרי פרשת ראה), וכשנתעבר ה'עבודה-זרה', נתעבר ה'חרוך-אף', ונמשכין 'חסדים'.

ואז ה'רגלין' הם בבחינת "רגלי חסידיו" (שמואל-א ב, ט) - הינו: בבחינת 'חסדים', הינו בחינת (ישעיה נה, ג): "חסדי דוד הנאמנים" - "הנאמנים" דיקא, כי נתבטלו ה'מינות' וה'כפירות'.

יב.

(ח"ב ב, ב)

'שמושי-חכמים' - זה בחינת 'הלכות', שהם בחינת (ישעיה נה, ג): "חסדי דוד" - "שהלכה כמותו", כמו שאמרו רז"ל (סנהדרין צג: - על שמואל-א טז, יח): "זה עמו" - "שהלכה כמותו".

לקוטי תפלות

פרשת ראה

מפתח התפלות

[ד] "פתח תפתח את ידך לו וכו', די מחסרו אשר יחסר לו. נתון תתן לו, ולא ירע לבבך בתתך לו" - שנוזפה להרבות במצות צדקה, ועל-ידי-זוהי יפתח לנו כל הפתחים ושערים דקדשה (ח"בד).

[ה-ו-ז-ח-ט] "ושמחת בחגך וגו'. והיית אך שמח. שלוש פעמים בשנה יראה כל זכורך את פני ה' אלקיך" - שנוזפה לשמח בחדוה רבה ועצומה בכל השלש רגלים (ח"א ל; ח"א קמ; ח"ב א; ח"ב ד; ח"ב ו).

[א] "וזבחת וכו' פאשר צויתך"; "לא תאכלו כל נבלה וכו', כי עם קדוש אתה" - עניני שחיטה - שנוזפה לשוחטים הגונים, ולהנצל משוחטים שאינם הגונים, ולהשמר ממאכלות-אסורות ונבלות וטרפות (ח"בלז).

[ב] "בנים אתם לה' אלקיכם" - שנוזפה להיות במדרגת 'בנים', ולא במדרגת 'עבדים' (ח"בה).

[ג] "עשור תעשור" - ענין 'מעשור כספים' - שנוזפה לתן 'מעשור' ממעותינו, ולהנצל על-ידי-זוהי מהשונאים (ח"א עז).

וְתַעֲזֹר לְהַשׁוּחָטִים, שְׂיִכְוֶנוּ תָמִיד
 הֵיטֵב בְּבִרְכַת הַשְּׁחִיטָה, בְּאִפֶּן
 שְׂיִזְכּוּ לְהַעֲלוֹת הַנֶּפֶשׁ הַמְּלַבֵּשׁ בְּהַחִי,
 מִחֵי לְמַדְבַּר, עַד שְׂיַעֲלוּ כָּל הַנֶּפְשׁוֹת
 הָעֹשׂוֹקוֹת הַמְּגַלְגָּלִים בְּחַיּוֹת וְעוֹפּוֹת
 וּבַהֲמוֹת אֶל הַשְּׁכִינָה. וַיְהִי נַעֲשֶׂה יַחֲוֹד
 קוֹדֶשׁ אֶבְרִיךָ-הוּא וְשְׁכִינְתִּיהָ עַל-יָדָם.

וְנִזְכָּה שְׂיִהְיֶה נִמְשָׁךְ עַל-יְדֵי-זֶה עָלֵינוּ,
 שְׁפַע טוֹבָה וּבִרְכָה וְרַחֲמִים
 וְחַיִּים וְשְׁלוֹם, וְנִזְכָּה לְפָרְנֶסָה טוֹבָה
 בְּכַבּוּד, בְּלִי שׁוֹם יִגִיעָה וְטִרְחָא וְטִרְדָּא
 כָּלָל.

אָבִינוּ שְׁבַשְׁמִים, גּוֹמֵל לְחַיִּיבִים טוֹבוֹת,
 גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים, אֶתָּה יוֹדֵעַ
 שְׂאִין בָּנוּ כַח לְשֹׁמֵר עֲצֻמְנוּ מִשׁוֹחָטִים
 שְׂאִינָם הַגּוֹנִים הַמְּצוּיִים עִכְשָׁיו הַרְבֵּה
 מְאֹד, וְאִין מִי שְׂיַעֲמַד בְּעַדְנוּ וַיִּשְׁתַּדֵּל
 בְּתַקוּן נַפְשׁוֹתֵינוּ, וַיִּצִיל אוֹתָנוּ מִפְּגָם
 הַשׁוֹחָטִים שְׂאִינָם הַגּוֹנִים, הַגּוֹרְמִים מֵהַ
 שְׁגוֹרְמִים רַחֲמָנָא-לְצַלָּן.

רַבּוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, רַחֵם עָלֵינוּ לְמַעַן
 שְׁמָךְ, וְלְמַעַן שְׁכִינַת עֲזָךְ, וְלְמַעַן
 אֲבוֹתֵינוּ אֲבָרְהָם יִצְחָק וַיַּעֲקֹב, וְלְמַעַן כָּל
 הַצַּדִּיקִים אֲמִתִּיִּים. וְעֲזָרְנוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ
 וְהַצִּילֵנוּ וּמְלִטְנוּ, מִשׁוֹחָטִים רָעִים,
 מִשׁוֹחָטִים שְׂאִינָם הַגּוֹנִים.

וְשֹׁמְרֵנוּ תָמִיד, שְׁלֵא יָבּוֹא לְתוֹךְ פִּינוּ
 שׁוֹם מְכַשׁוֹל נְבִלָה וְטִרְפָּה, כִּי
 אֶתָּה "כָּל תּוֹכֵל וְלֹא יִבְצֹר מִמֶּךָ מְזֻמָּה",
 וּבִידֶךָ הַפֶּל, וְאֶתָּה יָכוֹל לְשַׁמֵּר אוֹתָנוּ גַם
 עִכְשָׁיו בְּדוֹרוֹת הַלָּלוּ, מִנְּבִלוֹת וְטִרְפּוֹת,
 וּמִשׁוֹחָטִים שְׂאִינָם הַגּוֹנִים.

⊙ [א] לְקוּטֵי-תַפְלוֹת ח"א לז ⊙

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א לז, 'דרשו ה' ועזו')

"וְזָבַחְתָּ וְכו' כַּאֲשֶׁר צִוִּיתְךָ" (דְּבָרִים יב, כא)

"הֵן הַלְכוֹת שְׁחִיטָה שְׁנֵאמְרוּ לְמֹשֶׁה מִסִּינַי" (רש"י)

"לֹא תֹאכְלוּ כָּל נְבִלָה וְכו', כִּי עִם קְדוּשַׁת אֶתָּה"

(דְּבָרִים יד, כא)

– עֲנִינֵי שְׁחִיטָה –

שְׁנֵזְכָה לְשׁוֹחָטִים הַגּוֹנִים, וְלִהְצִיל מִשׁוֹחָטִים שְׂאִינָם
 הַגּוֹנִים, וְלִהְשָׁמֵר מִמַּאֲכָלוֹת-אֲסוּרוֹת וּנְבִלוֹת וְטִרְפוֹת

וְתִזְכְּנוּ שְׁתִּהְיֶה אֲכִילְתָנוּ בְּקִדְשָׁה
 וּבְטַהֲרָה תָמִיד, וּבְפָרֵט כְּשֶׁאֲנוּ
 אוֹכְלִין דְּבַר מִן הַחֵי, תַעֲזָרְנוּ לְהַתְקַדֵּשׁ
 בְּיוֹתֵר בְּשַׁעַת אֲכִילְתָנוּ.

עַד שְׁנֵזְכָה לְהַעֲלוֹת הַנֶּפֶשׁ הַמְּלַבֵּשׁ בְּחֵי
 שְׂאֵנוּ אוֹכְלִים, לְהַעֲלוֹת הַנֶּפֶשׁ מִחֵי
 לְמַדְבַּר, עַל-יְדֵי הַבִּרְכָּה שְׂאֵנוּ מְבָרְכִין עַל
 אֲכִילְתָנוּ. וְנִזְכָּה לֹאמַר כָּל הַבִּרְכוֹת, בְּכוֹנֵה
 גְּדוּלָה וְעֲצוּמָה לְשֹׁמֵךְ הַגְּדוֹל בְּאֵמֶת.

וְתִשְׁמְרֵנוּ וְתַצִּילֵנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים
 מִמַּאֲכָלוֹת-אֲסוּרוֹת, וְלֹא
 יָבֹא לְתוֹךְ פִּינוּ שׁוֹם דְּבַר הָאֲסוּר לָנוּ, וְלֹא
 נִפְשָׁל לְעוֹלָם בְּנְבִלוֹת וְטִרְפוֹת, אֲפֹלוּ
 בְּשׁוֹגֵג וּבְאֵנָס.

וְתַצִּיל אוֹתָנוּ בְּרַחֲמֶיךָ מִשׁוֹחָטִים
 שְׂאִינָם הַגּוֹנִים. וְתַפְרִישׁ אוֹתָנוּ
 וְתַבְדִּיל אוֹתָנוּ, מִכָּל מִינֵי נְבִלוֹת וְטִרְפוֹת
 דְּאוֹרֵייתָא וְדַרְבְּנָן.

וְתִזְמִין לָנוּ בְּרַחֲמֶיךָ תָמִיד, שׁוֹחָטִים
 הַגּוֹנִים וּכְשָׁרִים, וְתִהְיֶה עִמָּהֶם
 תָּמִיד, וְתִשְׁמֹר אוֹתָם וְאוֹתָנוּ, שְׁלֵא יִכְשְׁלוּ
 עִמָּךְ יִשְׂרָאֵל עַל-יָדָם לְעוֹלָם בְּנְבִלוֹת
 וְטִרְפוֹת חֵסֵי-וְשְׁלוֹם.

חום וְחַמַּל עָלֵינוּ, לְמַעַנְךָ וְלֹא לְמַעַנְנוּ, וְקִדְּשָׁנוּ בְּקִדְשֶׁךָ, וְהִבְדִּילָנוּ מִן מְאֻכְלוֹת־אָסוּרוֹת, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב: "וְאֲבָדִיל אֶתְכֶם מִן הָעַמִּים לְהִיּוֹת לִי".

וְנִזְכָּה לְקַיִם מִקְרָא שְׁפָתוֹב: "וְאֲנִשִּׁי קִדְּשׁ תִּהְיוּן לִי, וּבָשָׂר בְּשָׂדֵה טְרֵפָה לֹא תֹאכְלוּ, לְכָלֵב תִּשְׁלַכוּן אֹתוֹ". וְכַתִּיב: "וְהִתְקַדְּשִׁתֶּם וְהִיִּיתֶם קְדוֹשִׁים, כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי". וַיְקַיֵּם מִקְרָא שְׁפָתוֹב: "טָרֶף נָתַן לִירְאָיו, יִזְכֹּר לְעוֹלָם בְּרִיתוֹ".

וְתַעֲזוֹר לְהַשׁוּחָטִים, שְׂיִקְדָּשׁוּ וַיִּטְהָרוּ עֲצָמָן בְּאֵמֶת, עַד שְׂיִהְיֶה הַהֶבֶל פִּיהֶם גַּם-כֵּן הַהֶבֶל שְׂאִין בּוֹ חֲטָא', בְּאִפְן שְׂיִוָּכְלוּ לְהַעֲלוֹת הַנִּפְשׁוֹת הַמְּגַלְגָּלוֹת בְּהַחִי, לְהַעֲלוֹתָם לְשָׂרָשָׁם שְׂבִקְדָּשָׁה עַל-יְדֵי הַהֶבֶל פִּיהֶם שֶׁל בְּרַפְתַּת הַשְּׁחִיטָה, כִּי אֶתָּה יוֹדֵעַ עֲצָם הִרְחַמְנוֹת שְׂיִשׁ עַל נַפְשׁוֹת הַמְּגַלְגָּלוֹת בְּבַעֲלֵי-חַיִּים.

חֹמֶסָה נָא בְּרַחֲמֶיךָ עָלֵינוּ וְעָשֵׂה וְעֲשֵׂה לְמַעַנְךָ וְעֲזָרְנוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ, שְׂנִזְכָּה לְהַעֲלוֹת כָּל הַנִּפְשׁוֹת הַמְּגַלְגָּלוֹת, לְשָׂרְשָׁן הָעֲלִיוֹן שְׂבִקְדָּשָׁה.

עַד אֲשֶׁר תִּתֵּן לָנוּ רְשׁוֹת לְחַפֵּשׂ בְּגַנְזֵיָא דְּמִלְכָּא, כְּכֵן הַמְּחַפֵּשׁ בְּגַנְזֵי אָבִיו, וְתַחֲמַל עָלֵינוּ, "כְּאֲשֶׁר יַחֲמַל אִישׁ עַל בְּנוֹ הָעוֹבֵד אוֹתוֹ". וְנִזְכָּה לָשׁוּב וְלִרְאוֹת וְלַהֲשִׁיג "בֵּין צְדִיק לְרָשָׁע, בֵּין עוֹבֵד אֱלֹהִים לְאֲשֶׁר לֹא עֲבָדוּ".

וַיְקַיֵּם מִקְרָא שְׁפָתוֹב: "וְחִמַּלְתִּי עֲלֵיהֶם, כְּאֲשֶׁר יַחֲמַל אִישׁ עַל בְּנוֹ הָעוֹבֵד אוֹתוֹ. וְשָׁבְתֶם וּרְאִיתֶם בֵּין צְדִיק לְרָשָׁע, בֵּין עוֹבֵד אֱלֹקִים לְאֲשֶׁר לֹא עֲבָדוּ.

וְתָבִיא לָנוּ אֶת מְשִׁיחַ צְדָקָנוּ בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ, וַיֵּאִיר בָּנוּ אור חֲכָמָתוֹ הַקְּדוֹשָׁה, עַד אֲשֶׁר נִזְכָּה לְדַעַת אֶת דְּרָכֶיךָ, לְהַשִּׁיג הַשְּׂגָת "צְדִיק וְטוֹב לוֹ, צְדִיק וְרַע לוֹ, רָשָׁע וְטוֹב לוֹ, רָשָׁע וְרַע לוֹ". וְנִדְעַ וְנִבְיֵן וְנִשְׁיֵג אַרְחוֹת מְשַׁפְּטִיךָ הַקְּדוֹשִׁים, "כִּי צְדִיק אַתָּה יְהוָה וַיִּשָּׂר מְשַׁפְּטִיךָ".

☪ [ג] לְקוּטֵי-תַפְלוֹת ח"א עז ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א רכא, 'על-ידי שנותנין מעשר, נצול משונאים')
 "עֲשׂוֹר תַעֲשׂוֹר" (דְּבָרִים יד, כב)
 - עֲנִיִן מְעֲשֵׂר כֶּסֶפִּים -
 שְׂנִזְכָּה לִתֵּן מְעֲשֵׂר מִמְּעוֹתֵינוּ -
 וְלַהֲנַצֵּל עַל-יְדֵי-זָה מֵהַשׁוֹנְאִים

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, זַכְּנֵי בְּרַחֲמֶיךָ הָרַבִּים, וְעֲזָרְנִי וְהוֹשִׁיעֵנִי, וְתֵן לִי לֵב טוֹב, שְׂאִזְכָּה לְהִרְבוֹת בְּצַדִּיקָה. וְתַזְכְּנֵי לִתֵּן מְעֲשֵׂר מִמְּעוֹתֵי, וּמְכַל מֵהַשְּׂחַנְנֵי

☪ [ב] לְקוּטֵי-תַפְלוֹת ח"ב ה ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב ה, 'תקעו אמונה')
 "בָּנִים אַתֶּם לַה' אֱלֹקֵיכֶם" (דְּבָרִים יד, א)
 שְׂנִזְכָּה לְהִיּוֹת בְּמַדְרַגַת 'בָּנִים', וְלֹא בְּמַדְרַגַת 'עֲבָדִים'

וְתַזְכְּנוּ וְתַעֲזָרְנוּ אוֹתָנוּ וְאֶת כָּל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל, שְׂנִזְכָּה לְהִיּוֹת בְּמַדְרַגַת 'בָּנִים' אֲצִלְךָ, וְלֹא בְּמַדְרַגַת 'עֲבָדִים', כְּמוֹ שְׁפָתוֹב: "בָּנִים אַתֶּם לִיהוָה אֱלֹהֵיכֶם".

בְּרַחֲמֶיךָ. וְתִזְמִין לִי עֲנִיִּים הַגּוֹנִים לְזָכוֹת
בָּהֶם.

וְעַל-יְדֵי-זֶה תַצִּילֵנִי מִשׁוֹנְאֵי וּמְרוֹדְפֵי,
כִּי "דִּרְכָךְ לְבַקֵּשׁ אֶת
הַנְּרָדָף, אֲפִלוּ צָדִיק רוֹדֵף אֶת הָרָשָׁע".

חֹם וְחַמַּל, וְרַחֵם עָלַי לְמַעַן שְׂמֶךָ,
וְהִיָּה בְּעֲזָרִי וְהוֹשִׁיעֵנִי, וְחִזַּק אֶת
לְבָבִי, שְׂאֲזֹכָה לְתֵן תָּמִיד 'מַעֲשֵׂר', מִכָּל
מָה שֶׁתַּחֲנֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּיִּים.

וְתַפְשִׂט יָדְךָ הַגְּדוּלָה עָלַי, וְתִזְמִין לִי
פְּרִנְסָתִי מֵאֵתְךָ, וְתִסְפִּיק לִי כָּל
צָרָכִי, וְכָל צָרָכִי בֵּיתִי, בְּהִרְחָבָה גְּדוּלָה,
קִדְּם שְׂאֲצִטְרֵךְ לָהֶם, מִתַּחַת יָדְךָ הִרְחָבָה
וְהַמְּלֵאָה. וְקִיָּם בְּנוֹ מִקְרָא שְׂכַתּוֹב:
"וְהִרְקוֹתִי לָכֶם בְּרַכָּה עַד בְּלֵי דָי".
וְאֲזַכָּה לְהִיּוֹת שְׂמֵחַ בְּחִלְקֵי תָּמִיד,
וְלִהְיוֹתִי בְּמַה שֶׁתַּחֲנֵנִי. וְלֹא אֶהְיֶה נִבְהָל
לְהוֹן חֶסֶד-וְשָׁלוֹם.

וּבְצִל כְּנִפְיֶךָ תִּסְתִּירֵנִי, וְתַגֵּן עָלַי בְּצִל
יָדְךָ הַגְּדוּלָה, וְתַכְסֶּה עָלַי
וְתַצִּילֵנִי מִכָּל שׁוֹנְאֵי וְרוֹדְפֵי בְּגִשְׁמֵיּוֹת
וְרוּחָנֵיּוֹת. וְיִקְיָם בְּנוֹ מִקְרָא שְׂכַתּוֹב:
"וְאֲשִׁים דְּבָרֵי בְפִיךָ, וּבְצִל יָדֶי כְּפִיתִיךָ,
לְנִטְעַ שָׁמַיִם וְלִיסַד אֶרֶץ, וְלֵאמֹר לְצִיּוֹן
עֲמִי אֵתָּה".

וְתַשִּׁיב שָׁלוֹם בְּעוֹלָם. וְיִקְיָם מִקְרָא
שְׂכַתּוֹב: "אֵמֶת מֵאֶרֶץ תִּצְמַח,
וְצִדֵק מִשָּׁמַיִם נִשְׁקֶף. חֶסֶד וְאֵמֶת נִפְגְּשׁוּ,
צִדֵק וְשָׁלוֹם נִשְׁקוּ". וְנֵאמַר: "בְּצִדְקָה
תִּכּוֹנְנֵנִי, רַחֲמֵי מַעֲשֶׂךָ כִּי לֹא תִירָאִי,
וּמִמַּחֲתָה כִּי לֹא תִקְרַב אֵלַיךָ".

עֲזָרְנִי כִּי עָלֶיךָ נִשְׁעַנְתִּי. "קִרְבָּה אֵל
נַפְשִׁי גְּאֻלָּה, לְמַעַן אוֹיְבֵי פְדֵנִי".
"יְהִיּוּ לְרִצּוֹן אִמְרֵי פִי, וְהִגִּיוֹן לִבִּי לְפָנֶיךָ,
יְהוָה צוּרִי וְגוֹאֲלִי".

☉ [ד] לקוטי-תפלות ח"ב ד ☉

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב ד,
זאת הערבים צויתי לכלפלה)

"פֶּתַח תִּפְתַּח אֶת יָדְךָ לֹא וְכוּ', דֵּי מַחְסְרוֹ אֲשׁוּר
יַחְסֹר לוֹ. נִתּוֹן תִּתֵּן לוֹ, וְלֹא יִדַע לְבַבְךָ בְּתַתְּךָ לוֹ"
(דְּבָרִים טו, ח"י-יא)

שְׂנֹזֶפֶה לְהַרְבוֹת בְּמִצּוֹת צְדָקָה' - וְעַל-יְדֵי-זֶה
יִפְתַּח לָנוּ כָּל הַפְּתָחִים וְשִׁעָרִים דְּקִדְשָׁה

רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם, מְלֵא רַחֲמִים, זַפְנֵי
בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּיִּים לְתֵן צְדָקָה
הַרְבֵּה תָּמִיד, בְּכָל יוֹם וּבְכָל עֵת וּבְכָל
שָׁעָה.

וְתִתֵּן לִי כַח וּגְבוּרָה לְכוּף אֶת יַצְרֵי וְאֵת
לִבִּי הַקָּשָׁה, לְשַׁבֵּר הָאֲכֻזְרִיּוֹת
שֶׁבְּלִבִּי לְהַפְּכוֹ לְרַחֲמָנוּת, לְהַתְּנִיב לְתֵן
צְדָקָה הַרְבֵּה בְּפִזּוֹר גְּדוֹל יוֹתֵר מִטְּבָעֵי
וְרִצּוֹנִי, בְּלֵי שׁוֹם הַקְּפָדָה כָּלֵל, כְּמוֹ
שְׂכַתּוֹב: "פִּזּוֹר נָתַן לְאֲבִיוֹנִים, צְדָקָתוֹ
עֹמֶדֶת לְעַד, קִרְנוֹ תָרוּם בְּכָבוֹד".

וְאֲזַכָּה לְתֵן צְדָקָה בְּשִׁפְתֵי יָדַיִם, בְּשִׂמְחָה
גְּדוּלָה וּבְלֵב טוֹב, "וְלֹא יִרַע
לְבָבִי בְּתַמִּי לוֹ". וְתִהְיֶה יָדִי פְתוּחָה תָּמִיד,
לְתֵן לְעַנִּי "דֵּי מַחְסְרוֹ אֲשֶׁר יַחְסֹר לוֹ".
וְאֲזַכָּה לְקִיָּם מִקְרָא שְׂכַתּוֹב: "פֶּתַח תִּפְתַּח
אֶת יָדְךָ לוֹ, וְהִעֲבַט תַּעֲבִיטָנוּ, דֵּי מַחְסְרוֹ
אֲשֶׁר יַחְסֹר לוֹ".

וְתִזְמִין לָנוּ עֲנִיִּים הַגּוֹנִים לְזָכוֹת בָּהֶם,
וְתִשְׁמְרֵנוּ וְתִצְלִלְנוּ מֵעֲנִיִּים
שְׂאִינָם מִהַגָּנִים.

אָנָּה יְהוָה, עֲזֵרְנִי לְהִתְחִיל לַתֵּן צְדָקָה
הַרְבֵּה בְּאַמֶּת פְּרָצוֹנְךָ הַטּוֹב,
וּבְזָכוֹת מִצּוֹת צְדָקָה, תַּעֲזֵרְנִי וְתַפְתַּח לִי
וְתִרְחִיב לִי, כָּל הַפְּתָחִים וְהַשְּׁעָרִים
דְּקִדְשָׁה.

כִּי אַתָּה יָדַעְתָּ אֶת לִבִּי רַבּוֹנוֹ שֶׁל
עוֹלָם, כַּמָּה קָשָׁה לִי לְהִתְחִיל שׁוֹם
הַתְּחִלָּה בַּעֲבוּדַת־הַשֵּׁם בְּאַמֶּת, וְכָל עֲנִין
עֲבוּדָה וְעֲבוּדָה שְׂאֵנִי רוּצָה לְהִתְחִיל,
קָשָׁה וְכָבֵד עָלַי מְאֹד מְאֹד, עַד אֲשֶׁר
”כִּשְׁל כַח הַסֶּבֶל”.

וְכַמָּה וְכַמָּה חֲבִלֵי לֵדָה, וְכַמָּה וְכַמָּה
גְּנִיחוֹת, וְצַעֲקוֹת, וְשׁוֹעוֹת,
וְזַעֲקוֹת, וְצוּחוֹת, בְּכַמָּה מֵינֵי קוֹלוֹת שֶׁל
’אֶח וְאָבוֹי’, וְכַמָּה וְכַמָּה אֲנָחוֹת מֵעֲמָקָא
דְּלִבָּא, וְכַמָּה וְכַמָּה כְּפִילוֹת וְהַטָּיוֹת אֲנוּ
צְרִיכִין, קֹדֶם שְׂאֵנוּ זוֹכִין לְהִתְחִיל אֵיזָה
הַתְּחִלָּה בְּאֵיזָה עֲבוּדָה.

וּמִגִּדְל הַכְּבִדוֹת הַעֲצוּם, עֲדִין לֹא
הִתְחַלְתִּי לְעַבְדְּךָ בְּאַמֶּת, ”כְּמוֹ
הָרָה תִּקְרִיב לְלֶדֶת תְּחִיל תִּזְעַק בַּחֲבֻלֶיהָ,
כֵּן הֵינּוּ מִפְּנֵיךָ יְהוָה. הָרִינוּ חֲלָנוּ כְּמוֹ
יִלְדָנוּ רוּחַ”.

וּבְכָר עָבְרוּ עָלַי יָמִים וְשָׁנִים הַרְבֵּה,
מִשְׁנוֹתֵי הַקְּצוּבִים בְּמִסְפַּר תַּחַת
יָדְךָ, וְעֲדִין לֹא הִתְחַלְתִּי הַתְּחִלָּה גְּמוּרָה
בַּעֲבוּדָתְךָ בְּאַמֶּת, ”עָבַר קָצִיר כְּלָה קִיץ”
וְאֵנִי לֹא נוֹשָׁעֲתִי.

אָבֵל עֲדִין אֲנִי מְקוּהָ וּמְצַפָּה וּמְחַכָּה
וּמִיחַל בְּכָל עֵת וּבְכָל שָׁעָה
לִישׁוּעָתְךָ הָאֲמִתִּית, כִּי כָל עוֹד נִשְׁמַתִּי בִּי,
אֲנִי מְקוּהָ לִישׁוּעָה שְׁלֵמָה בְּאַמֶּת.

עַל־כֵּן אֲזַעַק וְאֲשׁוּעַ, חִמַּל עַל עֲנִי
כְּמוֹנִי, דַּל וְחָלוּשׁ, כּוֹאֵב וְגוֹוַע.
”כִּי־לָדָה אֶפְעָה, הוֹשִׁיעָה הַמֶּלֶךְ, כִּי קָצַר
הַמִּצַּע מִהַשְׁתַּרְע”.

רַבּוֹנוֹ שֶׁל עוֹלָם, אֲמִץ וְחֲזַק רַפְיוֹן יָדִי,
חֲזַק יָדַיִם רַפּוֹת וּבְרָכִים כּוֹשְׁלוֹת
תְּאַמֵּץ. זְכַנִּי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, שְׂאֵתְחִיל
מַעֲתָה בְּאַמֶּת הַתְּחִלָּה גְּמוּרָה, שְׂאֵתְחִיל
מַעֲתָה לְכַנֵּס בַּעֲבוּדָתְךָ מִיּוֹם אֶל יוֹם,
וְלְהוֹסִיף בְּכָל יוֹם וְיוֹם קִדְשָׁה וְטָהָרָה
וְחֲכָמָה וּבִינָה וְדַעַת אֲמִתִּי, וְכָל יוֹם וְיוֹם
יֵאִיר בְּיוֹתֵר בְּתוֹסְפוֹת אֹרֶךְ קִדְשָׁה מְרַבָּה
מִיּוֹם שֶׁלִּפְנָיו.

וְתַעֲזֵרְנִי לְהִתְחִיל לַתֵּן צְדָקָה הַרְבֵּה
בְּכָל עֵת לְעֲנִיִּים הַגּוֹנִים, כִּי
הַתְּחִלַּת הַצְּדָקָה קָשָׁה וְכַבְּדָה עָלַי מְאֹד
בְּיוֹתֵר, וְאֵין אֲנִי יוֹדֵעַ אֵיךְ לְזָכוֹת לְצְדָקָה
כְּרֵאוּי, לְגַדֵּל רַבּוּי הַמְּנִיעוֹת בְּלִי שְׁעוֹר
שִׁישׁ לִי עַל־זֶה, כִּי רַחֵק מִמֶּנִּי צְדָקָה.

אָנָּה יְהוָה, קָרֵב מְרַחֵק כְּמוֹנִי, חוֹס עַל
רַחוּק מְרַחֲמָנוֹת כְּמוֹנִי, הוֹשִׁיעָה
נָא לְרַחוּק מִישׁוּעָה כְּמוֹנִי, רַפָּא נָא
לְחוּלָה וְנִדְכָה כְּמוֹנִי בְּגִשְׁמִיּוֹת וְרוּחַנִּיּוֹת.

אֲשֶׁר אֵין רוּפָא בְּעוֹלָם לְרַפְּאוֹת חוּלָה
כְּזֶה, כִּי אִם אַתָּה לְבַד, בְּרַחֲמֶיךָ
הַרְבִּים, בְּרַחֲמֶיךָ הַגְּדוֹלִים, בַּחֲסָדֶיךָ
הַעֲצוּמִים, בַּחֲסָדֶיךָ הַנּוֹרָאִים.

כי אתה "כל תוכל ולא יבצר ממך מזמה". ובכל דור ודור אתה "עושה גדולות עד אין חקר, נסים ונפלאות עד אין מספר".

ולך נאה להראות גדלך וגבורותיך הגדולה ורחמיך הרבים אשר אתה עוזר ללא כח, ומרחם על מי שאינו ראוי לרחם מפל הצדדים, וחונן את מי שאינו ראוי לחנינה בשום אופן, כמו שכתוב, "וחנותי את אשר אחן ורחמתי את אשר ארחם".

מלא רחמים, רחם עלי ופתח לי כל הפתחים והשערים של הקדשה, ועזרני לכנס בהם באמת חיש קל מהרה.

וזבני להרבות בצדקה תמיד, עושה צדקות עם כל בשר ורוח, עשה עמי צדקה, וזבני לקים מצות צדקה בשלמות בפזור גדול, פרצונך הטוב באמת. ותרחיב לי כל הפתחים של הקדשה. "פתחו לי שערי צדק אבוא בם אודה יי". זה השער ליהוה צדיקים יבואו בו. פתחו שערים ויבא גוי צדיק שומר אמונים".

פתח לנו שער בעת נעילת שער, בזכות הצדיקים האמתיים אשר אין שום שער סגור בפניהם לעולם.

"**שאנו** שערים ראשיכם, והנשאנו פתחי עולם, ויבא מלך הכבוד. מי זה מלך הכבוד, יהוה עוזו וגבור, יהוה גבור מלחמה. שאו שערים ראשיכם ושאו פתחי עולם, ויבא מלך הכבוד. מי הוא

זה מלך הכבוד, יהוה צבאות הוא מלך הכבוד סלה".

ובבן תזכנו בזכות הצדקה הקדושה, ובזכות הצדיקים האמתיים הזקנים שבקדשה, שנזכה להכניע ולשבר ולעקר ולבטל שרש יניקת מצח הנחש שהוא שרש חכמת הטבע. עד שנזכה לעקר ולכלות ולשבר ולבטל חכמת הטבע והאפיקורסית מן העולם.

ותעזרנו להוציא יניקתם וחייתם מהם, על-ידי פח הצדקה דקדשה של כלליות עמך ישראל הפשרים.

אנא יהוה, רחמן מלא רחמים, זכנו להרבות בצדקה באמת בקדשה גדולה, עד שנזכה לתקן זאת בשלמות, להכניע ולשבר ולבטל "מלך זקן וכסיל".

זבני וקדשני בקדשתך העליונה בכל עת ועת, ולהוסיף קדשה וטהרה בכל יום ויום, עד שאזכה להיות נמנה בכלל הזקנים דקדשה.

מלא רחמים על כל החפצים להתקרב אליך, שמרני והצילני מפגם הזקנים המאריכי ימים שאין בהם שלמות.

קרבני להצדיקים אמתיים הזקנים דקדשה, פי כבר התחלת לקרבני אליך, ואין נאה לך לעזבני.

זבני מעתה להתקדש ולהטהר בקדשתך באמת, עד שאהיה ראוי להיות נמנה באמת בין הזקנים דקדשה,

"ואל תבישני משברי", ואל תחפירני מתקנותי.

וזכנו להרבות בצדקה תמיד, עד שנזכה בזכות הצדקה, להמשיך חסד גדול עלינו ויקים מקרא שכתוב: "עולם חסד יבנה", ותקים העולם בחסדך לבד, בלי אתערוותא דלתתא כלל, ולא נצטרך לעשות שום עסק, ולא שום מלאכה ומשא ומתן בשביל פרנסה.

ובשם שבראת עולמך בחסדך הטוב לבד, בלי אתערוותא דלתתא כלל, כן תשפיע עלינו חסדך, ותתן לנו כל פרנסותינו וכל צרכינו מאתך לבד, בלי עשייתנו כלל.

למען נזכה להיות פנויים מכל עסק, ולעסק רק בתורה ותפלה ומצוות ומעשים טובים, ולא ניגע לריק ולא נלד לבהלה.

מלא רחמים, זורע צדקות, מצמיח ישועות, בורא רפואות, עשה עמנו צדקה למען שמך, ומלא כל משאלותינו לטובה ברחמים.

☉ [ה] לקוטי תפלות ח"א ל ☉

(על פי לקוטי מוהר"ן ח"א ל, 'מישרא דספינא')

"ושמחת בחגך וגו'. והיית אך שמח. שלוש פעמים בשנה יראה כל זכורך את פני ה' אלקיך" (דברים טז, יד-טו-טז)

שנזכה לטמח בחדוה רבה ועצומה בכל השלש רגלים

ותרחם עלינו ברחמיך הרבים ובחסדיך הגדולים, ותושיענו,

שנזכה לקבל את כל השלשה רגלים הקדושים, שהם פסח שבועות סכות, בקדשה גדולה, ובחדוה רבה ועצומה מאד.

ונזכה לכבד את כל הרגלים והימים טובים, בכל מיני כבוד ועז ופאר, במאכל ומשתה, וכסות נקיה, ובשביטה מן המלאכה, ובלב טוב ובשמחה גדולה, ובתפלה בכונה עצומה והתעוררות נפלא, פראוי לאיש ישראל להתפלל ולהתנהג ביום טוב קדש.

ותזכנו ותעזרנו, לעשות מצוות הרבה בכל השנה, בקדשה גדולה ובשמחה רבה, ונזכה שיתקבץ שמחת כל המצוות של כל השנה, לתוך הלב הקדוש, שהם השלש רגלים, ועל ידי זה נזכה לשמחת יום טוב באמת כרצונך הטוב, כמו שכתוב: "ושמחת בחגך".

ונזכה לשמח מאד מאד בחדוה רבה ועצומה בכל השלש רגלים, "נגילה ונשמחה בך", אשר בחרת בנו מכל העמים ורוממתנו מכל הלשונות, עד שנזכה לעלות לראות ולראות באור פני יהוה.

רבנו של עולם, אתה ידעת כמה אני רחוק מקדשת ושמחת יום טוב הקדוש, חוס וחמל עלי ברחמיך הרבים, וזכני בחסדיך העצומים, שאזכה לקבל הימים טובים בקדשה גדולה ובשמחה רבה.

עד שאזכה על ידי קדשת ושמחת יום טוב, להעלות את המלכות דקדשה

מבין הארבע מלכיות, ולהעלותה לאור פני יהוה, ויקים מקרא שכתוב: "צדק לפניו יהלך, וישם לדרך פעמיו", ונאמר: "אך צדיקים יודו לשמך, ישבו ישרים את פניך".

ותזכני להמשיך עלי קדשת ושמחת יום-טוב תמיד, בכל השנה כלה, ואזכה לשמחה דקדשה תמיד, עד שאזכה להשגת אלהותך, וידיעת רוממותך, ותשוקת אמונתך, באמת ובלב שלם, בשמחה ובטוב לבב, בקדשה ובטהרה גדולה.

רחם עלינו ברחמיה, ושלח לנו הגואל צדק במהרה בימינו, ויקים מקרא שכתוב: "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות". וזכני מהרה לעלות ולראות ולהשתחות לפניך בבית בחירתך בשלש פעמי רגלינו.

קדש", ואזכה לקים מצות "ושמחת בחגך" בשלמות, בכל פרטיה ודקדוקיה, ותרי"ג מצות התלויות בה.

חזקני ואמצני בדרכיך הנפלאים, באפן שאזכה תמיד לשמחת הרגלים והמועדים בשלמות, "האירה פניך על עבדך, הושיעני בחסדך", שאזכה בכל רגל ורגל, לשמח ולגיל בכל פחי, ולהרגיש שמחת יום-טוב בלבי.

"שבענו מטובך, ושמח נפשנו בישועתך, וטהר לבנו לעבדך באמת, והנחילנו יהוה אלהינו בשמחה ובששון מועדי קדשך, וישמחו בך ישראל מקדשי שמך". "יהיו לרצון אמרי-פי והגיון לבי לפניך, יהוה צורי וגואלי", אמן ואמן.

🌀 [ז] לקוטי-תפלות ח"ב א 🌀

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב א, 'תקעו ממשלה')

"ושמחת בחגך וגו'. והיית אך שמח. שלוש פעמים בשנה יראה כל זכורך את פני ה' אלקיך" (דברים טז, יד-טו-טז)

שנזכה לשמח בחדוה רבה ועצומה בכל השלש רגלים

מלך רחמן רחם עלינו, טוב ומטיב הדרש לנו, שובה עלינו בהמון רחמיה, בגלל אבות שעשו רצונך. זכנו וזכנו ברחמיה הרבים, שנזכה כלנו לקבל כל השלש רגלים בשמחה ובחדוה רבה ועצומה עד אין-סוף, ותזכנו לשמחת יום-טוב באמת כרצונך הטוב.

🌀 [ו] לקוטי-תפלות ח"א קמ 🌀

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א רלה,

'דע שמי שהולך ונחלק ונופל')

"ושמחת בחגך וגו'. והיית אך שמח. שלוש פעמים בשנה יראה כל זכורך את פני ה' אלקיך" (דברים טז, יד-טו-טז)

שנזכה לשמח בחדוה רבה ועצומה בכל השלש רגלים

"תמך אשרי במעגלותיך בל נמוטו פעמי". רבנו של עולם, שמרני והצילני, שלא אפגם לעולם בשמחת יום-טוב קדש.

זכני לשמח בשמחה וחדוה גדולה בכל רגל ורגל "מועדי יהוה מקראי

חום וְחַמַּל עָלֵינוּ, כִּי אֵין אָנוּ יוֹדְעִים
שׁוּם דְּרָךְ אֵיךְ לְזָכוֹת לְשִׂמְחַת יוֹם-
טוֹב, כִּי אִם בְּכַחַךְ הַגְּדוֹל לְבַד. קִדְשָׁנוּ
בְּמִצְוֹתֶיךָ, וְתַן חֶלְקֵנוּ בְּתוֹרָתְךָ, שְׂבַעֲנוּ
מִטּוֹבֶךָ, וְשִׂמְחָנוּ בִישׁוּעָתְךָ, וְטַהַר לִבָּנוּ
לְעִבְדֶּךָ בְּאַמֶּת, וְהַנְחִילֵנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ
בְּשִׂמְחָה וּבְשִׂשׁוֹן מוֹעֲדֵי קִדְשֶׁךָ.

☪ [ח] לְקוּטֵי-תַפְלוֹת ח"ב ד ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב ד,
'זאת הערבים צויתי לכלפליך')

"וְשִׂמְחַת בַּחֲגֶךָ וְגו'." וְהֵייתְ אַךְ שִׂמְחָה. שְׁלוֹשׁ
פְּעָמִים בַּשָּׁנָה יֵרָאֶה כָּל זְכוּרֶךָ אֶת פְּנֵי ה' אֱלֹקֶיךָ"
(דְּבָרִים טז, יד-טו-טז)
שְׂנֵזֶכֶה לְשִׂמְחָה בְּחֻדוֹהָ רַבָּה וְעִצּוּמָהּ בְּכָל הַשָּׁלֹשׁ רְגָלִים

וְתִמְשִׁיךְ עָלֵינוּ שִׂמְחַת יוֹם-טוֹב קִדְשׁ
תְּמִיד, וְנִזְכָּה לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה
תְּמִיד, וְלְעִבְדֶּךָ בְּאַמֶּת בִּירְאָה וּבְאַהֲבָה
וּבְשִׂמְחָה וְחֻדוֹהָ, וַיִּקְיָם בָּנוּ מְהֵרָה מִקְרָא
שְׂכָתוֹב: "בְּשִׂמְךָ יִגִּילוּן כָּל הַיּוֹם,
וּבְצִדְקָתְךָ יְרוּמוּ. כִּי תִפְאָרֶת עֲזָמוּ אֶתְּהָ,
וּבְרִצּוֹנֶךָ תָּרוּם קַרְנֵנוּ. כִּי לִיהוָה מְגַנְּנוּ,
וְלִקְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל מִלְּכָנוּ."

☪ [ט] לְקוּטֵי-תַפְלוֹת ח"ב ו ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב ו, 'על-ידי זעה טובה')

"וְשִׂמְחַת בַּחֲגֶךָ וְגו'." וְהֵייתְ אַךְ שִׂמְחָה. שְׁלוֹשׁ
פְּעָמִים בַּשָּׁנָה יֵרָאֶה כָּל זְכוּרֶךָ אֶת פְּנֵי ה' אֱלֹקֶיךָ"
(דְּבָרִים טז, יד-טו-טז)
שְׂנֵזֶכֶה לְשִׂמְחָה בְּחֻדוֹהָ רַבָּה וְעִצּוּמָהּ בְּכָל הַשָּׁלֹשׁ רְגָלִים

וְנִזְכָּה שִׂיְהִיָּה נִמְשָׁךְ עָלֵינוּ תְּמִיד
הַשִּׂמְחָה שֶׁל יוֹם-טוֹב, עַל-יְדֵי
זֵעָה טוֹבָה דְקִדְשָׁה, שְׂנֵזֶכֶה לְהַכְנִיס כָּל
כַּחוֹתָנוּ בְּשַׁעַת עֲשִׂית כָּל מִצְוָה וּמִצְוָה
וְכָל דְּבָר שֶׁהוּא רְצוֹנֶךָ, עַד שְׂנֵזֶכֶה לְהִזְיַע
זֵעָה טוֹבָה.

וְעַל-יְדֵי-זֶה נִזְכָּה תְּמִיד לְשִׂמְחָה שֶׁל
יוֹם-טוֹב, לְגִיל וְלְשִׂמְחָה
בְּךָ תְּמִיד בְּכָל יוֹם וְיוֹם, עַל אֲשֶׁר זָפִיתָנוּ
בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, וּבְחִרְתָּ בָנוּ מִכָּל הָעַמִּים,
וְרוּמַמְתָּנוּ מִכָּל הַלְּשׁוֹנוֹת, וְקִדְשָׁתָנוּ
בְּמִצְוֹתֶיךָ, וְקִרְבַּתָּנוּ מִלְּכָנוּ לְעִבְדוֹתֶךָ,
וְשִׂמְךָ הַגְּדוֹל וְהַקְּדוֹשׁ עָלֵינוּ קָרָאתָ.

בְּאֵתִי לְפָנֶיךָ מָלֵא רַחֲמִים, שְׂתַחֲוֶס
וְתַחֲמַל וְתִרְחַם עָלֵינוּ בְּכָל-עֵת,
וְתַעֲזָרְנוּ לְשִׂמְחָה אֶת נַפְשָׁנוּ בְּכָל מִינֵי עֲצוֹת
וְדַרְכִּים, בְּאִפְן שְׂנֵזֶכֶה לְהִרְחִיק הָעֲצָבוֹת
מֵאֲתָנוּ בְּכָל-עֵת, וְלִהְיוֹת בְּשִׂמְחָה תְּמִיד,
עַד שְׂנֵזֶכֶה שִׂיְהִיָּה נִמְשָׁךְ עָלֵינוּ בְּכָל יוֹם
וְיוֹם, הַשִּׂמְחָה שֶׁל יוֹם-טוֹב קִדְשׁ.

וְנִזְכָּה לְהִתְבּוֹנֵן וּלְהֶאֱמִין בְּמַעֲשֵׂי יְהוָה
וּנְפִלְאוֹתָיו, אֲשֶׁר הוּא עוֹשֶׂה
עִמָּנוּ בְּכָל יוֹם נְפִלְאוֹת וְנִסִּים גְּדוֹלִים
וְנוֹרָאִים, לְחֻזְקָנוּ וּלְאַחֲזָנוּ וּלְאַמְצָנוּ לְבַל
נִמוּט לְעוֹלָם חֶסֶד וְשָׁלוֹם.

בְּאֲשֶׁר כָּבֵר גָּלִיתְ דַּעֲתָנוּ לְרְאוֹת מְעַט
מִרְחוֹק חֶסְדֶיךָ וּנְפִלְאוֹתֶיךָ
וְטוֹבוֹתֶיךָ שְׂאֵתָה עוֹשֶׂה עִמָּנוּ בְּכָל יוֹם
וּבְכָל-עֵת וּבְכָל שַׁעָה, כְּמוֹ שְׂכָתוֹב:
"מֵאֵת יְהוָה הִיְתָה זֹאת, הִיא נְפִלְאֹת
בְּעֵינֵינוּ. זֶה הַיּוֹם עָשָׂה יְהוָה, נְגִילָה
וְנִשְׂמְחָה בּו'."

חדש אלול

על שהגשים את רוממות אלקותו יתברך.
אשרי הזוכה לתשובה בזאת.

מי שרוצה לשוב להשם יתברך - צריך להיות בקי בהלכה מאד, שלא יפיל ולא ירחק אותו שום דבר בעולם, בין בעליה ובין בירידה. ובכל מה שיעבר עליו, יחזק את עצמו (שקורין: דעהאלטן זיד), ויקים (תהלים קלט, ח): "אם אפק שמים שם אתה ואציעה שאול הנד", שגם בשאול-תחתיות יכולין לקרב את עצמו להשם יתברך, כי גם שם הוא יתברך נמצא, בבחינת: "ואציעה שאול הנד".

וצריך להיות לו שתי בקיאות - הינו בקי ברצוא, בקי בשוב, בחינת: "זפאה מאן דעיל ונפיק" (זהר ויקהל ריג: האזינו רצב). הינו: בין שיזכה לאיזה עליה לאיזה מדרגה גדולה או קטנה, אף-על-פי-כן אל יעמד שם, ולא יסתפק עצמו בזה.

וצריך שיהיה בקי בזה מאד: לידע ולהאמין שהוא צריך לילך יותר ויותר וכו', שזהו בחינת בקי ברצוא וכו'.

וכן להפך: שאפלו אם יפל חסיושלום למקום שיפול, אפלו בשאול-תחתית חסיושלום, גם שם אל יתיאש עצמו לעולם בשום אפן חסיושלום, יהיה איך שיהיה, רק יחפש ויבקש את השם יתברך, ויחזק עצמו בכל מקום שהוא, בכל מה שיוכל, כי גם בשאול-תחתית נמצא השם יתברך, וגם משם יכולין לדבק את עצמו אליו יתברך. וזה בחינת בקי בשוב.

א.

(ח"א, א-ב-ג-ד)

עקר ה'תשובה' הוא: כשישמע בזיונו, ידם וישתק, ויסבול 'בזיונות ושיכחות-דמים', ולמעט בכבוד עצמו, ולהרבות בכבוד המקום יתברך, על-ידי שפוגיש שפלותו וקטנותו ופגמיו המרבים, ומבין שבודאי ראוי לו לסבול הבזיונות הפאים עליו.

ובזה הוא ממעט הדים שבחלל השמאלי שבלב, וזובח יצרו הרע, ועל-ידי-זה זוכה לכבוד אלקי.

קדם התשובה, עדין אין לו הויה, פאלו עדין לא נתהוה בעולם, כי "טוב לו שלא נברא משנברא" (ערובין יג). וכשבא לטהר עצמו ולעשות תשובה, אז מכין את עצמו שיהיה לו הויה בעולם. על-כן 'תשובה' היא בחינת 'אהיה', הינו: "אנא זמין למהוי" (זהר ויקרא יג. אתרי סה).

ואפלו אם יודע האדם בעצמו שעשה 'תשובה-שלמה' - אף-על-פי-כן צריך לעשות 'תשובה' על 'תשובה' הראשונה. כי מתחלה כשעשה 'תשובה', עשה לפי השגתו, ואחר-כך בודאי כשעושה 'תשובה', בודאי הוא מכיר ומשיג יותר את השם יתברך.

נמצא: לפי השגתו שפשיג עכשו - בודאי השגתו הראשונה היא בבחינת 'גשמיות'. נמצא: שצריך לעשות 'תשובה',

כי אי־אפשר לזכות לתשובה, כי אם כשבקי בשתי בקיאות אלו.

וזה: "אני לדודי ודודי לי" (שיר־השירים ו, א) [ראשי־תבות 'אלול'ל'. הרוקח, שיר־השירים; אבודרהם, תפלת ראש־השנה; ב"ח ארח־חיים תקפא; לקוטי־תורה משפטים; שער־הפסוקים שיר־השירים; פרי־עץ־חיים ראש־השנה].

"אני לדודי" - זה בחינת 'עיל'. "ודודי לי" - זה בחינת 'ונפיק'.

וכשיש לו שתי בקיאות אלו - אזי הוא הולך בדרך התשובה, ואז ימין השם פשוטה לקבל תשובתו, וזוכה ל'כבוד־השם', ונעשה על־ידי־זה "אדם לשבת על הכפא", אשרי לו.

וזה סוד פונות אלול.

וכל הפונות של אלול מרמזים ונעלמים בתורה הזו, בדרך נפלא ונורא מאד (עין בפנים).

[חיי־מוהר"ן ב: בשעת אמירת התורה, לא דבר כלל מענינו פונת אלול, רק אחר כך כשגמר אמירת התורה הזאת וכו' ענה ואמר לאנשים חשובים זקנים שישבו אצלו אז, שהיו מתפללים מתוך סדור האריז"ל: "תאמרו לי, איך מרמז בהתורה הנ"ל כל הפונות של אלול"!]!

והחרישו ולא ענו - כי באמת אי־אפשר בשום אופן להבין מעצמן סוד הפונות של אלול איך מרמזים בהתורה הנ"ל. וצוה להביא לפניו סדור האריז"ל, ופתח אותו והראה לפניהם הפונות של אלול. ואחר־כך פתח פיו הקדוש והנורא והתחיל לגלות פלאות: "איך כל הפונות של אלול מרמזים שם בדרך נפלא ונורא מאד"! כמבאר מזה בספר וכו'.

ב.

(ח"א כא, בסוף)

שלמות הדעת הוא: כשנעשה מ'מקיפים' - 'פנימיים'. ואז נצול מכל צרות.

למשל: כשאחד מצפה ואורב לחברו להרגו, אזי צריך לשנות המלבושים כדי שלא יכירו אותו, כמו שכתוב (איוב יד, כ): "משנה פניו ותשלחהו", כי על־ידי שמשנין הפנים על־ידי לבושין אחרים, נפטר ממנו.

וכן בעקר האדם, הינו בה'שכל' - יש בחינות 'לבושין', הינו ה'שכל' המקיף. וצריך לעשות מה'מקיף' - 'פנימי', ולעשות לו 'מקיפין אחרים', הינו בחינת 'מלבושים אחרים'.

ועל־ידי־זה נצול מכל אורב ומסטין - כי 'מלבו"ש' בגימטריא 'חשמ"ל', ומה'חשמ"ל' בורחים כל המשחיתים.

וזה (משלי לא, כה): "עז והדר לבושה, ותשחק ליום אחרון" - על־ידי ה'לבוש', שהוא בחינת ה'חשמ"ל', שהוא 'לבוש עז והדר', לבוש חזק ונאה - על־ידי זה: "ותשחק ליום אחרון" - שאינו ירא ממנו כלל.

ועקר הזמן לזה - הוא 'חדש אלול'. וזה: "לבושה ותשחק ליום אחרון", ראשי־תבות 'אלול'ל'.

[לקוטי־עצות, מועדי ה' אלול ב: "חדש אלול הוא הזמן המסגל לזכות ל'דעת' - דהינו: שיזכה לידע ולהבין מה שלא היה יודע מתחלה. ועל־ידי־זה עושין לבושין חדשים לנשמתו, ונצול מכל הצרות".

שיח־שרפי־קדש ח"ה תכד: אנשי־שלומנו אמרו על תורה הנ"ל: שעל־כן אם יזכה האדם להתעורר בחדש זה כראוי וכנכון, אכן יתלבש ב'לבוש חדש', ולא יכירוהו המקטרגים ב'יום־הדין' במעשיו הרעים. כי סגלת החדש זה: לקבל ולהחליף מלבושים ובגדים חדשים, אם יטיב מעשיו כראוי בחדש זה].

ג.

(ח"א קמא)

'חדש אלול', מסגל למול את ערלת לבבו - עד שישים אל לבו וירגיש היטב כאב הטאיו באמת, עד שירגישו גם כל הלבבות של כל הטפות שנמשכו מפנוי לכל מקום שנמשכו וכו', ויהיה נעשה רעש גדול ביניהם וישובו בתשובה פלם.

כי 'אלול' ראשי-תבות: "ומל ה' את לבבך ואת לבב זרעך" (דברים ל, ז) - הינו: שימול השם את לבבו ואת לבב סתם, התלוי בו, להיכן שנמשך כנ"ל.

ד.

(ח"ב עג)

ב'ימי תשובה', דהינו: באלול ועשרת-ימי-תשובה, כל ישראל עוסקין אז ב'אמירת תהלים'. כי 'אמירת תהלים' מסגל ל'תשובה' - שאפלו מי שאין לו שום התעוררות לתשובה, יזכה על-ידי 'אמירת תהלים' להתעורר לתשובה, וגם להגיע אל השער השיך לנשמתו, ולפתח השער - עד שיזכה ל'תשובה שלמה'. אשרי שיאחז בו.

ה.

(ח"ב פב)

כשרואה אדם בעצמו, שהולך לו 'שלא-כסדר' - ידע: "שיש לו 'גדלות'!" ויעשה תשובה! וישפיל עצמו! ויהיה בבחינת מ"ה! - ואז יחזר לילך לו כסדר.

ועקר ה'תשובה', היא ב'חדש אלול' - פי הם 'ימי רצון' - שעלה משה לקבל

לוחות אחרונות ופתח 'דרך כבושה' לילך בה. ועקר 'דרך התשובה' שעשה משה: הוא לידע: שהשם-יתברך בכל מקום, ולמצא השם-יתברך בכל מקום, בכל הירידות שבעולם, ובכל העליות שבעולם.

כי לפעמים על-ידי שהאדם עולה למעלה, כגון שנתעשר - אזי הוא שוכח בהקדוש-ברוך-הוא. גם אפלו בעבודת-השם מצינו: שיש שעלה למעלה גדולה, וכפר בעקר רחמנא-לצלן.

על-כך צריך לבקש מהשם-יתברך: שיקרבהו בהתקרבות שלא יזיק לו.

וכן בכל הירידות שבעולם חסון-שלום - אפלו בדיוטא התחתונה, אפלו בעשרה כתרין דמסאבותא - גם שם צריכין לקשר עצמו להשם-יתברך, כי "מלכותו בכל משלה" (תהלים קג, יט).

ומשה קשר עצמו אפלו לפחות שבישראל, ומסר נפשו עליהם וכו'.

ועוד זאת הבחינה היתה למשה: כי כל מה שעלה למעלה יותר עליונה, מצא שם אלקים, כמו שכתוב (שמות יט, ג): "ומשה עלה אל האלקים".

ו.

(ח"ב פז)

'פונת אלול', הם תקון ל'פגם-הברית'. פי 'סוד פונות אלול' (שער ה'יחדים פ"י): הוא "הנותן בים דרך" (ישעיה מג, טז), להאיר בחינת 'דר'ך', ב'ים'. ו'דר'ך' זה - נפתח ב'חדש אלול'.

גם עין במאמר המתחיל: "ויאמר ה' אל משה קרא את יהושע" (לקוטי מוה"ר"ן ח"א ו), כי שם מדבר מ'פונות אלול', והוא תקון לפגם-הברית' - הינו: לעין באותו המאמר, ולזפות להבין בו ולעשות עמו איזה עבודה בעבודת-השם - על-ידי-יזה יתקן פגם-הברית.

ז.

(ח"ב פח; שיחות-ה"ר"ן קפ)

אמר: שענין פונת אלול' שהם תקון לפגם-הברית' (בתורה הקודמת ח"ב פז), וענין ה'פרות', וענין ה'מלאך עם השופרות' (בתורה ה'זה) - הכל אחד, ויש בזה רזין גדולים (ענין התורה ח"ב פח בפנים, ועין לקוטי-הלכות, ברכת-הפרות ה).

ח.

(שיחות-ה"ר"ן קכז-רצד)

פעם-אחד היה מדבר מענין אלול'. ואמר: שמה שנוהגין לומר 'תקונים' [תקוני-זהר] ב'אלול' - מה'נגון' של ה'תקונים', וגם מה'חלישות הלב' שיש לכל אחד אז, מחמת שכל אחד מתאחר אז בבית-המדרש יותר מרגילותו - מפל-זה נעשה דברים עליונים ותקונים גדולים למעלה.

ט.

(שיחות-ה"ר"ן רנא)

ב'ימי אלול', ו'עשרת-ימי-תשובה', ו'ימים-גזראים', עד ה'ושענא-רבא' - צוה רבנו ז"ל לכמה אנשים: "לומר אז כל ספרי תנ"ך' [תורה נביאים וכתובים] מתחלתם ועד סופם". וגם הוא בעצמו נהג כך כמה פעמים. גם היה גומר כמה ספרים בימים הללו.

ועקר 'פגם-הברית' - הוא בבחינת 'דרך' הזה. כי היה צריך להאיר בחינת ה'רכ"ד אורות', בבחינת 'ים', בחינת 'אמונה'. והוא נטה מזה, ופגם בבחינת 'דרך', בבחינת (בראשית ו, יב): "כי השחית כל בשר את דרכו". כי 'אשה' נקראת 'דרך' (קדושין ב:). ויש 'דרך' אחר, בחינת (משלי ל, כ): "דרך אשה מנאפת".

והכלל: שעקר הפגם - בבחינת 'דרך', שלא האיר ה'דרך' ב'ים'. ולפעמים מחמת זה הפגם, יוכל לאבד זיוגו. כי מאחר שנטה מזווגו, קשה לו למצא זיוגו. ואפלו אם ימצא זיוגו, תהיה לו מנגדת, ולא תהיה נוטה אחר רצונו, מחמת שנטה ממנה ולא האיר בה, מזה נתהוה שיש לה רצון אחר פנגדו. ואז: "לא זכה, פנגדו" (יבמות סג).

וב'חדש אלול' - אז יכולין לתקן זה, ולהאיר ה'דרך' ב'ים'. [על-פן פונת אלול' הם תקון לזה]. וכשמתקן זה - אזי מוצא זיוגו, והיא אינה פנגדו, רק ברצונו.

והסוד הזה של פונת אלול' שפוסגלים ל'תקון-הברית', שעל-ידי זה מוצאין הזוג - מבאר בתורה ב'פרשת אליעזר'. כי 'אברהם' מסרו הסוד הזה פשטלחו לבקש הזוג של 'יצחק בנו' (בראשית כד, ח): "ויאם לא תאבה האשה ל'לכת אחרך".

כי ה'ראשי-תבות' - הם אותיות 'אלול'. ובאמצע הם תבות: "תאבה האשה" - כי על-ידי בחינת 'אלול', הינו 'סוד פונות אלול', על-ידי-יזה: "תאבה האשה" - כי על-ידי-יזה נעשה בה רצון אליו כנ"ל.

י.

(חיי-מוהר"ן לט)

בְּרֵאשִׁי-חֲדָשׁ-אֱלוּל, הֵלֵךְ עִמִּי רַבְנוּ
ז"ל בַּחוּץ אֶצֶל
בֵּית-הַכְּנֶסֶת אָנָּה וְאָנָּה פְּדֵרְפוּ, וְדַבֵּר עִמִּי,
וְשָׂאֵל אוֹתִי: "אִם נָפַל עָלַי פֶּחַד בְּזֶה הָרֵאשִׁי-
חֲדָשׁ-אֱלוּל"?

וּסְפֹר לִי: "שֶׁעָלְיוּ נָפַל פֶּחַד גָּדוֹל וְנוֹרָא
מְאֹד כְּשֶׁשָּׁמַע קוֹל הַשּׁוֹפָר בְּזֶה
הַיּוֹם שֶׁהִתְחִילוּ לְתַקּוֹעַ, כִּי אֶחְזָתוּ פֶּחַד
וְרַעְדָה גְּדוֹלָה!" - וְאַחֲרֵיכֶן אָמַר לִי עֲנֵן
הַגְּדֹפֶס (בְּלִקוּטֵי-מוֹהַר"ן ח"א קמא): "אֵת לְבַבְךָ
וְאֵת לְבַב, רֵאשִׁי-תְבוֹת אֱלוּל".

וְהַעֲנֵן: שֶׁשָּׂאֵדָם זֹכֶה לְהַרְגִּישׁ בְּלִבּוֹ
בְּאֵמַת כָּאֵב עֲוֹנוֹתָיו - אֲזִי
מְחַיֵּבִים הַלְּבָבוֹת שֶׁל כָּל הַטְּפוֹת שֶׁנִּמְשְׁכוּ
מִפְּנֵי לְהַרְגִּישׁ כָּאֵב וּמְכַאוֹבֵם וְכוּ', מְחַיֵּבִים
הַלְּבָבוֹת שֶׁל הַטְּפוֹת, לְהַרְגִּישׁ כָּאֵב
וּמְכַאוֹבֵם הַגָּדוֹל, כְּשֶׁנִּתְעוֹרַר לֵב אֲבִיהֶם
וְהַרְגִּישׁ הֵיטֵב כָּאֵב עֲוֹנוֹתָיו וְכוּ', כְּמִבְּאֵר
שֵׁם.

וְאָמַר אֲזִי: אֲנִי הִרְגַּשְׁתִּי זֹאת הַיּוֹם הַזֶּה. כִּי
הַיּוֹם הַזֶּה אֶחְזָנִי סָמַר וְרַעְדָה גְּדוֹלָה
כְּשֶׁשָּׁמַעְתִּי קוֹל הַשּׁוֹפָר וְכוּ', וְאַחֲרֵיכֶן בָּאָה
אֵלַי בְּתִי אֲדָל וְאָמְרָה: "אָבִי, בְּשָׂרֵי סָמַר
וּפֶחַד לְבִי עָלַי, מִקּוֹל הַשּׁוֹפָר שֶׁשָּׁמַעְתִּי
עִתָּה".

וְרֵאשִׁיתִי זֹאת: שֶׁעַל־יָדַי שָׁלַב הָאֵב
נִתְעוֹרַר, נִתְעוֹרַר גַּם לִבֵּב הַטְּפוֹת
שֶׁנִּמְשְׁכוּ מִפְּנֵי יִלְדִיו מִפֶּשַׁע, אוֹ חֲסִידֵי שְׁלוֹם
וְכוּ', בְּכָל-מְקוֹם שֶׁהֵם - מְחַיֵּבִים הַלְּבָבוֹת
לְהַרְגִּישׁ וְלִהְתְּעוֹרַר וְכוּ', עַל־יָדַי שֶׁנִּתְעוֹרַר
לֵב אֲבִיהֶם וְהַרְגִּישׁ הֵיטֵב כָּאֵב בְּאֵמַת.

יא.

(חיי-מוהר"ן צו)

סֵפֶר בְּיָמֵי אֱלוּל: שֶׁחֵלַם לוֹ: שֶׁהָיָה רוֹצֵה
לְכַנֵּס בְּבֵית לְשִׁמְעַע קוֹל שׁוֹפָר -
וְעָבַר לִפְנֵי בֵּית אֶחָד, וְשָׁמַע: שֶׁשָּׁם מְזַמְרִין
וּמְכִינן כַּף אֶל כַּף, וּמְרַקְדִין מְאֹד, וְשִׁמְחִין
בְּקַפִּיצוֹת וְרַקוּדִין גְּדוֹלִים, כְּדֶרֶךְ הַשְּׂמֵחִים
וְהַשּׂוֹחֲקִים מְאֹד. עָנִיתִי וְאָמַרְתִּי: "הֲלֹא
לְכָאן בּוֹדְאֵי טוֹב לְכַנֵּס לְשִׁמְעַע קוֹל שׁוֹפָר"
(וְהַשָּׂאֵר אֵינִי זוֹכֵר).

וְעָנָה אֶחָד: שֶׁגַּם מְרַמָּז בְּסִפְרוֹ (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן
ח"א י ה): "שִׁמְצוֹת שׁוֹפָר' הֵיא
בְּחִינַת הַמְּחַאֵת כַּף וְרַקוּדִין", שֶׁמִּבְּאֵר שֵׁם
מְאֹמֵר הַזֶּה-הַקְּדוֹשׁ (תְּקוּנֵי-זֶהָר מ"ט):
"בְּתְרוּעָה דְאִיהוּ רוּחָא, אֲתַעְבֵּר אֶל אַחַר
כְּפִירוֹת" וְכוּ', שֶׁעַל־יָדֵי-זֶה זֹכִינן לְהַמְּחַאֵת
כַּף וְרַקוּדִין. שֶׁהֵיא בְּחִינַת (שָׁם נ"ג): "וְהֵיא
רוּחָא, נָשַׁב בְּשֵׁת פְּרָקִין דְּדְרוּעִין, וּבְשֵׁת
פְּרָקִין דְּרַגְלִין".

וְנִעְנַע לוֹ רַבְנוּ ז"ל רֵאשׁוּ.

אַחֲרֵיכֶן שָׁלַח הַשֵּׁם בְּלִבִּי: שֶׁמְרַמָּז
בְּפִסּוּק: שִׁשׁ-שׁוֹפָר' הֵיא בְּחִינַת
רְנָה וְשִׁמְחָה' - כִּי (תְּהִלִּים קכ"ו, ב): "אֲזִי יִמְלֹא
שִׁחֹק פִּינִי וְלִשׁוֹנִי רְנָה" רֵאשִׁי-תְבוֹת
שׁוֹפָר' ר'. וְעַל־כֵּן אַחַר פִּסּוּק (שָׁם פ"ט, טז):
"אֲשָׂרֵי הָעַם יִדְעִי תְרוּעָה" וְכוּ', כְּתִיב (שָׁם
שָׁם, יז): "בְּשִׁמְךָ יִגִּילוּן כָּל הַיּוֹם".

וְעַיִן בְּמְקוֹם-אַחַר (לְקוּטֵי-מוֹהַר"ן ח"א קעה):
"שֶׁעַקֵר הַבְּכִיָּה, צְרִיכָה לְהִיזוֹת מִתּוֹךְ
שִׁמְחָה, כִּי 'בְּכִיָּה' הֵיא רֵאשִׁי-תְבוֹת:
בְּשִׁמְךָ יִגִּילוּן כָּל הַיּוֹם".

יב.

(חיי-מוהר"ן קטו)

בשנת תקס"ב ב'חדש אלול' נכנס רבנו ז"ל לעיר ברסלב, על שבת פרשת פי תצא. וכאשר נשמע הדבר בנעמרוב הסמוך לפה, היה אצלנו דבר פלא מאד שהוא נכנס לכאן. אבל השם-יתברך חמל עלינו מן-השמים, וחשב מרחוק להיטיב אחריתנו, להשאיר שארית בארץ "למען עשה ביום הזה להחית עם רב" (לשון הפסוק בראשית נ, ט) וכו' וכו'.

ואנחנו זכינו ברחמי המרבים, להתקרב אליו תכף בכניסתו לפה, ויתבאר מזה במקום אחר, אם ירצה השם באריכות. ואמר: אלו לא בא לברסלב אלא בשביל לקרב אותי - די. ופה ברסלב ישב בשלוח מבני העיר כל ימיו, אבל בעולם היה המחלקת הולך ומתגבר וכו'.

יג.

(בוכבי-אור, 'אנשי-מוהר"ן כו-כז)

מוהר"ת ז"ל אמר: "אמירת ספרי אדמו"ר ז"ל, שהם ה'לקוטי-מוהר"ן, ו'ספר-המדות, ו'ה'ספורי-מעשיות, ו'ה'שיחות' שלו - ה'אמירה' לבד, מסגלת להנשמה כמו אמירת 'ספרי הזהר והתקונים'".

עוד אמר: "שגם בימי אלול הקדושים, מצוה לאמדם מתחלתם ועד סופם, ומועיל מאד מאד".

יד.

(לקוטי-הלכות נדרים ד, ט)

עתה בעונותינו שכבר נהרב בית-מקדשנו, ואין מי שיכפר בעדנו

לטהרנו ממשאווי הגדול של עונותינו, עקר סמיכתנו - על ימי התשובה, שהם מראש-חדש אלול עד יום-הכפורים, שנזכה לשוב בהם בתשובה-שלמה.

עד שנזכה לפעל בקשתנו ביום-הכפורים, דהינו בקשת "סלח נא" וכו', שהשם-יתברך ימחל עונותינו ועון חטא המרגלים שגרמו חרבן בית-המקדש שבזה תלויים כל החטאים.

כי מראש-חדש אלול עד יום-הכפורים, הם ארבעים יום, כנגד ארבעים יום שפגמו בהם המרגלים שגרמו חרבן בית-המקדש, שבזה תלויים כל החטאים, שאנו צריכין לתקן פגם אלו הארבעים יום, בארבעים ימים הקדושים והנוראים האלו, שהם מראש-חדש אלול עד יום-הכפורים.

טו.

(לקוטי-הלכות, ערבג, לה-לו - על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב ד, ו'את הערבים')

על-ידי רבוי התפללות וההפצרות של משה, על-ידי-זה נתפייס לו השם-יתברך, והפך הרגז לרצון, ונתרצה לישראל, בארבעים ימים האחרונים, שהם מראש-חדש אלול עד יום-הכפורים.

ועל-כן אלו הימים הם 'מי-רצון', 'ימי-רצון' דיקא - כי בהם מאיר ה'רצון-העליון, בכל שנה ושנה, בכל דור ודור.

ואז צריכין להתגבר ביותר, להמשיך על-עצמו רצונות חזקים וכסופין גדולים להשם-יתברך.

ועל-ידי ה'רצון' נעשה 'יראה' פנ"ל; ועל-כן אלו הימים נקראים "ימים

נוראים", שהם אלול וְעֶשְׂרֵת יְמֵי תְּשׁוּבָה' עד יום-כּפּוּר - כּי אַז עֵקֶר הַתְּגָלוֹת עֵצָם ה'יִרְאֵה-דִּקְדָּשָׁה' שְׁנַמְשַׁכֶּת עַל-יְדֵי הַתְּגָלוֹת-הַרְצוֹן' שְׁמַתְגַּלָּה אַז בְּיוֹתֵר, כַּנִּל.

וְעַל-כֵּן נוֹהֲגִין כָּל יִשְׂרָאֵל לְהַרְבוֹת בְּצַדִּיקָה מְאֹד בְּאֵלוֹ הַיָּמִים - כּי עֵקֶר הַתְּקוּן עַל-יְדֵי הַצַּדִּיקָה, כּי עֵקֶר הַקְּלָקוּל הוּא עַל יְדֵי 'מִצַּח-הַנְּחָשׁ' כּו' כַּנִּל, וְצָרִיכִין עֲכָשׁוּ לְהַכְנִיעוֹ וּלְבַטְלוֹ, וְעֵקֶר הַכְּנַעְתּוֹ הוּא עַל יְדֵי 'צַדִּיקָה'.

עַל-כֵּן צָרִיכִין אַז בְּיָמֵי-הַנּוֹרָאִים, לְהַרְבוֹת מְאֹד בְּצַדִּיקָה לְעַנְיִים-הַגּוֹנִים - כּדִּי לְהַכְנִיעַ 'מִצַּח-הַנְּחָשׁ', כּדִּי לְגַלּוֹת 'הָאֲרֵת-הַרְצוֹן', כּדִּי לְזַבּוֹת לְיִרְאֵה, שֶׁהוּא עֵקֶר בְּחִינַת 'רֵאשִׁי-הַשָּׁנָה' וְיּוֹם-הַכּפּוּרִים, בְּחִינַת (תְּפִלַּת שְׁמוֹנֵה-עָשָׂרָה לְיָמֵים-נּוֹרָאִים): "וּבַכֵּן תֵּן פַּחַדְךָ" וְכו'.

וְזֶה שֶׁנִּתְּנוּ הַקְּדֻמוֹנִים סִימָן לְיָמִים אֵלּוּ (עמ"ס ג, ח): "אֲרִיָּה שָׂאג מִי לֹא יִירָא" - כּי אַז נִתְּעוֹרֵר יִרְאֵה גְדוֹלָה, עַל-יְדֵי הַתְּגָלוֹת-הַרְצוֹן, כַּנִּל.

וְזֶהוּ "אֲרִיָּה שָׂאג" דִּיקָא - כּי יֵשׁ 'חִיּוֹת-רַעוֹת' הַדּוֹרְסִים וְטוֹרְפִים, שֶׁהֵם הָאֲפִיקוֹרְסִים הַכּוֹפְרִים בְּרְצוֹן, שֶׁהֵם בְּחִינַת (שְׁמוֹנֵה-עָשָׂר, יז, לד): "וּבֹא הָאֲרִי וְהַדָּב" וְכו', שֶׁנֶּאֱמַר בְּמַעֲשֵׂה דְדוֹד עִם גְּלִית וְכו', כַּמְבָאָר בְּהַתּוֹרָה הַנִּל.

וְעֲכָשׁוּ בְּיָמֵי-הַנּוֹרָאִים, עַל-יְדֵי רַבּוּי הַצַּדִּיקָה, זוֹכִין לְהַכְנִיעַ 'מִצַּח-הַנְּחָשׁ', עַד שֶׁנִּתְּבַטַּל הָאָרֶס הָרַע שֶׁל ה'חִיּוֹת-הַרַעוֹת', שֶׁהֵם הַכּוֹפְרִים, וְאַז נִתְּהַפֵּךְ לֵב הַכּוֹפְרִים מֵרַע לְטוֹב, עַד שֶׁכֻּלָּם מוֹדִים בְּרְצוֹן.

טז.

(יְמֵי-מוֹהֲרַנְ"ת ח"א ב)

בְּשָׁנַת תַּקס"ב בְּחֹדֶשׁ אֱלוּל, זְכִיתִי לְהִתְקַרֵּב לְאֲדוֹנָנוּ מוֹרְנוּ וְרַבְּנוּ הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא, הָרַב הָאֱמֵת, מוֹרְנוּ רַבִּי נַחֲמָן זְכָר צַדִּיק וְקְדוֹשׁ לְבָרָכָה. וְהוּא אָחִז בְּיָדִי, וְקָרַבְנִי בְּרַחֲמָיו הַמְּרַבִּים, וְנָשָׂא אוֹתִי "כַּאֲשֶׁר יֵשָׂא הָאֱמָן אֶת הַיֶּנֶק" (לְשׁוֹן הַפְּסוּק בַּמִּדְבָּר י"א, יב).

יז.

(יְמֵי-מוֹהֲרַנְ"ת ח"ב יד)

וְאַז הֵייתִי נַחֲפֵז בְּדַרְכֵי מְאֹד לְבוֹא לְאוּמָאן, כּדִּי לְהַגִּיעַ לְשֵׁם עַל 'עֶרֶב רֵאשִׁי-חֹדֶשׁ אֱלוּל' - שֶׁאֵז מִתְקַבְּצִים הַרְבֵּה אֲנָשֵׁי-שְׁלוֹמָנוּ עַל צִיּוּנוֹ הַקְּדוֹשׁ וְכו'. וְהֵייתִי בְּעֶרֶב רֵאשִׁי-חֹדֶשׁ עַל צִיּוּנוֹ הַקְּדוֹשׁ.

יח.

(מַעֲשֵׂה מִבְּטָחוֹן)

ה'מַעֲשֵׂה מִבְּטָחוֹן' - סֵפֶר רַבְּנוּ ז"ל, בְּלִיל ד' אֱלוּל שְׁנַת תַּקס"ו.

יט.

(טִיחֵ-טְרַפִּי-קֹדֶשׁ ח"ה שֵׁלֵב)

סֵפֶר רַבִּי אַבְרָהָם שְׁטַרְנְהַרְץ ז"ל בְּשֵׁם חֲמוּתוֹ (הִיא הִיטָה בְּתוֹ שֶׁל רַבִּי יוֹסֵף יוֹנָה בֶּן מוֹהֲרַנְ"ת ז"ל) שֶׁהִיטָה מְסַפֶּרֶת בְּשֵׁם אָבִיהָ: שֶׁכְּשֶׁהִגִּיעַ 'חֹדֶשׁ אֱלוּל', הָיָה אוֹמֵר בְּצַחוֹת: "הִנֵּה עָתָה מַגִּיעִים הַיָּמִים יְמֵי אֱלוּל הַקְּדוֹשִׁים, וְיִפְסִיקוּ הַיִּרְאִים וְהַחֲסִידִים לְלַמֵּד וּלְהַתְּפַלֵּל". כּי לְרַב רְצוֹנָם לְחַטֵּף הַרְבֵּה טוֹב תְּשׁוּבָה וּמַעֲשֵׂים-טוֹבִים, מִזְנִיחִים אֶת הַתּוֹרָה וְהַתְּפִלָּה הַפְּשוּטָה, לְרַב הַתְּלַהּבוּתָם.

בזהר, וְזֶה בַּתְּקוּנִים, זֶה בְּלִקוּטֵי־הַלְכוֹת, וְזֶה בְּלִקוּטֵי־תַפְלוֹת וְכוּ' וְכוּ'. כָּל אֶחָד הֵיךָ עֲסוּק בְּאִיזָה דָבָר, לִי־יֵדִיג אִיז קִינְעֵר נִשְׁט גְּעוּוֹעַן [אף אֶחָד לֹא הִסְתַּוֵּב רִיקָם לְלֹא מַעַשׁ].

נב.

(עלים-לתרופה, מכתב רבנו ז"ל לחותנו מזווג שני)

מה שְׁעָבַר אֵין, כִּי כָּבֵד עָבַר זְמַן הַחֲתָנָה. וְלִהְבֹּא בְּקִשְׁתִּי, אִם בְּרָצוֹן מֵעֲלָתוֹ שִׁיְהִיָּה הַקָּשֶׁר שֶׁנִּתְקַשְׁרָנוּ בֵּינֵינוּ בְּקִשְׁר שֶׁל קִימָא, יִרְאֶה הַפָּאָר מֵעֲלָתוֹ, לְמַחֵל עַל כְּבוֹדוֹ הַרְמָה וְהַנְּשֹׂאָה, וְלִקְרָא עַל הַחֲתָנָה סְמוּךְ לְפָנֶי קַהֲלָתָנוּ, שִׁיְהִיָּה סְמוּךְ וְנִרְאֶה לְקַהֲלָת־קֹדֶשׁ בְּרִסְלָב, וְלֹא יֵאָחַר מִחֲצֵי חֹדֶשׁ אֱלוּל הַבְּא־עֲלֵינוּ־לְטוֹבָה וְכוּ'.

נג.

(עלים-לתרופה, א' מצורע ראש-חדש ניסן תקצ"ב)

והנה בְּעֵתִים הַלְכוּ אֲנִי עוֹסֵק בְּעֵנִין בְּפִנְתַּי אֱלוּל, שְׁהֵם 'תְּקוּנֵי־הַבְּרִית', שֶׁהוּא סוּדוֹת עֲצוּמִים שֶׁגָּלָה שָׁם (לִקוּטֵי־מִזְרָח ח"ב פ"ד פ"ח) בְּעֵנִין: "וְאִם לֹא תֵאָבֶה הָאִשָּׁה" וְכוּ', וּבְעֵנִין הַפְּרוֹת' וּבְעֵנִין הַאֲבֹדוֹת' שֶׁמְחַפְּשִׁין הַמְּלָאכִים שֶׁתּוֹקְעִין תְּקִיעָה תְּרוּעָה תְּקִיעָה וְכוּ' וְכוּ', אֲשֶׁרֵי הָאֲזָנִים שֶׁשָּׁמְעוּ מִזֶּה, כִּי לֹא נִשְׁמַע כְּזֹאת מֵעוֹלָם וְכוּ'.

והעקר הַיּוֹצֵא מִשָּׁם: שֶׁצְּרִיךְ כָּל אָדָם לְבַקֵּשׁ וּלְחַפֵּשׁ הַרְבֵּה הַרְבֵּה מְאֹד מְאֹד אַחֵר אֲבֹדוֹתָיו. וְעַקֵּר הַבְּקִשָּׁה וְהַחֲפוּשׁ, הוּא עַל־יְדֵי דְרָכֵי תוֹרָה שֶׁגָּלָה עַל פְּסוּק: "קְרָא אֶת יְהוֹשֻׁעַ" בְּסִימָן ו', כְּמִבְּאֵר שָׁם בְּמִקוּמוֹ, כִּי הַתּוֹרָה הַנִּלְוָה הוּא 'סוּד פְּנִינָת אֱלוּל' וְכוּ'.

וְהִיָּה מְסִים רַבִּי לִוֵי יִצְחָק בְּעֵנֵדְעֵר ז"ל בְּסִפְרוֹ זֹאת: שֶׁכֵּן נִזְהַג הַדְּבָר גַּם בְּיוֹם־הַשְּׁשִׁי וְעַרְבֵי־הַג, כְּשֶׁמְכִינִים עֲצָמָם הִירָאִים וְאֲנָשֵׁי־מַעֲשָׂה לְקַבֵּל 'קֹדֶשׁת הַשַּׁבָּת', וְשׁוֹכְחִים: שֶׁאֵין טוֹב מִלְּקַבֵּל קֹדֶשׁת שַׁבָּת - מִלְּשַׁבֵּת וְלַעֲסֵק בַּתּוֹרָה וְתַפְלָה בְּהַתְמַדָּה, וְעוֹד יוֹתֵר מִשָּׂאֵר הַיָּמִים.

נ.

(שיח-שופי-קדש ח"ה תסט)

הסוחרים הַקְּדָמוֹנִים הָיוּ מִבְּקָשִׁים בַּתְּפִלָּתָם, שִׁישְׁלַח לָהֶם הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ פְּרִנְסָה, כָּל אֶחָד כְּפִי פְּרִנְסָתוֹ, בְּמִשְׁוֹ יְמוֹת הַשָּׁבוּעַ, אֲבָל לֹא בְּעַרְבֵי־שַׁבָּת, וְלֹא בְּחֹדֶשׁ אֱלוּל. כְּדֵי שִׁיּוֹכְלוּ לְקַבֵּל הַשַּׁבָּת כְּהִגָּן, וּבְחֹדֶשׁ אֱלוּל לְשַׁבֵּת רַק עַל הַתּוֹרָה וְהַעֲבוּדָה כְּדַבְעֵי.

נא.

(רבי לוי יצחק בענדער ז"ל - מפי השמועה)

רבי לוי יצחק בענדער ז"ל ספר: שֶׁכָּאֲשֶׁר בָּא פַּעַם הָרֵאשׁוֹנָה לְאוּמָן, הִיָּה בְּחֹדֶשׁ אֱלוּל (שְׁנַת תרע"ד). וְיָמָה מְאֹד הִתְעוֹרֵר כְּאֲשֶׁר רָאָה אֲנָשֵׁי־שְׁלוֹמֵנוּ בּוֹעֲרִים כְּמוֹ אִשׁ מִמָּשׁ, מְרַב הִתְעוֹרְרוּתָם בְּעִבּוּדַת הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ. וְהִיָּה הַצִּיּוֹן כְּמוֹ כְּנֹרֶת דְּבוּרִים, מְסַבֵּב עִם אֲנָשִׁים. וְרָאָה אֲנָשִׁים הוֹלְכִים מִהַצִּיּוֹן לְבֵית־הַמִּדְרָשׁ, וּמִבֵּית־הַמִּדְרָשׁ לְצִיּוֹן, כָּל־כַּף הָיוּ דְבוֹקִים אֶל הַצִּיּוֹן־הַקְּדוֹשׁ.

וספר: שֶׁרָאָה חֲבוּרוֹת חֲבוּרוֹת מֵאֲנָשֵׁי־שְׁלוֹמֵנוּ, בַּחוּרִים וְאַבְרָכִים וְזַקְנִים, מִתְמַיְדִים גְּדוֹלִים, זֶה אוֹחֵז בְּאֲמִצֵּעַ שְׁלַחַן־עֲרוּךְ הַלְכוֹת נְדָרִים, זֶה אוֹחֵז בְּאֲמִצֵּעַ מִסְכַּת עַרְכִּין, וְזֶה אוֹחֵז בְּאֲמִצֵּעַ אֲמִירַת ח"י פְּרָקִים מִשְׁנִיּוֹת, זֶה אוֹחֵז בְּשַׁעֲרוֹ בְּמִדְרָשׁ, וְזֶה

ועקר הפגנות - הם בחינת (תהלים קלט, ח):
 "אם אֶסַּק שָׁמַיִם שֵׁם אֲתָהּ וְאֶצִּיעָה
 שְׂאוֹל הַנֶּגֶד", שהוא בחינת: 'בְּקִי בְּרִצּוֹא', 'בְּקִי
 בְּשׁוֹב', 'בְּקִי בְּעֵיל', 'בְּקִי בְּנַפִּיק'. בִּי מִי שְׂזוּכָה
 לְקַיֵּם: "אם אֶסַּק וְכוּ' וְאֶצִּיעָה שְׂאוֹל הַנֶּגֶד" -
 הוּא מְמַשֵּׁיךְ עַל עֲצָמוֹ בְּחִינַת 'סוּד פּוֹנֵת
 אֱלוֹל', וְיִכּוֹל לְחַפֵּשׂ וּלְבַקֵּשׁ אַחֵר אֲבֹדוֹתָיו.

בִּי צְרִיכִין לְחַפֵּשׂ וּלְבַקֵּשׁ הַרְבֵּה, וּבּוֹדָאֵי
 בְּתוֹךְ אוֹתוֹ הַזְּמַן עוֹבֵר עַל הָאָדָם מֵה
 שְׂעוֹבֵר, בְּפֶרֶט שְׂאֲבָדְתוֹ עַל־פִּירֵב, הֵם
 בְּמִקּוֹם מְדַבֵּר שְׁמָמָה, בְּמִקּוֹם תְּהוֹ וּבְהוֹ,
 שְׂמַחְמַת זֶה הָאָדָם תּוֹעֵה בְּשֵׁה אוֹבֵד, וְעַל זֶה
 נֶאֱמָר (תהלים קז): "תָּעוּ בַּמִּדְבָּר בִּישִׁימוֹן דָּרֶךְ
 וְכוּ'", וְכָל הַמְזֻמּוֹר.

ועתה הֵבֵן בְּעֲצָמָה: כְּמָה וְכָמָה צְרִיכִים
 לְחַזֵּק אֶת־עֲצָמוֹ כְּשֶׁצְרִיכִין לְעֵבֵר
 בְּמִקּוֹמוֹת כְּאֵלוֹ, לְבַקֵּשׁ אַחֵר אֲבֹדוֹת שְׂנֵאָבְדוֹ
 מִכְּמָה שְׁנַיִם, וְגַם צְרִיכִין לְבַקֵּשׁ וּלְמַצָּא
 אֲבֹדוֹת מְגַלְגּוּלִים הַקּוֹדְמִים שְׂעֵבֵרָה נִשְׁמַתוֹ
 בָּהֶם.

וקשה לְהַמְלִיט, שְׂבִתוֹךְ הַחֲפוּשׁ לֹא יֵאָבֵד
 עוֹד יוֹתֵר, וְכַמְרָמֵז שֵׁם: שְׂאֲפָלוֹ
 הַצְּדִיקִים הַחוֹפְרִים אַחֵר הָאֲבֹדוֹת, לְפַעְמִים
 הֵם עֲצָמָם אוֹבְדִים עוֹד, עֵינ־שֵׁם. מְכַל־שֶׁכֶן
 שָׁאֵר אֲנָשִׁים. וְעַל־יְדִי־זֶה מִתְאַרְךָ הַגְּלוּת כָּל־
 כָּךְ בְּכִלְלִיּוֹת. וְכֵן גְּלוּת הַנֶּפֶשׁ בְּפֶרֶטִיּוֹת שֶׁל
 כָּל אֶחָד וְאֶחָד מִתְאַרְךָ כָּל־כָּךְ, הַכֹּל מִחֲמַת
 זֶה, הַמִּקּוֹם יִרְחַם.

על־כֵּן כָּל מִי שְׂרוּצָה לְחוּם עַל נִפְשׁוֹ,
 כְּמָה וְכָמָה הַתְּחַזְּקוֹת הוּא צְרִיךְ
 לְבַלִּי לִיָּאֵשׁ עֲצָמוֹ מִן הַבְּקָשָׁה וְהַחֲפוּשׁ
 לְעוֹלָם, יְהִיֵּה אִיךְ שִׁיְהִיָּה, אֲפָלוֹ אִם נִדְמָה לוֹ
 שְׂאוֹבֵד חֲסִי־שְׁלוֹם בְּכִל־פַּעַם יוֹתֵר, אֶף־עַל־
 פִּי־כֵן הוּא יַעֲשֶׂה אֶת שְׁלוֹ וְיִחַפֵּשׂ יוֹתֵר.

ואף־על־פי שְׂאִינוֹ מוֹצֵא כָּלְל, צְרִיךְ
 לְהֶאֱמִין: שְׂבוּדָאֵי מוֹצֵא
 הַרְבֵּה עַל־יְדֵי הַבְּקָשָׁה וְהַחֲפוּשׁ לְבַד, בִּי
 הַיְגִיעָה אִינוֹ נֶאֱבָדְת כָּלְל, בִּי "לִית רְעוּתָא
 טְבָא דְאַתְאָבִיד" (זהר תרומה קנ:).

וזהו (מגלה ו:): "יִגְעַתִּי וְלֹא מְצָאתִי אֵל
 תְּאֲמִין, יִגְעַתִּי וּמְצָאתִי תְאֲמִין".
 וְקָשָׁה: מֵה הוּא לְשׁוֹן "תְּאֲמִין", הֲלֹא יִכּוֹלִין
 לְרֹאוֹת אִם מְצָא אִם לֹא?!

אך בְּאֵמַת יִכּוֹל לְהִיּוֹת שְׂיַגַּע הַרְבֵּה, וְנִדְמָה
 לוֹ שְׂעֵדִין לֹא מְצָא כָּלְל, וּמִחֲמַת זֶה
 הוּא אוֹמֵר "יִגְעַתִּי וְלֹא מְצָאתִי" - אֶף־עַל־פִּי־
 כֵּן "אֵל תְּאֲמִין לוֹ". רַק "יִגְעַתִּי וּמְצָאתִי
 תְאֲמִין", אֶף־עַל־פִּי שְׂאִין בִּידוֹ מְאוּמָה מֵה
 שְׂמַצָּא, אֶף־עַל־פִּי־כֵן תְּאֲמִין בְּאֲמוּנָה־
 שְׁלֵמָה, שְׂבוּדָאֵי מְצָא הַרְבֵּה.

בי יֵשׁ הַרְבֵּה שְׂאִין מְרַאֵין לוֹ מֵה שְׂמַצָּא,
 עַד הַסּוּף. וְגַם אֲפָלוֹ אִם לֹא מְצָא כָּלְל
 עֲדוֹן - אֶף־עַל־פִּי־כֵן מְצָא הַרְבֵּה, עַל־יְדֵי
 הַחֲפוּשׁ וְהַיְגִיעָה לְבַד, בִּי הַיְגִיעָה וְהַחֲפוּשׁ
 לְבַד, אִינוֹ נֶאֱבָד בְּשׁוּם־אֶפֶן. וְעַל־כֵּן "יִגְעַתִּי
 וּמְצָאתִי תְאֲמִין", 'תְּאֲמִין' דִּיקָא כְּנֵ"ל, וְהֵבֵן
 הַיֵּטֵב, בִּי לֹא דָבָר רִיק הוּא.

ועל־פי דָּרֶךְ זֶה שְׂאֵנוֹ קוֹרְאִין אֶת כָּל
 הַיְגִיעוֹת וְהַעֲבֹדוֹת בְּתוֹרָה
 וְתַפְלָה, בְּפֶרֶט בְּשִׁיחוֹת לְפָנָיו יִתְבָּרֵךְ - הַכֹּל
 אֵנוֹ קוֹרְאִין עִתָּה בְּשֵׁם 'בְּקָשָׁה וְחֲפוּשׁ', וְכֵן
 עַל־פִּירֵב מְבַקְשִׁין וּמְחַפְּשִׁין עַל־יְדֵי דְרָצוֹן
 וְתִשׁוּקָה וְגַעְגּוּעִים וְכוּ' - עַל יְדֵי זֶה אַתֶּם
 יִכּוֹלִים לְהִתְחַזֵּק הַרְבֵּה בְּכָל עֵת אִיךְ שֶׁהוּא.

בי אַתֶּם מְחַיְבִים אֶף־עַל־פִּי־כֵן לְבַקֵּשׁ
 וּלְחַפֵּשׂ יוֹתֵר, כְּמוֹ הַמְּחַפֵּשׂ אַחֵר אֲבֹדוֹת
 בְּגִשְׁמִיּוֹת, שְׂבוּדָאֵי אִינוֹ מוֹצֵא בְּפַעַם אֶחָד,

בפרט אבדות פאלו שצריכין לבלות כל ימיו לבקשם ולחפשם.

בפרט שאנו מאמינים באמת שאין היגיעה לריק חס־ושלום, כי מה שמרויחין על־ידי היגיעה והחפוש לבד, אפלו כל זמן שאין מוצאין, הוא רוח בלי שעור, יותר מכל הון דעלמא, "עין לא ראתה" וכו'.

מכל־שכן שאנו בטוחים, שבודאי נזכה למצא הכל סוף כל סוף, אם נזכה להתחזק ולבקש ולחפש תמיד, וכנ"ל.

נד.

(עלים־לתרופה, א' שופטים תקצ"ג)

ותזכה להיות בקי בהלכה וכו', שזהו 'סוד פונת אלול' כידוע לך (לקוטי־מוהר"ן ח"א ו). אשרינו שאנו זוכים לידע מסודות פאלה, שהם דרכים נפלאים לכל אחד לעבודתו יתברך. "אני לדודי ודודי לי" יזכנו ללכת בהם באמת.

וזהו בעצמו הפונה: שאני צריך להתעורר, ולהשתוקק, ולהתיגע, ולהתקרב - "לדודי יתברך" - ולהיות בקי בזה. "ודודי לי" - יזכנו ויעזרנו, לקרבנו אליו בחמלתו וכו'.

נה.

(עלים־לתרופה, א' ראה תקצ"ד)

ואם אמנם יש לי צער מזה, שבאת לידי זה להצטער כל־כך בדרך, בשביל רוח פזה. עם־כל־זה זאת נחמתי, מה שפתת שנופרת בדברי אדוננו־מורנו־ורבנו זכרוננו־לברכה (לקוטי־מוהר"ן ח"ב פז): "ש'דרך' הוא 'תקון־הברית' - ובכונת אלול". ומהסתם השבת אז פמה דברי־תורה, וגם

היה לך בתוך־כך לפרש שיחתך לפניו יתברך וכו'.

נו.

(עלים־לתרופה, א' שופטים תקצ"ד)

ונזכה לקבל חדש אלול הנורא הזה הבא־עלינו־לטובה בקדשה ובטהרה, כי כל דברי מקתבי הנ"ל [מענין יולדת ולדה] מדברים מ'אלול', שגרמז בפסוק (משלי לא, כה): "עז והדר לבושה ותשחק ליום אחרון", שהוא צרוף 'אלול' בראשי־יתבות, כמו שכתוב בסימן כ"א, ושם מדבר מענין 'יולדות', ומענין "צעקתנו יודע תעלומות", כמו שכתוב שם, עיני־שם.

ראה והבן: שבתורתו הקדושה יכולין למצא כל מבקש, כי בשבת זו ברכו 'חדש אלול', והיה חבור נפלא לענין הנ"ל.

ובן הוא בכל יום ויום - שכל מה שנעשה בכל יום יום אצל כל אחד ואחד, הכל יכולין למצא בתורתו הקדושה בדרכים נפלאים, באשר כבר שמעת וראית והבנת אצלי פמה פעמים, וכל־זה לפי מעוט שכלנו, מכל־שכן הנסתרות שבהם עד אין־סוף ואין־תכלית וכו'.

והשם־יתברך יעזר לבבכם באמת, שתזכו להרגיש אמתת נעימת תורתו הקדושה, ולילך בהם באמת בכל עת, כל אחד, בכל מקום שהוא, ולקיים באמת (תהלים קלט, ח): "אם אפק שמים שם אתה, ואציעה שאול הנד", שזהו 'סוד פונת אלול' (לקוטי־מוהר"ן ח"א ו), ולילך בזה באמת ובתמימות, לקיים (דברים ד, לט): "וידעת היום וכו' כי ה' הוא האלקים, בשמים מפעל ועל הארץ מתחת אין עוד".

כז.

(עלים-לתרופה, אור ליום א' שופטים תקצ"ה)

לעת-עתה יש לנו פנאי להתקרב להשם-יתברך, ולהתפלל לפניו על-ידי-זה דיקא, כי אין לנו למי לברח ביי-אם להשם-יתברך.

רק עתה אנו צריכין להתפלל להמשיך ישועה ורחמים, שיצא דבר המשפט לטובתי, שאהיה זכאי לגמרי במשפט, באשר באמת אני נקי מעוון בענין זה, כי הכל עלילות שקר, ושונאינו יכרעו ויפלו, ויבשו ויבהלו מאד וכו', ולה' הישועה. [לפני-זה ישב בתפיסה, ואחר-כך בראש-חדש אלול גרשו אותו לנעמירוב וכו', ועבר כל התלאות, כמבאר שם בהמכתבים].

והנה ימי המשפט והדין הגדול של ראש-השנה ממשמשין ובאין, וכבר ברכו ראש-חדש אלול, וצריכין לרעד ולפחד מאד מ'משפט' הזה שנוגע לחיים-נצחיים, ואי-אפשר לשחד בממון ולפנים בדברים, וכל פחד המשפט שעלי שיש לנו עתה - הוא כדי לזכור ולא לשכח פחד המשפט של ראש-השנה, מפל-שכן של יום הדין הגדול והנורא.

כי צריכין להעלות כל הפחדים, וכל היראות הנפולות, לבלי לפחד ולהתירא משום דבר, ביי-אם מהשם-יתברך לבדו. ולידע ולהאמין: שכל היראות והפחדים העוברים על האדם, בפרט פחדים כאלה שיש לנו עתה, הכל כדי להזכירנו לרעד ולפחד מהשם-יתברך.

ותכף שזכרין ביראת-השם, אף-על-פי שיודעים כל אחד בנפשו שאינו נקי כלל, אף-על-פי-כן יכולים לשמח ולחיות

חיים אמתיים, כי "יראת ה' תוסיף ימים" (משלי י, כז), בחינת: "יראת ה' לחיים" (משלי יט, כג).

וזה עקר שלמות היראה' - שדיקא על-ידי היראה הגדולה, יגיע לשמחה, כמו שכתוב (תהלים ב, יא): "וגילו ברעדה". [עין בענין זה בלקוטי-הלכות, הלכות פסח ט; והלכות בכור-במה-טהורה ד].

ועקר בכח הצדיק-האמת, כי מאחר שזכרין איך צריכין לפחד ולרעד מעצם הפגמים וכו' - תכף מחיין ומשמחין עצמן, מה שאנו סמוכין בכח גדול ונפלא בזה וכו'.

כח.

(עלים-לתרופה, א' תבוא תקצ"ז)

ותהלה-לקל דברנו דברי אמת מענין התורה (לקוטי-מוהר"ן ח"ב פב): "בי-תצא, מענין פסדר ושלא-פסדר". ובדאי נצרך לה דבורים אלו גם-כן, כי כל מה שעובר עליך מה שהוא נגד רצונה, הכל הוא מבחינת 'שלא-פסדר'. והדרך לתשובה שנעשה ב'אלול', הוא תקון לזה.

ועקר הדרך הוא - לידע ולהאמין: שהשם-יתברך בכל מקום, ובכל דרגא, אפלו בעשר בתרין דמסאבותא, בחינת (תהלים קלט, ח): "אם אסק שמים שם אתה, ואציעה שאל הנף", כמבאר שם היטב בהתורה הנ"ל בלקוטי-תניינא בסופו, עי"ד שם. והעקר לבטל עצמו בבחינת מ"ה. "מה אנו מה חיינו מה בחנו" וכו'.

תהלה לקל יש לנו במה לשמח, איך שהוא איך שהוא. וזה העקר, לזכור תמיד בהחסד הנפלא שעשה עמנו השם-יתברך,

לְקַרְבְּנוּ לְמָקוֹם שְׁקָרְבָנוּ. עַד שִׁיהְפֹּךְ עַל-יְדֵי-
זֶה כָּל הַיְגוֹן וְאֲנַחָה לְשִׁשׁוֹן וְלִשְׁמֹחָה, כִּי אִף-
עַל-פִּיכֶן אָנִי יוֹדֵעַ מִתּוֹרָה כְּזֹאת, מֵהֵיכֶן
נִמְשָׁךְ מִה שְׁמִתְנַהֵג לְאָדָם 'שְׁלֵא-כְפִסְדָר'.

שִׁים לְבָרָה: הַנִּשְׁמַע כְּזֹאת, לֹאמֹר תּוֹרָה
כְּזֹאת, עַל דְּבוּרִים אֵלֹה 'שְׁלֵא-כְפִסְדָר',
שְׁזֶה עוֹבֵר עַל כָּל אָדָם. וְלֹא נִמְצָא מִי
שִׁיאֵמַר תּוֹרָה עַל זֶה.

בְּפֶרֶט תּוֹרָה נִפְלְאָה כְּזֹאת, הָעוֹלָה עַד
אֵין-סוּף, וְיוֹרֶדֶת עַד אֵין תְּכֵלִית,
לְהָרִים וְלַהַגְבִּי'ה הַמְּנַחִים בְּעֶשֶׂר כַּתְרִין
דְּמִסְאָבוּתָא, אֲשֶׁר אֵין יְרִידָה לְמִטָּה מִזֹּו, גַּם
עֲלֵיהֶם הִגִּיעַ רַחֲמֵי בַדּוֹר הַזֶּה, לְעוֹרְרֵם,
וְלַהַקִּיצֵם, לְתַמְכֵם, וְלִסְעָדֵם, לְהַחֲלִימָם,
וְלִרְפְּאוֹתָם, לְהַחֲיוֹתָם, וְלִשְׁמַחָם.

וְאִם אַתָּה כָּמוֹ שֶׁהוּא, עַל-כָּל-פָּנִים אֵין
אַתָּה גְרוּעַ מֵהֶם חֶסֶד וְשִׁלּוּם חֶסֶד-
וְשִׁלּוּם. וְחֻבָּה יִתְרָה נוֹדַעַת לָךְ בְּנֵי חֲבִיבֵי,
שִׁאֲתָה יוֹדֵעַ מִכָּל זֶה, וְעוֹד וְעוֹד וְכוּ' וְכוּ'.
אֲשֶׁרֵינוּ, אֲשֶׁרֵי אֲזַנֵּינוּ, וְעֵינֵינוּ, וְלִבֵּנוּ -
שְׁדָרְאֵינוּ וְשִׁמְעָנוּ וְהַבְּנָנוּ כָּל זֶה. עֵדוּן יֵשׁ לָנוּ
גַּם תִּקְוָה לְכָל טוֹב אֲמִתִּי וְנִצְחִי בְּזֶה וּבְבֹא
לְנִצְחָה.

נט.

(עֲלִים-לְתַרוּפָה, יוֹם ו' עֶרֶב-שַׁבַּת-קֹדֶשׁ תַּקְצ"ח)

כָּל לֵב מִבֵּין, רְאוּי לְהִבִּין מִרְחוּק:
שְׁבַת־שָׂרִי' הוּא מְלַחֲמָה עֲצוּמָה לְכָל
אֶחָד וְאֶחָד, כַּאֲשֶׁר מִקְדִּימִין לְצַעֵק בְּכָל
'חֹדֶשׁ אֱלוֹל' (בְּמִזְמוֹר לְדוֹד ה' אור'): "אִם תַּחֲנֶנּה
עָלִי מִחֲנָה לֹא יִירָא לְבִי, אִם תִּקְוִים עָלִי
מְלַחֲמָה וְכוּ' [בְּזֹאת אָנִי בּוֹטָח].

אָבֵל "בְּזֹאת אָנִי בּוֹטָח" בְּדָאִי, בְּכָל מַה
שֶׁכַּתְבֵּתִי עַד הֵנָּה, בְּקֹדֶשׁת שַׁבַּת-

קֹדֶשׁ, וּבְקֹדֶשׁת תְּשָׁרִי וְכוּ' וְכוּ'. וְהַכֵּל הוּא
כַּח קֹדֶשׁת הַצַּדִּיקֵה-אֲמֵת שְׁגִלָּה כָּל זֶה,
וְעוֹסֵק בְּכָל זֶה עֵדוּן - כִּי "גְּדוּלִים צַדִּיקִים
בְּמִיתָתָם יוֹתֵר מִבְּחַיֵּיהֶם" (חֵלִין ז: וְכוּ'.

ל.

(עֲלִים-לְתַרוּפָה, א' רְאֵה תַקְצ"ט)

הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ יִחְזַק לְבַבְנוּ, שְׁנֵתְחִיל
לְהִכִּין עֲצָמָנוּ לְקַבֵּל 'קֹדֶשׁת
אֱלוֹל' כְּרְאוּי.

לא.

(עֲלִים-לְתַרוּפָה, רֵאשִׁי-חֹדֶשׁ אֱלוֹל תַּקְצ"ט)

שְׁלֹם לְבַנֵּי חֲבִיבֵי וְכוּ', מִכְּתָבוּ קִבְּלָתִי
עֲתָה. וְגַם הַמְּכַתֵּב מֵרַבֵּי מְרַדְּכֵי
קִבְּלָתִי, וְהַכֵּל קֹדֶם שְׁעִמְדָתִי לְהַתְּפַלֵּל
'תְּפַלֵּת מוֹסָף' שֶׁל 'רֵאשִׁי-חֹדֶשׁ אֱלוֹל'.
וְקָרִיתִיו הֵיטֵב, וְהוֹדִיעֵנו לִי: שֶׁהֶעֱגַל נֶאֱבַד,
וְצָרִיכִים רַחֲמִים שֶׁהַפְּרָה תִתֵּן חֲלָבָה, יְהִי
רְצוֹן שְׁיִתְקִים בָּךְ.

וְהֵנָּה כָּל צְרוּתֵינוּ וּמְרִירַת נַפְשָׁנוּ, הוּא
מ'חֲטָא הֶעֱגַל', וְאָנוּ צָרִיכִים שֶׁהַפְּרָה
תִּכְפֹּר עַל בְּנָהּ, כָּמוֹ שֶׁפָּרַשׁ רַש"י (בַּמִּדְבָּר יט,
כב). וְהַכֵּל כְּדֵי לְזַכּוֹת שִׁיְהִיָּה "דָם נֶעֱכָר
וְנִעֲשָׂה חֲלָב" (בְּכוֹרוֹת ו: נְדָה ט).

וְהֵנָּה סְחַרְתָּם עַד הֵנָּה בְּ'פִיאָוּוֹקִים' [עֲלוֹקוֹת.
סוּג תּוֹלְעִים שְׁמוּצִיאִים הַדְּמִים הָרַעִים מִהַגּוֹף,
וּפְעַם הַשְׁתַּמְשׁוֹ בְּזֶה לְהַקְזֹת דָם] וְכוּ'. וּמ'בְּלָבוּלִי
הַדְּמִים' שֶׁקָּשָׂה לְזַכְּכֶם, בָּא 'חֲלִי הַמְּאֲזֵלִין'
רַחֲמָנָא-לְצַלּוֹ, וְכָל מִינֵי חוֹלָאֵת רַחֲמָנָא-
לְצַלּוֹ, וְכָל טְרִדַת הַפְּרָנְסָה, וְכָל הַמַּחֲלָקַת
וּבְזִיּוֹנוֹת וּשְׁפִיכוֹת-דָּמִים, אֲשֶׁר אַתֶּם
מִבְּקָשִׁים כְּעַת עַל-כָּל-זֶה.

אַתָּה צָרִיךְ לִישׁוּעָה גְּדוּלָה שִׁיִּחְזוֹר בְּנֶדֶךְ
לְאִיתָנוּ בְּשִׁלְמוֹת מְהֵרָה, בְּעַל

הרחמים בורא רפואות ימלא משאלותיך מהרה. ורבי מרדכי מבקש להנצל על להבא. והכל צריכים לישועת אלקינו, ימלא ה' כל משאלות ישראל לטובה.

וכל־זה הוא סוד פגנות אלול, שהוא להכניע הדים שבחלל השמאלי. והתקון על־ידי שיהפך מ'ד"ם' ל'ד"ם', לסבל בזיונות ושפיכות־דמים מכמה צדדים (לקוטי־מוהר"ן ח"א ו).

כי גם מה שמנח כל אחד בעיני־עצמו, ונדמה לו פאלו חס־ושלום חס־ושלום אפס תקנה, גם זה בחינת שפיכת־דמים שצריכין לסבל הכל. ויעבר עלי מה, ואם חס־ושלום לא יהיה עולם־הבא, אף־על־פי־כן האמת הוא אמת, ואני חפץ ומשתוקק רק להאמת לאמתו, כי סוף כל סוף יבוא יום פקדתי וכו' וכו', וסוף כל סוף ההכרח לתן דין וחשבון וכו'.

אבל אף־על־פי־כן - חלילה וחלילה לפל בעיני־עצמו בשביל־זה. וזה כל פגנות אלול, שהוא בחינת: "בקי בהלכה, בקי ברצוא, בקי בשוב, אם אסק שמים שם אתה ואציעה שאול הנדף" (תהלים קלט, ח), בחינת עיל ונפיק" (לקוטי־מוהר"ן שם). וכמה וכמה דברנו בזה כמה צריכין להתחזק בזה.

ורבי מרדכי הנ"ל כותב לי: שעדין נדמה לו שאפס תקנה חס־ושלום, אם פן לא שבקת חיי לכל בריה. תדע ותאמין לי: שיש גרועים ממוה הרבה, וגם הם צריכין להחיות עצמן בפגנות אלול הנ"ל, לקיים באמת בכל עת: "ואציעה שאול הנדף", ואז היה טוב להם לנצח וכו'.

לב.

(עלים־לתרופה, ב' תצא תקצ"ט)

ובעל החמלה יחמל עלינו, ויזרנו הדרך לתשובה הנפתח ב'חדש אלול', כי בודאי השם־יתברך והצדיקים עושים את שלהם תמיד, ועוסקים בזה בשלמות, להמשיך הדרך הקדש הזה מחדש בכל שנה ושנה, בחדושים נפלאים ונוראים מאד מאד, כי מאד עמקו מחשבותיו יתברך.

אך מי יתן שנזכה גם אנחנו להאמין בזה בשלמות, באפן שנזכה להמשיך עלינו גם עתה קדשת הדרך הזה מחדש, שיקים בנו: "חדש עלינו שנה טובה", אמן פן יהי רצון.

לג.

(עלים־לתרופה, ה' ראה ת"ד)

ויעבר עלי מה, אני אעשה את שלי, ואחטף טוב כל מה שאוכל, מעט או הרבה, "בתרנגול המנקר באשפה" וכו' (עבודת־הזרה ד). ובפרט לצעק ולהתחנן להשם־יתברך בכל־פעם, בפרט בימים הקדושים הנוראים הללו.

לד.

(עלים־לתרופה, ה' שופטים ת"ד)

וימים־הנוראים הקדושים מממששים לבוא, וצריכין לפשפש במעשיו, ולבקש ולדרש ולחקר דרך לתשובה, כל אחד ממקום אשר הוא שם. ו"אין פחנו אלא בפה". וגם לזה צריכין סיעתא־דשמאי.

וצריכין להתחזק ברצונות וכסופין טובים, בהתחזקות גדול, ובעקשנות גדול, ברצון. ולהאמין בעצמו:

שְׁעָדִין הַטּוֹב שָׁבוּ חֲזַק מְאֹד מְאֹד, אֶף-עַל-פִּי שְׁפָגְמָתִי בּוּ כְמוֹ שְׁפָגְמָתִי, אֶף-עַל-פִּי-כֵן "מִים רַבִּים לֹא יוּכְלוּ לְכַבּוֹת אֶת הָאֵהָבָה וְנִהְרֹת לֹא יִשְׁטְפוּ" (שִׁיר-הַשִּׁירִים ה, ז) - אֶת הַנְּקֻדּוֹת-טוֹבוֹת שְׁזָכִיתִי לְחַטָּף בְּזֶה הַצֵּל עוֹבֵר.

וּבַפֶּרֶט שִׁתְהַלֵּה לְקַל בְּחֶסְדוֹ הַגָּדוֹל, הַכֹּל גָּנוּז וְצָפוֹן חֲתוּם וּמְשֻׁמָּר אֵצֶל הָרֹאשׁ-שִׁבִית הָאֲמֵתִי, וּבִכְחוֹ הַגָּדוֹל עֵדִין יֵשׁ לִי תִקְוָה, לְכָל טוֹב אֲמֵתִי וְנִצְחִי.

רַק חֲזַק וְאַמֵץ מְאֹד לְשִׁמְחָה בְּכָל זֶה בְּכָל הַשָּׁנָה בְּלֵה, וּבְאֵלוֹ הַיָּמִים הַקְּדוּשִׁים אֱלוֹל וְתִשְׁרִי בִיּוֹתֵר וִיּוֹתֵר.

אֲשֶׁרֵינוּ שְׁאֲנוּ יוֹדְעִים צְרוּפִים קְדוּשִׁים וְנוֹרְאִים וְנִשְׁגָּבִים פְּאֵלָה עַל 'אֱלוֹל' וְ'תִשְׁרִי'.

וְלֹא יִכְלָתִי לְהִתְאַפֵּק מִלְּהַזְכִּיר קִצְתָם: "עֲזֹ וְהִדָּר לְבִוְשָׁה וְתִשְׁחַק לְיוֹם אֶחָרוֹן" (מְשָׁלִי לֹא, כה) - צְרוּף 'אֱלוֹל' לְבְּרָאשֵׁי-תִבּוֹת (לְקוּטִי-מוֹהֲרָן ח"א כא). "וּמַל ה' אֱלֹהֶיךָ אֶת לְבָבְךָ וְיָאת לְבֵב" וְכוּ' (דְּבָרִים ל, ו - ח"א קמא). "וְיֵאֵם לֹא תֵאבֶה הָאִשָּׁה לְלַכֵּת אֶחָרֶיךָ" וְכוּ' (בְּרָאשִׁית כד, ח - ח"ב פז) - וְלִזְהָ שִׁיךְ 'סוּד פּוֹנֵת אֱלוֹל' (ח"א ו): שִׁיֶסוּד הוּא (תְּהִלִּים קלט, ח): "אִם אֶסֶק שְׂמִים שָׁם אֶתָּה, וְאֶצִּיעָה שְׂאוֹל הַנֶּהָךְ".

אֲשֶׁרִי הַמִּתְחַזֵּק בְּכָל יוֹם וּבְכָל עֵת, וּבַפֶּרֶט בְּ'אֱלוֹל' בְּעֶצְמוֹ, לִילֵךְ בְּזֶה, לְהַמְשִׁיךְ עַל-עֶצְמוֹ הַבְּקִיאוֹת מֵהַבְּקִי בְּהִלְכָה - בְּקִי בְּרִצּוֹא, בְּקִי בְּשׁוֹב" וְכוּ' וְכוּ'.

'תִּשְׁרִי' 'תִּשְׁרִי' וְכוּ'. [הוּא מְבִיא צְרוּפִי תִשְׁרִי]. "מִי שָׁמַע בְּזֹאת, מִי רָאָה בְּאֵלָה" (יִשְׁעִיָה סו, ח), בַּפֶּרֶט מִי שְׁזָכָה לְטַעַם אֶפְלוֹ בְּנִקְדָּה מִן הַיָּם "צוּף דְּבִשׁ אֲמָרִי נַעַם"

(מְשָׁלִי טז, כד), הַתְּגַלּוֹת הַתּוֹרוֹת הַקְּדוּשׁוֹת שְׁנֵאמְרוּ עַל כָּל הַנֶּ"ל וְכוּ'.

לה.

(עֲלִים-לְתְרוּפָה, ג' תַּצֵּאת ת"ר)

הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ יְרַחֵם עָלֵינוּ וַיִּזְכְּנוּ, לְהַמְשִׁיךְ עָלֵינוּ שְׁנֵי הַבְּקִיאוֹת שְׁצָרִיכִין לְהַמְשִׁיךְ עַל-עֶצְמוֹ, שֶׁהֵם בְּחִינַת (לְקוּטִי-מוֹהֲרָן ח"א ו): "בְּקִי בְּרִצּוֹא, בְּקִי בְּשׁוֹב, שֶׁהֵם בְּחִינַת (תְּהִלִּים קלט, ח): 'אִם אֶסֶק שְׂמִים שָׁם אֶתָּה, וְאֶצִּיעָה שְׂאוֹל הַנֶּהָךְ'".

כִּי בּוֹדְאִי הוּא 'בְּקִיאוֹת' גָּדוֹל וְעֶצּוֹם מְאֹד, כַּאֲשֶׁר כָּבֵד דְּבַרְנוּ בְּזֶה בְּפֶה פְּעָמִים. וַיּוֹתֵר יֵשׁ לְדַבֵּר מְזֶה כְּמַעַט בְּכָל יוֹם, כִּי "עֲקֹב הַלֵּב מִכָּל וְאִנֵּשׁ הוּא" (יְרֵמְיָה יז, ט) וְחוֹלָה מְאֹד. וְכַמָּה וְכַמָּה חוֹתְרִים עָלֵינוּ מְאֹד בְּכָל יוֹם, לְהַפִּילוֹ לְגַמְרֵי חֶסֶד-וְשָׁלוֹם חֶסֶד-וְשָׁלוֹם.

וְצָרִיכִין בְּכָל-פַּעַם לְזַכֵּר הַיָּטִב בְּעֵינֵינוּ הַבְּקִיאוֹת הַנֶּ"ל, וְעוֹד בְּפֶה שִׁיחוֹת קְדוּשׁוֹת וְתוֹרוֹת נוֹרְאוֹת הַשִּׁיכִים לְזֶה, לְמַעַן יִשָּׂאֵר קַיָּם עַל עֲמֻדוֹ תָּמִיד.

וּבַפֶּרֶט בְּ'חֹדֶשׁ אֱלוֹל', שְׁאֵז נִמְשָׁךְ הַשְּׁנֵי בְּקִיאוֹת הַנֶּ"ל, שֶׁהֵם 'סוּד פּוֹנֵת אֱלוֹל' וְכוּ' וְכוּ'. בְּאֲמַת אֵינִי יָכוֹל לְהַבִּין כָּלֵל בְּפֶה זְכִינוּ לְשִׁמְעַת כְּזֹאת.

לו.

(עֲלִים-לְתְרוּפָה, ד' עֲקֹב תר"א)

מִי יִתֵּן שִׁימְלֵא הַשֵּׁם מְשָׁלוֹתֶיךָ אֲשֶׁר שְׂאֵלְתָּ בְּמִכְתָּבְךָ, לְחֲזֹק דַּעְתְּךָ וְלִבְךָ לְהִתְחִיל מַעֲתָה מִחֹדֶשׁ, וּבַפֶּרֶט שִׁימֵי אֱלוֹל' מִמְשַׁמְשִׁין וּבְאִין.

חֲזַק בְּנִי וְחֲזַק, וְהִלַּךְ בְּדַרְכֵי אֲדוֹנֵינוּ-מוֹרְנוּ-וּרְבֵנוּ הַקְּדוֹשׁ זְכָר-צִדִּיק-לְבָרְכָה,

שהזהיר את כל אחד לפרש שיחתו בכל יום
בלשון אשכנז וכו'.

חזק ואמץ לבך, להתחיל מעתה לעסק
בזה, ולקבע עתים ושעורים על כל
דבר, דהינו: ללמד פוסק בכל יום ב' או ג'
דפין לפחות, וללמד חמש ונביאים-כתובים
בכל יום, ולומר תהלים ותפלות בכל יום,
ולפרש שיחתך לפני השם-יתברך בלשון
אשכנז בכל יום וכו'. וגם יהיה לך פנאי לדבר
ולשוח עם חברנו אנשי-שלומו היקרים,
ולשמח נפשך עמהם יחד, ולזכר עצמו בכל
יום בנעימות חלקנו וכו'.

לז.

(עלים-לתרופה, ד' עקב תר"א)

ושלום לכל אנשי-שלומו שבברסלב,
באהבה רבה ורחימתן עזיזא וכו',
וימי אלול ממשמשין ובאין, ושבעה
דנחמתא כבר התחילו, וצריכין להכין עצמן
על ראש-השנה הקדוש והאים ונורא מאד,
”היתקע שופר בעיר, ועם לא יחרדו” (עמוס ג, ו).

ותזכרו היטב מה שזכינו לשמע על
’קדשת אלול וראש-השנה:
”את לבבך ואת לבב” (דברים ל, ו - לקוטי-
מוהר”ן ח”א קמא). ”עז והדר לבושה ותשחק
ליום אחרון” (משלי לא, כה - ח”א כא). ”תשרי,
תשרי” (תשורי מראש אמנה. שיר-השירים ד, ח -
ח”ב ת, יב). ואל יתישנו בעיניכם חדושים
חדשים נוראים כאלה, המתחדשים בכל עת,
לכל אחד ואחד, בכל מקום שהוא.

לח.

(עלים-לתרופה, ד' ראה תר"א)

וימי אלול ממשמשין ובאין וכו',
וקדשה האמתית של אלול

ותשרי, יאיר עלינו, שנזכה על-כל-פנים
מעתה, להתקרב אליו באמת, כל אחד
ממקום שהוא, שזהו כל סוד פונת אלול,
שנזכה לילך בדרך שכבש משה רבנו,
והצדיקים אמתיים שאחריו - בארבעים
ימים הקדושים האלו מראש-חדש אלול
עד יום-הכפורים, כמבאר בדבריו
הקדושים.

לט.

(עלים-לתרופה, ג' תצא תר"א)

עלינו להודות ולהלל ולשבח להשם-
יתברך תמיד, מה נשיב לה' כל
תגמולוהי עלי, אשר חמל עלינו בעל
הרחמים בחמלה רבה ובחנינות כאלה, שאנו
יודעין קצת ומאמינים שיש סוד פונות
אלול.

ותדקדק היטב בדבריו הקדושים, שאמר
(לקוטי-מוהר”ן ח”א ו, ד-בסוף): ”וזה
סוד פונות אלול, שהוא להיות בקי בהלכה’
- בקי ברצוא, בקי ושוב, בקי בעיל, בקי
בנפיק, שהוא בחינת (תהלים קלט, ח): אם אסק
שמים שם אתה, ואציעה שאול הנד”.

וכוננתו כפשוטו: שאפלו מי שהוא
בבחינת ”ואציעה שאול ממש”,
יאמר: ”הנד”.

אבל אין זה דבר פשוט, להחיות ולהחזיק
את האדם שלא יפל יותר, כשהוא
בשאלת-החיות ממש חסו-שלום. רק יש
בזה סוד גדול ונורא, סוד עמק ונסתר מאד
מאד, שהוא סוד פונות אלול, שזה הסוד
אין יודע רק מי שדבר וגלה זאת התורה
הנוראה - שהיא סוד השגת מעשה מרפכה'
בתכלית המעלה, עד בחינת נקדה העליונה

מָאד, לְהַשְׁלִים בְּחִינַת "אָדָם הַיּוֹשֵׁב עַל הַכֶּסֶּא" (יחזקאל א, כו).

וְאִין מִי שְׂיוּכַל לְהַחִיזוֹת עִתָּה הַנִּפְשׁוֹת הַיְרוּדוֹת וְכוּ' בְּדוֹרוֹת הָאֵלוֹ - כִּי אִם מִי שֶׁגָּלָה הַתּוֹרָה הַנִּלְוֵה, וּבִיָּאָר לָנוּ בַּפְּשִׁיטוֹת וְהַזְהִיר אוֹתָנוּ, לְקַיֵּם: "וְאַצִּיעָה שְׂאוֹל הַנֶּגֶד".

וְעוֹד בְּכַמָּה וּכְכַמָּה לְשׁוֹנוֹת קְדוּשׁוֹת בְּאֵלֶּה, שֶׁהַחִיָּה אוֹתָנוּ בְּ"אִמְרוֹת ה' אִמְרוֹת טְהוֹרוֹת" (תהלים יב, ז), הַמְּשִׁיבִין אֶת כָּל הַנִּפְשׁוֹת הַיְרוּדוֹת שֶׁבְּעוֹלָם בְּ"שִׁבְעָה מְשִׁיבֵי טָעַם" (משלי כו, טז) וְכוּ' וְכוּ'. וְתַמְיִמוֹת וּפְשִׁיטוֹת דְּבָרָיו הַקְּדוּשִׁים, מְחַיִּין וּמְשִׁיבִין אֶת הַנִּפְשׁ מָאד.

אָבֵל בְּאִמַּת יֵשׁ דְּבָרִים בְּגוֹ, סוּדוֹת עִמְקוֹת וְנִסְתָּרוֹת מָאד. וְאִי אֶפְשָׁר לְבָאָר אֶפְלוֹ מִזֶּה שֵׁשׁ בְּלָבִי בְּזֶה, מִכָּל־שִׁפְן "הַנִּסְתָּרוֹת לֵה' אֶלְקִינוּ" וְכוּ' (דְּבָרִים כט, כח). אֲךָ "הַנִּגְלוֹת לָנוּ וְלִבְנֵינוּ" (שם), לְשִׁמּוֹר לְקַיֵּם דְּבָרָיו הַקְּדוּשִׁים בַּפְּשִׁיטוֹת וְתַמְיִמוֹת.

וְעִתָּה אַחֲרֵי הַזִּידִיעַ אֶלְקִים אוֹתָנוּ וְאוֹתָךְ וְאֶת כָּלנוּ כָּל זֶה, וְיִוְתֵר וְיִוְתֵר. הַזְהִיר וְהַזְהִיר לְקַיֵּם גַּם מִזֶּה שֶׁהַזְהִיר מָאד (שִׁחוֹת־הַר"ן נא): "לְבָלִי לְהִיזוֹת זֶקֶן חֲסִד־וְשְׁלוֹם". בְּפָרְט עִתָּה בְּיָמֵי אֵלוֹל וְתִשְׁרִי, שְׁצַר־יִכִּין שֶׁכָּל אֶחָד וְאֶחָד יִמְשִׁיךְ עַל עֲצָמוֹ 'הַתַּחֲדָשׁוֹת' עַל כָּל הַשָּׁנָה בְּלֵה.

מ.

(עלִים-לתְרוּפָה, א' תצא תר"ג)

וְכַח הַחֶסֶד הַנִּפְלָא וְהַנּוֹרָא שֶׁל רֵאשִׁי-הַשָּׁנָה, שֶׁמִּמְשִׁיךְ הַיּוֹדֵעַ עֲנָן רֵאשִׁי-הַשָּׁנָה לְעִמְקָא, יִגַּן וְיַעֲזֵר לִידִיד נִפְשֵׁי וְכוּ'.

וְשְׁלוֹם רַב לִידִיד נִפְשֵׁי וּלְבָבֵי וְכוּ', הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ יַחֲזִק לְבָבוֹ בְּתוֹרָה וְתַפְלָה

וְצַדִּיקָה וּמַעֲשִׂים-טוֹבִים וְכוּ', וְיִתְחִיל בְּכָל יוֹם מִחֻדָּשׁ, וּבְפָרְט בְּיָמֵים הַלְלוֹ שְׁצַר־יִכִּים לְצַפּוֹת עַל 'רֵאשִׁי-הַשָּׁנָה' הַבְּא־עֲלֵינוּ לְטוֹבָה, שֶׁנִּזְכָּה שֶׁיִּחַדָּשׁ עֲלֵינוּ שָׁנָה טוֹבָה, עַדִּי נִזְכָּה לְחַיִּים אַרְבָּעִים חַיִּים טוֹבִים שֶׁבִּרְכוּ הַזְּקֵנִים הַקְּדוּשִׁים אֶת הַזּוּג הַקְּדוּשׁ.

אֲשֵׁרִי הַמְּחַכֶּה לָזֶה, אֲשֵׁרִי הַזּוֹכֶה לָזֶה, אֲשֵׁרִי אֶזֶן שֶׁשׁוֹמֵעַ כָּל אֵלֶּה, אֲשֵׁרִינוּ שֶׁאֵנוּ מְאֲמִינִים וּמְרַגְּשִׁים מְעַט עִמְקוֹת נוֹרָאוֹת קְדוּשַׁת דְּבָרִים הָאֵלֶּה שֶׁלֹּא נִשְׁמָעוּ מֵעוֹלָם, וְכָל־עוֹלָם עַד רוּם גְּבֹהֵי שָׁמַיִם הָרָמִים וְלִעְלָא וְלִעְלָא וְכוּ' וְכוּ', וְיִוְרְדִים עַד הַתְּהוֹם, לְהַחִיזוֹת אוֹתָנוּ אֶת כָּל אֶחָד וְאֶחָד בְּאֲשֶׁר הוּא שָׁם, "מִי שֶׁשָּׁמַע כְּזֹאת מִי רָאָה בְּאֵלֶּה" (ישעיה סו, ח).

מ.א.

(עלִים-לתְרוּפָה, יום ה', ראש־חֻדָּשׁ אֵלוֹל תר"ד)
"הַנּוֹתֵן בְּיָם דְּרָךְ וּבְמִים עֲזִים נִתִּיבָה"
 (ישעיה מג, טז - לְקוּטִי-מוֹהַר"ן ח"א ו; ח"ב פז), הוּא יוֹרְנוּ מִהֶרָה דְּרָךְ וְנִתִּיב לְתִשׁוּבָה, וְיִטִּיב לָנוּ הַחֲתִימָה וְהַפְּתִיבָה.

מ.ב.

(עלִים-לתְרוּפָה, יום ה', ראש־חֻדָּשׁ אֵלוֹל תר"ד)
וּלְמַעַן הַשֵּׁם שֶׁתַּתְּמִיד בְּלִמּוּדָךְ, וּבְפָרְט לְהַתְּפַלֵּל בְּכוֹנָה, וּבְפָרְט עִתָּה בְּיָמֵי אֵלוֹל וְיָמִים-הַנּוֹרָאִים הַקְּדוּשִׁים, "מִי לֹא יִירָא" (עמוס ג, ח) בְּיָמִים הָהֵם.

וְשְׁלוֹם לְבָנֵי וְכוּ' שֶׁיַּחֲיֶה. לְמַעַן הַשֵּׁם וְוַעֲרֵ אֶמְעַנְטֵשׁ, וְוִיִּים אִז דּוּ בִּיזַט נִישַׁט קִיִּין קְלִיִּין קִינָד, שֶׁטֶאֲרַק דִּיךְ אוֹן לִיִּג אֲרִיִּין דָּעַם מַח אוֹן לְעִרְנָעוֹן, אוֹן דֶּאוּוֹן עִרְנָסַט, זֶאֲלָסַט זֶאֲגוֹן אִיטְלַעְכֶּם וְוִאֲרַט בְּפָה מְלֵא, אוֹן טְרֵאכְט אוֹיף דָּעַם תְּכָלִית. אִיף טְרֵאכְט פֶּאָר

דיר פיל, נאר דו באדארפסט אויף דיר אליין
רחמנות האבן, בפרט בימי אלול וראש-
השנה.

למען השם היה לאיש. דע שאינד ילד קטן, התחזק
עצמו, והשקע את המוח בלמוד, והתפלל ברכינות, אמר
כל מלה בפה מלא, וחשב על התכלית. אני חושב עליך
הרבה, אלא שעליך לרחם על-עצמי, בפרט בימי אלול
וראש-השנה].

מג.

(עלים לתרופה, ה' תבוא תר"ד)

והשם יושיע ברחמי ויורה לנו דרך
לתשובה, ונזכה להשיג לעובדא
פונות אלול, שהם: "הנותן בים דרך ובמים
עזים נתיבה" (ישעיה מג, טז - לקוטי-מוהר"ן ח"א ו),
לזכות לביקאות בהלכה המבאר שם, לקיים:
"אם אסק שמים שם אתה, ואציעה שאול
הנף" (תהלים קלט, ח).

והכל בכחו של האור חדש שגלה כל זה,
שעסק כל ימיו בתשובה על
תשובה על השגתו הראשונה, מפל-שפן
עתה שעלה למנוחת עולם, ליום שכלו
שבת, מי יתן שישפיע עלינו קדשת שבת
משם, עדי נזכה גם אנחנו ליום שכלו שבת
וכו' (על-פי לקוטי-מוהר"ן שם, אות ג).

והשם יתברך יזכנו, להכין עצמנו פראוי
על ראש-השנה הבא-
עלינו לטובה, להרגיש מעתה "תקף קדשת
היום, כי הוא נורא ואים" (פיוט ז'נתנה תקף)
וכו'.

ואיך שהוא, אשרינו שאנו מכלל הקבוצה-
הקדוש הנאספים על שם אדוננו-
מורנו ורבונו זכר-צדיק וקדוש-לברכה, כי
כבר שמענו מפיו-הקדוש (חיי- מוהר"ן קכו, רכ;
תו): "שאין דבר גדול מזה" וכו'.

מד.

(עלים לתרופה, מכתב רבי נחמן
מטולטשין ז"ל, ד' עקב תרל"ב)

אחי ידידי, ימי אלול הקדושים
ממשמשים ובאין לחיים ולשלום
בגשמיות ברוחניות. יזכנו השם לקיים: "קחו
עמכם דברים ושובו אל ה'" (הושע יד, ג). "אל
תקרי דברים, אלא דבורים" (יומא פו: שמות-
רבה לח, ד) - דבורים קדושים, להרבות
ב'למוד-התורה, ובפרט בנסתרות שבתורה -
ספר תקונים הקדוש, וספר לקוטי-מוהר"ן.
ותהלים, ותפלות.

אחז בהם אחי ידידי, והפך והפך בהם,
וסיב ובלה בהם, ובהם יושע
בגשמיות וברוחניות, שתפתב ותחתם לחיים
טובים, חיים מתוקים וכו'.

וגם אחי ידידי, יזכר נא ידידי לשלח לי
נדבות לבבו הטוב על מה שפסק על
הרוח וכו'.

וחזק בני בכל הנ"ל, להתחזק לומר וללמד
ב'ספר התקונים' וה'לקוטי-מוהר"ן',
וב'צדקה'. ואז "אשריך וטוב לך" (תהלים קכח
ב), יקיים בו (אבות פ"ו מ"ד): "אשריך בעולם-
הזה, וטוב לו לעולם-הבא", אמן כן יהי
רצון.

דברי אוהבו תמים, המסיתו לטוב, לעזרר
בכל-פעם הטוב הנעים אשר טמון
בלבבו, כן יזכה לזה להוציא לפעל, באשר
אמר רבנו ז"ל (חיי-מוהר"ן רצה): "מיט פיסק און
מיט הארץ" [בפה ובלב - (בפיה ובלבקה לעשותו). דברים ל,
יד]. "מיט פיסק" [בפה] - להיות רגיל ורגיל
בלמוד ובדברי בקשות פנ"ל. "און מיט
הארץ" [ובלב] - להיות ידו פתוחה לעניי
אנשי-שלומנו, ובפרט להחזיק הבית-
המדרש הנקרא על שמו ז"ל וכו'.

וְרַב שְׁלוֹם מְאֹדוֹן הַשְּׁלוֹם, לְכַבּוֹד הָאֲבָרָה
הַמְּפֹלָג וְכוּ'. מְעַט דְּבָרֵי אֲשֶׁר מֵעַבְר
לְדָף, גַּם לְכַבּוֹדוֹ כְּוִנְתִּי.

חֹסֶסָה עָלֶיךָ אַחֵי יְדִידֵי, תוֹדָה לְקַל חֵי
אֲשֶׁר חָנְנוּ בְּכֻלֵּים נְאִים וְנְעִימִים, א
זִים הָאָרֶץ [לֵב מְתוֹק וְנְעִים], א זִים קוֹל [קוֹל עֶרֶב
וְנְעִים], לְשׁוֹן צַח וְנְעִים, רַחֵם עָלֶיךָ וְתַכְבֵּד
לְהַשִּׁים יִתְבָּרַךְ בְּכָל זֶה, לֹאמַר וְלִלְמַד 'סֶפֶר
הַתְּקוּנִים', וְסֶפְרֵי רַבֵּנוּ ז"ל, וְלְשִׁיר בְּקוֹל
נְעִים תְּהַלִּים וְתַפְלוֹת, אֲז תִּזְכֶּה לְחַיִּים טוֹבִים
חַיִּים מְתוֹקִים בְּנִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחָנִיּוֹת.

וְלִמְעַן הַשֵּׁם אֵל יִזִּיז דַּעְתּוֹ וּמַחֲשַׁבְתּוֹ,
רַק לְהִיּוֹת עַל רֵאשִׁי הַשָּׁנָה
בְּפֶה וְכוּ'.

מה.

(עֲלִים לְתַרוּפָה, מִכְתָּב רַבִּי נְחֻמָּן
מְטוּלְטִישִׁין ז"ל, ג' עַקֵּב תַרְל"ג)

בֵּן יַעֲזֹר וַיִּגַּן עָלֶיךָ הַשֵּׁם, עָלִיו וְעַל כָּל בְּנֵי־
בֵּיתוֹ שְׂיַחֲיוֹ, לְאֶרֶךְ יָמִים וְשָׁנִים טוֹבוֹת.
וַיִּתְחַדֵּשׁ עָלָיו וְעַל כָּל בְּנֵי־בֵּיתוֹ שְׂיַחֲיוֹ, שָׁנָה
טוֹבָה וּמְתוֹקָה מֵעַתָּה, כִּי יָמֵי אֱלוֹל'
מִתְנַוָּצְצִים וּבָאִים.

בֵּן נִזְכָּה לְקַבֵּלם בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן, לְרִצּוֹת
וּלְפִיּוֹת אוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ וַיִּתְעַלֶּה, "הַמְתַּרְצָה
בְּרַחֲמִים וּמְתַפְּיִים בְּתַחֲנוּנִים" (תַּפְּלַת תַּחֲנוּן),
וּלְקַיֵּם (מוֹסֵף רֵאשִׁי הַשָּׁנָה): "עֵינֵינוּ לְךָ יִתְבָּרַךְ
תְּלוּיּוֹת, עַד שְׂיַחֲנוּנוּ" וַיְבָרְכֵנוּ וְלִכְלֹל אַחֲנוּנוּ
בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל, בְּשָׁנָה טוֹבָה וּמְתוֹקָה, בְּגוֹף וּנְפֶשׁ
וּמְמוֹן.

לקוטי תפלות

חדש אלול

אליך. ותזכני לעולם-הבא, ליום שכלו שבת, בלוי תשובה.

ועזרני יהוה אלהי, להיות תקיף ואמיץ וחזק בעבודתך תמיד. ואל תניחני לפול חסוֹשֶׁלֹם לעולם. "אל תשליכני מלפניך, ורוח קדשך אל תקח ממני".

וזכני להיות עייל ונפיק. ואזכה להיות בקי בהלכה, בקי ברצוא, בקי בשוב, בקי בעייל, בקי בנפיק. ובכל מקום אוכל למצא אותך, בין בעליה בין בירידה. כמו שכתוב: "אם אסק שמים שם אתה, ואצעה שאול הנך". ואזכה לאחוז בך ולהתדבק בך תמיד. ויקים בי מקרא שכתוב: "אני לדודי ודודי לי".

☪ [א] לקוטי-תפלות ח"א ו ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א ו, 'קרא את יהושע')

וזכני ברחמיך הרבים, להיות בתשובה תמיד, שאזכה לעשות תמיד תשובה, על תשובה הראשונה. ואזכה לתקן בכל פעם, פגם תשובה הראשונה, עד שאזכה ברחמיך הרבים, לתשובה-שלמה, תשובה עלאה באמת פראוי.

ואז תפתח את לבי ודעתי, לדעת את שמך. ואז אדע באמת, כי עדין לא התחלתי לעשות תשובה, כפי עצם גדלתך ורוממותך שתזכני להשיג אז.

ואז תזכני באמת לעשות תשובה על תשובה, שאזכה לעשות תשובה בכל פעם על השגה הראשונה, על שהייתי מגשם את רוממות אלקותך, לפי עצם רוממותך שאזכה להשיג אחר-כך בכל פעם.

באפן שאזכה להיות כל ימי בתשובה תמיד, עד היום אשר תאספני

☪ [ב] תפלות-זתחנונים ☪

- השמטה ללקוטי-תפלות ח"א ו -

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א ו, 'קרא את יהושע')

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם. זַכְנוּ לְתִשׁוּבָה-שְׁלֵמָה תָּמִיד, בְּפֶרֶט בִּימֵי אֱלוֹל הַקְּדוּשִׁים, שְׁאֵז פָּתַח לָנוּ מֹשֶׁה רַבְּנוּ עָלֵינוּ-הַשְּׁלוֹם דְּרַךְ כְּבוֹשָׁה לְתִשׁוּבָה.

וְתִרְדֶּךָ הַזֶּה כָּלוּל מִשְׁנֵי הַבְּקִיאוֹת הַנִּזְכָּרִים-לְעֵיל, וּמִשְׁנֵי הַשְּׁמוֹת הַקְּדוּשִׁים שֶׁהֵם שֵׁם הַיְי"ה וְשֵׁם אֱהִי"ה בְּמִלּוּאָם, שֶׁהֵם שֵׁם ס"ג הַקְּדוּשׁ וְשֵׁם קס"א הַקְּדוּשׁ, וּמִשְׁנֵי הַנִּקְדוּת הַקְּדוּשׁוֹת בְּחִינַת נִקְדָּה הָעֲלִיוֹנָה וְנִקְדָּה הַתַּחְתּוֹנָה, שֶׁהֵם עֵקֶר שְׁלֵמוֹת הַתִּשׁוּבָה, בְּחִינַת 'תִּשׁוּבָה', וְ'תִשׁוּבָה עַל תִּשׁוּבָה'. בְּחִינַת 'תִּשׁוּבַת עוֹלָם-הַזֶּה' וְ'תִשׁוּבַת עוֹלָם-הַבָּא' שֶׁהִזְכַּרְתִּי לְפָנֶיךָ.

עַל-כֵּן זַכְנוּ אֶז בִּימֵי אֱלוֹל הַקְּדוּשִׁים, לְתִשׁוּבָה-שְׁלֵמָה. וְנִזְכָּה שְׂיִמְשֶׁךָ עָלֵינוּ קִדְשֵׁת אֱלוֹל, עַל כָּל הַשָּׁנָה כְּלָה, עַד שְׁנִזְכָּה לְהִיּוֹת בְּתִשׁוּבָה-שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ תָּמִיד, וְלִילֶךָ בְּכָל דְּרָכֵי הַתִּשׁוּבָה בְּשְׁלֵמוֹת כָּל יְמֵינוּ לְעוֹלָם.

וְאַתָּה תִּקְבַּל אֶת כָּל בְּחִינּוֹת וּמְדִרְגוֹת תִּשׁוּבוֹתֵינוּ, בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וְחִסְדֶּיךָ הַגְּדוֹלִים, בְּאַהֲבָה וְחֶבֶד גְּדוּלָה, וִיקִים בָּנוּ מִקְרָא שְׁפָתוֹב: "נַחֲפָשָׁה דְרָכֵינוּ וְנַחֲקָרָה וְנִשׁוּבָה עַד יִהְיֶה. כִּי יִמְיֶנְךָ פְּשׁוּטָה לְקַבֵּל שָׁבִים".

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אֶתָּה יָדַעְתָּ כְּמָה וְכְמָה אֲוֹרְבִים עָלֵינוּ מִכָּל צַד וּמִצְדֵי צְדָדִים, וְהָעֵקֶר עַל הַשְּׁכָל וְהַמְחֻשְׁבָּה שֶׁהוּא עֵקֶר הָאָדָם. וּבְמָקוֹם שֶׁחֹשֵׁב הַשְּׁכָל, שָׁם כָּל הָאָדָם.

עַל-כֵּן חוּס וְחַמַּל עָלֵינוּ, שְׁמָרָה נַפְשִׁי, וְהַצִּילֵנוּ מִכָּל מִינֵי מַחְשָׁבוֹת פְּגוּמוֹת וּבְטָלוֹת, וּמִכָּל-שֶׁפֶן מִכָּל מִינֵי מַחְשָׁבוֹת רָעוֹת חִס־וְשְׁלוֹם.

וְזַכְנוּ לְחֶשֶׁב רַק מַחְשָׁבוֹת טוֹבוֹת וְקְדוּשׁוֹת, וְתִהְיֶה מַחְשַׁבְתִּי רוֹדֶפֶת לְהַשִּׁיג בְּכָל פֶּעַם, יָדִיעָה חֲדָשָׁה בְּאֵלְקוּתֶךָ תִּתְבַּרְךָ.

וְאַזְכָּח לְהַמְשִׁיךְ בְּכָל פֶּעַם מִקִּיפִין חֲדָשִׁים, וְלִהְכַנְיֵס לְתוֹךְ פְּנִימִיּוֹת הַשָּׂגַת שְׁכָלִי, וְהַשְּׁכָלִים הַמְקִיפִים יִהְיוּ בְּבְחִינַת לְבוּשִׁים קְדוּשִׁים לְשְׁכָלִי, אֲשֶׁר נִמְשָׁכִים בְּשָׂרְשָׁם מֵאוֹר הַחֲשֵׁמ"ל הַקְּדוּשׁ שֶׁהוּא בְּגִימְטְרִיא מְלִבּוֹ"ש, אֲשֶׁר מְמַנּוּ בּוֹרְחִים כָּל הַמְשַׁחֲתִים.

וְעַל-יְדֵי-זֶה אֲזַכָּה לְהַנְצִיל מִכָּל אֲוִרָב וּמִסְטִין, הֵן בְּרוּחָנִיּוֹת הֵן בְּגִשְׁמִיּוֹת. וִיקִים בִּי מִקְרָא שְׁפָתוֹב: "עַז וְהָדָר לְבוֹשָׁה וְתִשְׁחַק לְיוֹם א' חֲרוֹן".

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אֶתָּה הוֹדַעְתָּנוּ: שְׁעַקֵּר הַזְּמַן הַמְּסַגֵּל לָזֶה בְּיֹתֵר לְהַמְשִׁיךְ אֲוִרוֹת הַמְקִיפִין הָאֵלוּ, הוּא בְּחֲדָשׁ אֱלוֹל.

עַל-כֵּן זַכְנוּ לְקַבֵּל קִדְשֵׁת חֲדָשׁ אֱלוֹל בְּזַמְנּוֹ כְּרָאוּי, וְלִהְשַׁתְּדֵל בּוֹ

⊗ [ג] תְּפִלוֹת-וְתַחֲנוּנִים ⊗
 - הַשְּׁמָטָה לְלְקוּטֵי-תְּפִלוֹת ח"א כ"א -
 (על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א כ"א, 'עתיקא טמיר וסתים')

בְּעֵינַי זֶה בְּיוֹתֵר, עַד שְׁאֲזַכֶּה גַם בְּכָל
הַשָּׁנָה לַעֲסֹק רַק בְּזֶה, לְהַמְשִׁיךְ בְּכָל פַּעַם
מִקִּיפֵיין חֲדָשִׁים, וְלִהְיוֹת בְּכָל פַּעַם הַשָּׁגָה
יְתָרָה וַיִּדְעָה חֲדָשָׁה בְּהַשְׁגַּת אֱלֻקוֹתָךְ
תִּתְבָּרֵךְ.

☪ [ד] לְקוּטֵי-תַפְלוֹת ח"א פה ☪

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"א קמא,
'אם יזכה שירגיש כאב חטאי')

יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי
אֲבוֹתַי, שְׁתַּעֲזְרֵנִי וְתִזְכְּנֵי בְּרַחֲמֶיךָ
הַרְבִּים וּבְחַסְדֶיךָ הָעֲצוּמִים, שְׁאֲזַכֶּה
מִהֲרָה לְהִרְגִישׁ בְּאַמְתִּי, כְּאֵב חֲטָאֵי
וְעוֹנוֹתַי וּפְשָׁעַי, הַרְבִּים וְהַגְּדוֹלִים
וְהָעֲצוּמִים מְאֹד מְאֹד עַד גְּבַהֵי שְׁמֵי
שָׁמַיִם, וְעִמְקוֹ מִתְּהוֹם רַבָּה וְכִבְדּוֹ מִחוּל
יָמַי, וְרַבּוֹ מֵעַפְרֵי הָאָרֶץ, וְעִצְמוֹ מִשְׁעֵרוֹת
רְאִשֵׁינוּ, וְגָבְהוֹ מִנְּשִׁמַּת רוּחַ אֲפִנּוֹ.

וּבְפָרְטֵי הַחֲטָאִים שֶׁל פְּגָם-הַבְּרִית, פָּגַם
טְפֵי הַמַּח, שִׁיָּצְאוּ מִמֶּנִּי
לְבַטְלָה בְּשׁוּגַג וּבְמִזִּיד בְּאַנְס וּבְרָצוֹן.

אֲשֶׁר אִם הֵייתִי מִתְחִיל לְהִרְגִישׁ עֲצָם
הַכָּאֵב שֶׁל הַפְּגָם הַגְּדוֹל וְהַנּוֹרָא
הַזֶּה, אֵינִי יוֹדֵעַ אִם הֵייתִי יָכוֹל לְחַיּוֹת
אֶפְלוֹ שְׁעָה אַחַת.

כְּאֲשֶׁר הוֹדַעְתָּ לָנוּ עַל-יְדֵי צְדִיקֶיךָ
הָאֲמִתִּיִּים עֲצָם הַפְּגָם הַזֶּה,
אֲשֶׁר עַל-יְדֵי-זֶה מְאָרִיכִין חֲרַבֵּן בֵּית-
הַמִּקְדָּשׁ, וּמַעֲכָבִין הַגְּאֻלָּה, וּמּוֹרִידִין אֶת
הַשְּׂכִינָה בַּגְּלוּת חֶסֶד-וְשָׁלוֹם, וּמְמַשְׁיכִין

נְשָׁמוֹת עֲרֻטְלָאִין בְּמִדּוֹר הַקְּלָפוֹת,
וְנִבְרָאִין מִכָּל טָפָה וְטָפָה מִזִּיקֵי עֲלָמָא
רַחֲמָנָא-לְצִלָּן רַחֲמָנָא-לְצִלָּן. וְשָׂאֵר
פְּגָמִים עֲצוּמִים וְנוֹרָאִים הַנֶּעֱשִׂים עַל-יְדֵי-
זֶה.

כִּי כָל הַתּוֹרָה תְּלוּיָה בְּתַקּוּן-הַבְּרִית
שֶׁהוּא יְסוּד הַכֹּל. וּבְעוֹן זֶה פּוֹגְמִין
בְּכָל הַכ"ב אֲתוֹן דְּאוֹרֵייתָא שֶׁהִטָּפָה
כְּלוּלָה מֵהֶם וְכוּ'.

וּבְאַמְתִּי לְבִי אָטוּם וּמִבְּלָבֶל וּמִמְעַקָם
כָּל-כַּף, עַד שְׁאֵינִי מְרַגֵּשׁ כָּלֵל
כְּאֵב עוֹנוֹתַי הָעֲצוּמִים וְהַרְבִּים וְהַגְּדוֹלִים
מְאֹד מְאֹד, אֶפְלוֹ כְּשֶׁאֵינִי מְדַבֵּר מֵהֶם. אוֹי
לִי וַיִּ לִי, אוֹי לִי וַיִּ לִי. וְאִם אוֹמֵר אֶלְךָ
פְּעָמִים 'אוֹי לִי וַיִּ לִי', עֲדִין אֵינִי מְרַגֵּשׁ
כָּלֵל. מָה אוֹמֵר מָה אֲדַבֵּר מָה אֶתְאוּנָן,
מָה אוֹמֵר מָה אֲדַבֵּר מָה אֶצְטַדֵּק.

אֵךְ אַתָּה מְרַחֵם עַל כָּל בֶּשָׂר, וְאַתָּה
צוֹפֵה וּמְבִיט עַד סוֹף כָּל הַדּוֹרוֹת,
וְאַתָּה עֲתִיד לְתַקֵּן אוֹתָנוּ כְּלָנוּ כְּאֲשֶׁר
הִבְטַחְתָּנוּ. עַל-כֵּן שִׁטְחֵתִי אֵלֶיךָ כִּפִּי,
גּוֹאֵל חֲזַק הִיָּה בְּעֲזָרִי, וּלְמַדְנִי וְהוֹרֵנִי
בְּכָל-עֵת, בְּאִיזָה דְרָךְ בְּאִיזָה אַפֵּן אֲזַכֶּה
לָשׁוּב אֵלֶיךָ בְּאַמְתִּי, מֵרַע לְטוֹב, מִמּוֹת
לְחַיִּים, כִּי מֵר לִי מְאֹד.

אָבִי יוֹצְרִי וְגּוֹאֲלִי וּפּוֹדִי, עֲזָרְנִי
וְהוֹשִׁיעֵנִי חַיֵּשׁ קָל מִהֲרָה, שְׁאֲזַכֶּה
לָשׁוּב אֵלֶיךָ בְּאַמְתִּי וּבְלֵב שָׁלוֹם, וּמֵל אֶת
עַרְלַת לְבִי הָרַע, וְתַפְתַּח אֶת לְבִי, בְּאַפֵּן
שְׁאֲזַכֶּה לְהִרְגִישׁ כְּאֵב וּמְכָאוֹב עוֹנוֹתַי
הָעֲצוּמִים, עַד שְׁאֲזַכֶּה לְצַעֵק מִן הַלֵּב
זַעֲקָה גְּדוֹלָה וּמְרָה, כְּמוֹ שְׂרָאוּי לִי לְזַעֵק

וְלַצֶּעַק עַל עֲוֹנוֹת רַבִּים וּגְדוּלִים כְּאֵלֶּה,
אוי אוי אוי.

וְאִזְעַק וְאֶצְעַק וְאֶשׁוּעַ אֶלֶיךָ בְּאֵמֶת
וּבְלֵב שָׁלֵם, בְּלֵב נִשְׁכָּר וְנִדְבָה
מִקִּירוֹת הַלֵּב, עַד שִׁירְגִישׁוּ גַם כָּל
הַלְּבָבוֹת שֶׁל כָּל הַטְּפוֹת שֶׁנִּמְשְׁכוּ מִמֶּנִּי
לְכָל מְקוֹם שֶׁנִּמְשְׁכוּ, הֵן אוֹתָן הַטְּפוֹת
שֶׁנִּמְשְׁכוּ בַּהֲתַר וְנִתְהוּוּ מֵהֶם בְּנֵי שִׁיחִיו
לְאַרְךָ יָמִים וְשָׁנִים טוֹבִים, הֵן לְהַבְדִּיל
אוֹתָן הַטְּפוֹת שִׁיִּצְאוּ מִמֶּנִּי לְבִטְלָה בְּשׁוֹגֵג
אוּ בְּמִזִּיד, וְנַעֲשֶׂה מְכַל טֶפֶה וְטֶפֶה מֵהַ
שֶׁנַּעֲשֶׂה, אוי לי וי לי.

וּבְכֹלם יִהְיֶה נִמּוֹל לְבָבְךָ, וַיִּרְגִישׁוּ כֹלָם
בְּכָל מְקוֹם שֶׁהֵם אֶת עֲצָם כְּאִבְךָ
וְצַעֲרָם, וְהִיכֵן הֵם מִנְחִים בְּשְׂאוֹל-
תַּחֲתִיּוֹת, בְּמִקְוֹמוֹת הַמְטַנְּפִים שֶׁלֹּא נִתֵּן
לְהִזְכֵּר.

וַיִּהְיֶה נַעֲשֶׂה רַעַשׁ גָּדוֹל בֵּינֵיהֶם,
וַיִּתְעוֹרְרוּ כֹלָם לָשׁוּב לְהַשֵּׁם-
יִתְבָּרַךְ בְּאֵמֶת, וַיִּתְחִילוּ לְהִתְגַּעְגַּעַע
וְלְהִצְטַעַר וְלִכְסֹף בְּאֵמֶת לְהִתְתַּקֵּן וְלָשׁוּב
אֶל יְהוָה בְּאֵמֶת, עַד שֶׁתְּעוֹרֵר רַחֲמֶיךָ
הַטּוֹבִים, רַחֲמֶיךָ הַגְּנוּזִים, רַחֲמֶיךָ
הַפְּשׁוּטִים, רַחֲמֶיךָ הַרַבִּים, עָלֵי וְעַלֵּיהֶם.

וְתַעֲסֶם בְּתַקוּנָנוּ, וְתִגְאָלְנוּ מִהֲרָה
מִבְּאֵר שַׁחַת, מִטֵּיט הַיּוֹן, וּמִכָּל
מְקוֹמוֹת הַמְטַנְּפִים וְהַמְקַלְקָלִים, מִכָּלָם
תִּגְאָלְנוּ וְתִפְדְּנוּ וְתוֹצִיאֵנוּ לְשָׁלוֹם
וְתִתְקַנְנוּ, וַיִּשִׁיב הַמֶּלֶךְ אֶת נִדְחָיו מִהֲרָה,
כִּי אַתָּה חוֹשֵׁב מִחֲשָׁבוֹת לְבַל יִדַּח מִמֶּךָ
נִדַּח.

וּמֹל אֶת לְבַבְנוּ לְאַהֲבָה אֶת שְׁמֶךָ, כְּמָה
שִׁכְתוֹב: "וּמֹל יְהוָה אֶלְקֶיךָ אֶת
לְבַבְךָ וְיֵאת לְבַב זִרְעֶךָ, לְאַהֲבָה אֶת יְהוָה
אֱלֹהֶיךָ בְּכָל לְבַבְךָ וּבְכָל נַפְשְׁךָ לְמַעַן
חַיֶּיךָ".

אֲבִינוּ מִלְּפָנֶיךָ, אֵל חַי חֲלֻקְנוּ צוּרֵנוּ,
צוּה לְהַצִּיל יְדִידוֹת שְׂאֲרֵינוּ
מִשַּׁחַת, לְמַעַן בְּרִיתְךָ אֲשֶׁר שָׁמַת בְּבִשְׂרָנוּ.

זַכְּנֵי מִהֲרָה לְמוֹל אֶת עַרְלַת לְבָבִי וּלְבַב
זִרְעִי, וּבִפְרָט בִּימֵי אֱלוֹל
הַקְּדוּשִׁים. זַכְּנֵי מַעֲתָה שְׂאִזְכָּה לְהַכִּין
עֲצָמֵי בְּאֵמֶת, בְּאִפְּן שְׂאִזְכָּה בִּימֵי אֱלוֹל
הַקְּדוּשִׁים, שִׁיְהִיָּה נִמּוֹל בְּשָׁלוֹם לְבָבִי
וּלְבַב זִרְעִי בְּאֵמֶת.

עַד שְׂאִזְכָּה בְּחַיִּים חַיּוֹתֵי, שִׁיתְקַנּוּ אוֹתֵי
הַצְּדִיקִים אֲמִתִּים בְּשָׁלוֹמוֹת, אוֹתֵי
וְאֵת זִרְעֵי וְאֵת כָּל הַתְּלוּיִם בִּי, לְמַעַן לֹא
אֲבוֹשׁ וְלֹא אֶכְלֵם וְלֹא אֶכְשַׁל לְעוֹלָם וָעַד,
וְלֹא אֶעוֹל בְּכִסּוּפָא קַמְךָ.

וְלֹא יִהְיֶה כַח לְהַחֲטֹאת, לְרַבֵּץ עַל פֶּתַח
קְבְּרֵי חֲסִידֶיךָ, רַק אִזְכָּה לְתַקֵּן
הַכָּל בְּחַיִּים חַיּוֹתֵי, בְּכַח וּזְכוּת הַצְּדִיקִים
אֲמִתִּים, כִּי אֵין לִי שׁוֹם תְּקוּהָ וּסְמִיכָה,
כִּי אִם עַלֵּיהֶם לְבַד, וּבְכַחֶם וְהַבְּטַחְתָּם
אָנוּ מְצַפִּים עֲדִין לְכָל טוֹב.

מִלֵּא רַחֲמִים, חוֹס וְרַחֵם עָלַי, וְהַצִּילֵנִי
מִחֲרָפוֹת וּבְזִיוּנוֹת, שֶׁלֹּא יִהְיֶה כַח
לְשׁוֹם מִזִּיק וּמִשַּׁחִית לְהִתְקַרֵּב אֵלַי בְּעַת
מִיתָתִי, וְלֹא יִלְכוּ אַחֵר מִטְּתֵי חֲסִידֶיךָ,
רַק בְּרַחֲמֶיךָ הַרַבִּים תִּגְרָשֵׁם מִמֶּנִּי
וְתִבְטְלֵם בְּבִטּוֹל גָּמוֹר מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם.

☉ [ה] לקוטי תפלות ח"ב לו ☉

(על-פי לקוטי מוהר"ן ח"ב עג, 'תהלים מסגל לתשובה')

מה רב טובך אשר עשית עמנו, מה נשיב ליהוה כל תגמולוהי עלינו. וברחמיך הרבים גלית לנו: "אשר על-ידי אמירת תהלים זוכין לתשובה". כי חפץ חסד אתה, ורוצה אתה בתשובתם של רשעים, ואין אתה חפץ במיתתם.

על-בן הקדמת תרופה למכותנו, וחוננת אותנו בספר תהלים הקדוש הזה, הפותח לנו כל שערי רחמים, כל שערי התשובה, שהם חמשים שערי תשובה, פנגד חמשים שערי בינה.

רבנו של עולם, אב הרחמן, זכנו ברחמיך הרבים, שנזכר לעסק באמירת תהלים כל ימינו. ותעזרנו אותי ואת כל בני ביתי בכלל ישראל עמך, שאזכר בכל יום ויום, לומר תהלים הרבה, בהתעוררות גדול בלב שלם באמת.

ואזכר להטות לבבי היטב, להשמיע לאזני מה שאני מוציא בפי, באפן שאזכר למצא עצמי בכל דרגא ודרגא, בתוך פסוקי תהלים הקדושים, הכלולים מפל נשמות ישראל, ומכל המדריגות שבעולם, מן תכלית מדריגה העליונה עד תכלית דיוטא התחתונה.

אשר כל הנופלים והרחוקים בתכלית הרחוק, כלם יכולים למצא את עצמם בתוך ספר תהלים. וכל אחד יכול

ותחום עלי בחמתך הגדולה ובחנינותיך העצומים, שאזכר לתקן בחיי את כל אשר שחתתי. ותחוס ותמחל ותסלח לי על הכל בחיים חיותי, באפן שלא יהיה עלי שום דין ומשפט אחר-כך.

אם אמנם ידעתי באמת כי אני רחוק מישועה כזאת, כי במה יזכה נער כמני לזה. אך על רחמיך הרבים אני בוטח, ועל חסדך אני נשען, ולסליחותיך אני מקנה, ולישועתך אני מצפה, בכח וזכות הצדיקים אמתיים שבדורנו, ובזכות כל הצדיקים אמתיים שוכני-עפר, עליהם אנו נשענים, בהם תמכתי יתדותי לשאל כל אלה מלפניך.

על-בן עדין אני עומד ומצפה ומקנה ומיחל לישועתך הגדולה, שאזכר מהרה לכל מה שבקשתי מלפניך, כי אתה צופה לרשע וחפץ בהצדקו.

ואם אני מתמהמה הרבה לשוב, ועוד הוספתי קלקולים ועונות הרבה גדולים ועצומים בכל יום, אף-על-פי-כן עדין אני מחכה בכל יום שיבא גאלתי ופדות נפשי, שאזכר מהרה להתעורר משנתי, ולקום מנפילתי, ולעמד מירידתי, ולחיות ממיתתי, ולשוב אליך באמת ובלב שלם להיות פרצונך הטוב באמת, אני וזרעי וזרע זרעי, וכל זרע עמך בית-ישראל, מעתה ועד עולם, אמן סלה.

❁ [ו] לקוטי תפלות ח"ב מא ❁

(על-פי לקוטי מוה"ר"ן ח"ב פב,
'כי תצא למלחמה, בסדר ושלא בסדר')

רבנו של עולם, מה אומר מה אדבר
מה אצטדק, "כי אין מלה
בלשוני הן יהיה ידעת כלה, אחור וקדם
צרתני ותשת עלי כפכה, פליאה דעת
ממני נשגבה לא אוכל לה", איך יזכה
נער כמוני, לבטל בחינת 'שלא בסדר'
לכחינת 'כסדר'.

במה יזכה נער כמוני, לקשר עצמי
בכל-עת להשם-יתברך באמת,
לקשר השם-יתברך במחשבתי תמיד,
שאזכה בכל-עת לחשב בו יתברך,
ולדבקה בו באמת, ולבטל עצמי וכל
ישותי, וכל תאותי ומדותי, נגדו יתברך,
בבטול גמור באמת, ולהיות כאין וכאפס
ממש, ולידע שפלותי באמת.

עד שאזכה להיות בבחינת 'מ"ה'
באמת, ולהתקשר ולהכלל בו
יתברך באמת, עד שישוב הכל כסדר,
ויתבטלו כל הרצונות של כל המתנגדים
והחולקים כנגד רצוני, שיהיה כרצונה
באמת.

ובכן באתי לפניך יהוה אלהינו ואלהי
אבותינו, שתעזרני ותושיעני
בזכות וכח דרך התשובה שהמשיכו
משה רבנו עליו-השלום וכל הצדיקים
אמתיים בעולם, שאזכה גם אנכי מעתה,
לשוב בתשובה-שלמה לפניך באמת
ובלב שלם.

לעורר לבבו לשוב בתשובה-שלמה
להשם-יתברך על-ידי אמירת תהלים,
ולבא להשער של תשובה השיך לו,
שהוא מכון כנגד האות שלו שיש לו
בארבעים-ותשעה אותיות של שמות
שבטי יה, שהם ארבעים-ותשעה אותיות,
כנגד ארבעים-ותשעה שערי תשובה
שאנו צריכים לשוב על-ידם להשם-
יתברך.

עד שנזכה על-ידי-זה, שהשם-יתברך
ישוב אלינו בתשובה-שלמה, לרחם
עלינו בחסדים רבים ורחמים גדולים,
לסיענו ולעזרנו בכל-עת, להתקרב אליו
יתברך תמיד, מכל המקומות שנפלנו
בהם, ולשוב אליו בתשובה-שלמה,
תשובה על תשובה תמיד.

רבנו של עולם, זכני להיות רגיל מאד
באמירת תהלים הרבה בכל יום,
בכונה גדולה, בהתעוררות נפלא, בכונת-
הלב באמת, עד שאזכה על-ידי-זה
להרגיש פאב עונותי, ולשוב עליהם
בתשובה-שלמה.

ואזכה לשמחה גדולה על-ידי אמירת
תהלים, ולעורר עלי כל
ה'עשרה מיני נגינה' שנאמר בהם ספר
תהלים, שהם רפואת ה'בת-מלך', שהיא
'כנסת-ישראל', "ונגינותי אנגן כל ימי
חיי על בית יהוה, בקול רנה ותודה, כי
טוב יהוה כי לעולם חסדו".

כִּתְרִין דְּמִסְאָבוּתָא חֲסִי-וְשָׁלוֹם, גַּם שָׁם
אֶזְכָּה לְמַצֵּא אוֹתְךָ תָּמִיד, כְּמוֹ שְׁכָתוֹב:
”וּמְלֻכוֹתוֹ בְּכָל מַשְׁלָה”.

וְהֵן בְּבַחֲיִנַת עֲלִיָּה, כַּאֲשֶׁר תִּרְחַם עָלַי
וְתַעֲלֵנִי מֵעֵלָה מֵעֵלָה, בְּכָל עֲלִיָּה
וְעֲלִיָּה אֶזְכָּה לְמַצֵּא אוֹתְךָ תָּמִיד.

וְאֶתְקָרֵב אֵלֶיךָ תָּמִיד בְּכָל הַבְּחִינוֹת,
בֵּין בְּטִיבוֹ בֵּין בְּעִקּוֹ חֲסִי-
וְשָׁלוֹם, בֵּין בִּירִידָה בֵּין בְּעֲלִיָּה, כְּמוֹ
שְׁכָתוֹב: ”אִם אָסַק שָׁמַיִם שָׁם אֶתָּה,
וְאֶצִּיעָה שָׁאוֹל הַנֶּגֶד”.

בְּאִפֵּן שְׁאֶזְכָּה לְתִשׁוּבָה-שְׁלֵמָה בְּאֵמֶת
מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם, וּבְכַפְרֵי בְּחוֹדֵשׁ
אֱלוֹל הַקָּדוֹשׁ, שֶׁהֵם יְמֵי רְצוֹן שְׁעָלָה
מִשָּׁה לְקַבֵּל לוֹחֹת אַחֲרוֹנוֹת, וּפְתַח דְּרָךְ
כְּבוֹשָׁה לִילָךְ בָּהּ.

רַחֵם עָלַי מֵעַתָּה, שְׁאֶזְכָּה לְהַכִּין אֶת
עֲצָמַי מֵהַיּוֹם, לְהַמְשִׁיךְ עָלַי
קִדְשַׁת חֲדָשׁ אֱלוֹל הַקָּדוֹשׁ, קִדְשַׁת הַדְּרָךְ
תִּשׁוּבָה שֶׁהַמְשִׁיךְ מִשָּׁה רַבָּנוּ וְכָל
הַצְּדִיקִים אֲמִתִּיִּם בְּעוֹלָם, בְּדַרְכֵי
נִפְלְאוֹתֵיהֶם הַנּוֹרָאוֹת.

כִּי אֵין לִי שׁוֹם תְּקוּנָה, כִּי אִם עַל-פִּי דְרָךְ
זֶה שֶׁהוּא יְדוּעַ לָךְ וּלְצְדִיקֶיךָ
הַגְּדוֹלִים הָאֲמִתִּיִּים לְבַד, וְהַטּוֹב בְּעֵינֵיכֶם
עָשׂו עָמִי, ”וְאֲנִי תָּמִיד אֶיֶחַל, עַד יִשְׁקִיף
וַיֵּרָא יְהוָה מִשָּׁמַיִם”.

כִּי אֶתָּה יוֹדֵעַ נִפְלְאוֹת הַדְּרָכִים שֶׁל
תִּשׁוּבָה שֶׁהַמְשִׁיכוֹ בְּעוֹלָם, שֶׁהוֹרִידוּ
אֶת עֲצָמָן וְקִשְׁרוּ אֶת עֲצָמָן עִם הַפְּחוֹת-
שְׁבַפְחוֹתֵיהֶם, אֶפְלוּ עִם פְּחוֹת כְּמוֹנֵי בְּכָל
מְקוֹם שְׁאֲנִי שָׁם, וְעַדִּין הֵם מְקִשְׁרִים
עֲצָמָם עָמִי בְּמְקוֹמִי שְׁאֲנִי שָׁם עִתָּה,
וּמַצְדֵּם לֹא יִבְצֹר לְהוֹצִיאֲנִי מִגְּלוּתִי,
וְלִהְעֲלוֹתִי וְלִהְכַנִּיסֵנִי לְתוֹךְ הַקִּדְשָׁה
בְּאֵמֶת, וְלִהְעֲלוֹת אוֹתִי מֵעֵלָה מֵעֵלָה.

רַחֵם עָלַי וְזַכֵּנִי, לְהַתְקַשֵּׁר לְצְדִיקִים
קְדוֹשִׁים כְּאֵלוֹ תָּמִיד, וְיִתְגַּלֶּה לִּי
דְרָךְ הַקָּדֹשׁ דְּרָכֵי הַתִּשׁוּבָה שֶׁהֵם
מְמַשְׁיכִים בְּעוֹלָם, בְּאִפֵּן שְׁאֶזְכָּה מֵעַתָּה
לְשׁוֹב בְּתִשׁוּבָה-שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ בְּאֵמֶת,
וְלִקְשֹׁר וְלִדְבֹק עֲצָמֵי אֵלֶיךָ תָּמִיד בְּאֵמֶת,
בְּתַכְלִית הָעֲנֻוּהָ וְהַבְּטוּלָה בְּאֵמֶת.

וְתִשְׁמְרֵנִי וְתִצִּילֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ, שְׁלֹא
יִהְיֶה כַח לְשׁוֹם בְּחִינַת
יְרִידָה, וְלֹא לְשׁוֹם בְּחִינַת עֲלִיָּה, לְרַחֲקֵנִי
חֲסִי-וְשָׁלוֹם מִמֶּךָ.

כִּי לְפַעְמִים נִתְרַחַק הָאָדָם חֲסִי-וְשָׁלוֹם
עַל-יְדֵי הָעֲלִיָּה שְׁאֶתָּה מֵעֵלָה אוֹתוֹ,
דְּהִינּוּ עַל-יְדֵי רַבּוּי הָעֶשֶׂר וְהַטּוֹב שְׁאֶתָּה
מִשְׁפִּיעַ לוֹ, אוֹ עַל-יְדֵי רַבּוּי הַדַּעַת בִּידִיעַת
רוּמְמוֹתֶיךָ, כִּי רַבּוּי הָאֹר מְכַהֵה עֵינָיו
וּמְזִיק לוֹ חֲסִי-וְשָׁלוֹם.

עַל-כֵּן בָּאתִי לְבַקֵּשׁ מִמֶּךָ, שֶׁתִּגַּן עָלַי
בְּכַפְּךָ, וְתִשְׁמְרֵנִי וְתִצִּילֵנִי וְתִגַּן
בְּעַדִּי, שְׁלֹא יִזִּיק לִי שׁוֹם דָּבָר, וְלֹא
אֶתְרַחַק מִמֶּךָ לְעוֹלָם.

הֵן בְּבַחֲיִנַת יְרִידָה חֲסִי-וְשָׁלוֹם אֶפְלוּ
בְּדִיוּטָא הַתַּחְתּוֹנָה, אֶפְלוּ בַעֲשָׂרָה

הנמשכין על-ידי היחודים והפונות של
אלול, באפן שגזקה מהרה לתקון-הברית
בשלמות.

ותרחם על כל ישראל עמך, ותשים
שלום בין כל ישראל ובפרט
בין איש לאשתו.

ותעזור לכל ישראל הצריכים למצא
זווגם, בזכות אברהם אבינו
עליו-השלום, שרמז הסוד הזה של פונת
אלול בעת ששלח את אליעזר עבדו
לבקש הזווג של יצחק בנו, ובזכות
הצדיקים שגלו הסוד הנורא הזה.

שיזכה כל אחד למצא זווגו באמת
מהרה, ותהיה כרצונו, ולא
תהיה מנגדת פנגדו כלל.

רק תהפך רצונה אליו, בשלום ואהבה
באמת, בלי ערמה ומרמה, ובלי
שום שנאה ושנוי רצון בלב כלל.

ויתנהגו בקדשה ובטהרה, ויצאו מהם
דורות רבים, בנים ובנות חיים
וקימים, עושי רצונך באמת, ויעסקו
בתורתך ועבודתך באמת כל ימיהם
לעולם.

ויגלו ויפרסמו ויודיעו אלהותך
וממשלתך בעולם כמו שכתוב:
"דור לדור ישבח מעשיך וגבורותיך
וגידו".

❁ [ז] לקוטי-תפלות ח"ב מד ❁

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב פז, 'פונות אלול הם תקון-הברית')

"אני לדודי ודודי לי הרועה
בשושנים". יהי רצון מלפניך
יהוה אלהי ואלהי אבותי, שתאיר עיני
בתורתך, ותורני ותלמדני, שאזכה לידע
ולהשיג ולהבין דברי תורתך הקדושה,
אשר צוית עלינו לכוון 'פונות אלול'
בשביל 'תקון-הברית', "פי בער אנכי
מאיש ולא בינת אדם לי" ואיני יודע
הדרך כלל לכוון פונות.

רחם עלי למען שמך, וקדשני
בקדשתך העליונה, ופתח לבי
בתלמוד תורתך, ועזרני וזכני, ללמד
ולהבין כל הפונות אלול, וכל התורות
השיכים לזה. ואזכה למצא בהם דרך
נכון וישר להתקרב אליך תמיד בכל עת.

ואזכה להיות בקי בהלכה, בקי
ברצוא, בקי בשוב, בקי בעיל,
בקי בנפיק, ולקיים באמת ובשלמות
מקרא שכתוב: "אם אסק שמים שם
אתה, ואציעה שאול הנף", עד שאזכה
לילך בדרךי התשובה באמת תמיד.

ואתה ברחמיך תפתח ידך, ותהיה
ימינך פשוטה לקבל שבים, עד
אשר גזקה להמשיך ולתקן כל התקונין

מזמור "לְדוֹד ה' אֹרִי"

כל האומר מזמור כ"ז "לְדוֹד ה' אֹרִי וישְׁעִי" וכו', מראש־חדש אלול עד אחר שמחת־תורה, ערב ובקר דבר יום ביומו – אזי הוא מבטח: שמוציא שנותיו בטוב, ויערב לו, ואפילו גזרה רעה כתובה על האדם מן השמים יכול לבטל. ומעביר מעליו כל המקטרגים ושטנים ומארי תריסין, ומבטל מעליו כל גזרות קשות ורעות, ויוצא בדימוס זכאין בדין, ועל־ידי־זה יכניע כל המקטרגים.

כי מראש־חדש נפתחו י"ג מקורות מי"ג מכילין דרחמי, והם מתגלגלין ומאירין למטה וכו'. ולכך יש בו י"ג שמות הוי"ה וכו'. ועל־ידי אמירה זו, אנו פועלין ומבטלין מעלינו הבית־דין של מעלה, ומארי תריסין ומקטרגין, שאין להם רשות לקרב כלל לדון אותנו, אלא מלפניך משפטינו יצא, ואז יוצאין אנחנו זכאים בדין.

(סדור האריז"ל "דבי שבת", סדר פגנת ראש חדש אלול)

מנהג אנ"שי: לומר בכלל את המזמור "לְדוֹד ה' אֹרִי" – אחר 'נפלת־אפים' לפני הקדיש. וביום שאין אומרים תחנון, לאמרו לאחר 'תפלת שמונה־עשרה', ואחריה 'חצי קדיש', ובמנחה 'קדיש תתקבל'.

(שיח־שרפי־קדש ח"ד וכה)

"ה' אֹרִי וישְׁעִי" (תהלים כז, א)

ב. (ח"א כה, ד)

גִּוְנִין עֲלֵאִין הַמְּלַבְּשִׁים בְּכֶסֶף וְזָהָב, אִין
מְאִירִין אֶלָּא בְּשַׁבָּאִים לְאִישׁ
הַיִּשְׂרָאֵלִי, כִּי שָׁם מְקוּמָם, וְנִכְלָלִים זֶה בְּזֶה,
וּמִתְנַהֲרִין אִלּוּ הַגִּוְנִין וְכוּ'.

וּכְשֶׁמִּתְנַהֲרִין, אִזִּי הַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא
מִתְגַּדֵּל וּמִתְפָּאֵר בָּהֶם

וְכוּ', וְנַעֲשֶׂה מֵהֶם "בְּגַדֵי יִשְׁע" (ישעיה סא, י).
"יִשְׁע – אֶסְתַּכְּלוּתָא" (זהר יתרו צ:), כְּמוֹ:
"יִשְׁעוּ אֵל ה'" (שמואל־ב כב, מב) – מִחֲמַת
הַפָּאָר הַכֹּל מִסְתַּכְּלִין בּוֹ, כִּי כָּלֵם מִתְּאוּיִן
לְהִסְתַּכֵּל בּוֹ.

אֲבָל כָּל־זֶמֶן שֶׁהַכֶּסֶף וְזָהָב אֶצֶל הָעַבּוּדִים,
אִזִּי הַגִּוְנִין נִעְלָמִים אֹרֶם, וְאִינֶם
מְאִירִין, כִּי אִין שָׁם מְקוּמָם, כִּי אִין מְקוּמָם
אֶלָּא אֶצֶל אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי, בְּבַחֲיַנֵּת (ישעיה מט,
ג): "יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בָּךְ אֶתְפָּאֵר", כִּי שָׁם 'פָּאָר
הַגִּוְנִין'.

וּבְשִׁבְל־זֶה: הָעַבּוּדִים תְּאִבִּין לְמִמּוֹן
יִשְׂרָאֵל, אַף־עַל־פִּי שִׁישׁ

א.

(ח"א ט, ג)

כְּשֶׁאָדָם עוֹמֵד לְהִתְפַּלֵּל, אִזִּי בָּאִים
מִחֲשַׁבוֹת־זָרוֹת
וּמִסַּבְּבֵין אוֹתוֹ, וְנִשְׁאָר בַּחֲשֶׁךְ, וְאִין יָכוֹל
לְהִתְפַּלֵּל וְכוּ'.

וְדַע: שִׁישׁ פִּתְחִים הַרְבֵּה בַּחֲשֶׁךְ הַזֶּה
לְצֵאת מִשָּׁם וְכוּ'. אֲבָל הָאָדָם הוּא
עוֹר, וְאִין יוֹדֵעַ לְמַצֵּא הַפֶּתַח.

וְדַע: שְׁעַל־יְדֵי אֵמֶת, זוֹכֵה לְמַצֵּא הַפֶּתַח,
כִּי עֵקֶר 'אוֹר הַמְּאִיר' הוּא הַקְּדוֹשׁ־
בְּרוּךְ־הוּא, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (תהלים כז, א): "ה'
אוֹרִי וישְׁעִי" – וְעַל־יְדֵי 'שֶׁקֶר', הוּא מְסַלֵּק
אֶת הַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא וְכוּ'.

אֲבָל עַל־יְדֵי אֵמֶת, הַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־הוּא
שׁוֹכֵן עִמּוֹ וְכוּ'. וּכְשֶׁהַקְּדוֹשׁ־בְּרוּךְ־
הוּא עִמּוֹ, הוּא מְאִיר לוֹ אִיךָ לִיצֵא מִחֲשֶׁךְ
הַמוֹנֵעַ אוֹתוֹ בְּתַפְלָתוֹ, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב: "ה'
אוֹרִי".

יְמֵי חַיָּי, לְדַבֵּר דְּבוּר אֶחָד שֶׁל אֱמֶת לִפְנֵי
הַשֵּׁם פְּרָאִי!"

וַיֵּשׁ בָּזָה כַּמָּה מְדַרְגּוֹת. וּמִי שִׁזְכָּה
לְבַחֲיִנּוֹת 'אֱמֶת הָאֱמֶתִי' - אֲזִי הַשֵּׁם
אֹר לֹ - וְאֲזִי הוּא מְאִיר בְּעֵצְמוֹ, כִּי נִתְלַבֵּשׁ
בּוֹ אֹר הַשֵּׁם.

אֲדָּ מִי שֶׁעֲדִין לֹא הִגִּיעַ לְמַדְרַגָּה עֲלִיוֹנָה
שֶׁל אֱמֶת, וְעַל-כֵּן לֹא הוּא בְּמַדְרַגָּה שֶׁל
אֱמֶת, אֲפִּי כִּי אֵינוֹ מְאִיר בְּעֵצְמוֹ, מְאֹחֵר שֶׁלֹּא
הִגִּיעַ לְאֱמֶת הַנְּכוּן - עַל-כֵּן לֹא הוּא הָאֱמֶת
הוֹעִיל, שְׂיוֹכֵל אַחֵר לְהָאִיר בּוֹ. וְגַם בָּזָה
מְדַרְגּוֹת וְעֲנִינִים, יְבִינֵם הַמְּשַׁכֵּל בְּעֵצְמוֹ (עֵין
בְּפָנִים).

וְעַקֵּר הַפְּוֹנָה: שֶׁפֶּאֶשֶׁר הוּא מְשַׁקֵּעַ
בְּתַכְלִית הַתְּגַבְרוֹת הַחֹשֶׁךְ וְהַקְּלָפָה,
וְהוּא כְּלוֹא וּמְסַנֵּר בְּתוֹךְ הַחֹשֶׁךְ אֶפְלָה,
הַמְּסַבֵּב וּמְקַפֵּת אוֹתוֹ מִכָּל צַדֵּי עֲדָדִים
בְּכַמָּה סְבוּבִים רַחֲמָנָא-לְעֻלְמָן, וְאֵין לֹא שׁוּם
פֶּתַח וְתַקְנָה וְתַחֲבוּלָה לְצֵאת מִתּוֹךְ הַחֹשֶׁךְ -
אֲזִי עַקֵּר עֲצָתוֹ: שֶׁיִּמְשִׁיךְ עֵצְמוֹ לְהָאֱמֶת,
וְיִבִּיט עַל הָאֱמֶת לְאֱמֶתוֹ, וְיִבְקֹשׁ רַק הָאֱמֶת
הָאֱמֶתִי.

וּבְנֶגֶד זֶה, אֵין שׁוּם חֹשֶׁךְ וְסִבּוּב שִׁיחֲשִׁיךְ
לֹ - כִּי הָאֱמֶת הוּא הַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ
בְּעֵצְמוֹ, וְהוּא בַּחֲיִנּוֹת: "ה' אֹרִי".

וְכִיּוֹן שֶׁהַשֵּׁם אֹר לֹ - אֵין שׁוּם חֹשֶׁךְ
שִׁיחֲשִׁיךְ אוֹתוֹ, וּבּוֹדֵאֵי יִזְכֶּה לְרֹאוֹת
הַפֶּתָחִים לְצֵאת מִהַחֹשֶׁךְ, בְּבַחֲיִנּוֹת (שֵׁם קִיט,
קל): "פֶּתַח דְּבַרְיֶךָ יֵאִיר מִבֵּין פְּתָיִים".

לָהֶם כֶּסֶף וְזָהָב הַרְבֵּה, כִּי עַל מְמוֹנָם שֶׁל
הַיִּשְׂרָאֵלִי שׁוֹרָה הַפֶּאֶר וְהַחֵן, וְהַכֵּל תְּאִבִּין
לְהַסְתַּכֵּל עַל הַפֶּאֶר וְהַחֵן.

וְהֵם בַּחֲיִנַּת 'פּוֹתֵל' - "כּוֹתֵל" (זֶהָר מְשַׁפְּטִים
קטז). כ"ו זֶה בַּחֲיִנַּת 'שֵׁם-הַקְּדוֹשׁ',
שֶׁהוּא בַּחֲיִנַּת 'עֲנִינִין', כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (תְּהִלִּים כז, א):
"ה' אֹרִי", שֶׁהוּא 'אֹרֹת הַעֲנִינִין'.
וְיִשְׁעִי", שֶׁהוּא בַּחֲיִנַּת "בְּגַדֵי יִשַׁע" הַנֶּ"ל -
וְהוּא "תֵּל שֶׁהַכֵּל פּוֹנִין לֹ" (זֶהָר שֵׁם), וְתִאֲבִין
לְהַסְתַּכֵּל בּוֹ.

ג.

(ח"א קיב)

הַסְּטֵרָא-אַחֲרָא מְסַבֵּב הַקְּדוּשָׁה וְכוּ',
וּבְפֶרֶט מִי שֶׁכָּבֵר נְמֻשָּׁךְ
אַחֵר עִבְרוֹת חֲסִידֵי-שְׁלוֹם, הֵם מְסַבֵּבִין אוֹתוֹ
מִכָּל צֵד. וְכֹאֲשֶׁר יַעֲזֹר רוּחוֹ לְשׁוּב אֶל הַשֵּׁם,
קָשָׁה לֹא מְאֹד לְהַתְּפִיל וְלְדַבֵּר דְּבוּרִים לִפְנֵי
הַשֵּׁם, כִּי הֵן מְסַבֵּבִין אוֹתוֹ מִכָּל צֵד.

עַד אֲשֶׁר יִזְכֶּה וְיִשׁוּב בְּאֱמֶת, וְיִדְבֵּר
דְּבוּרִים הֶרְאוּיִין לְהַתְּקַבֵּל וְכוּ' - אֲזִי
מְבַקֵּעַ הַדְּבוּר הַמְּאִיר אֶת כָּל הַמַּחֲצוֹת וְכוּ'.

אֲדָּ אֵיךְ יִזְכֶּה לָזֶה?! - הָעַקֵּר שֶׁהַכֵּל תְּלוּי
בּוֹ הוּא 'אֱמֶת', לִילְךָ בְּדַרְךְ אֱמֶת לִפְנֵי
מְדַרְגָּתוֹ וְכוּ'.

וְכִיּוֹן שֶׁהוּא בְּמַדְרַגַּת אֱמֶת - אֲזִי כְּבִיכּוֹל
נִתְלַבֵּשׁ בּוֹ אֹר הַשֵּׁם-יִתְבָּרֵךְ
בְּעֵצְמוֹ, אֲשֶׁר "חֹזְתָמוֹ אֱמֶת" (שְׁבַת נה. יומָא סט:
וְעוֹד) - וְאֲזִי נֹאמֵר עֲלָיו (תְּהִלִּים כז, א): "ה' אֹרִי
וְיִשְׁעִי". - וְכִיּוֹן שֶׁהַשֵּׁם אֹר לֹ, יוֹכֵל לְמַצֵּא
פֶּתָחִים הַרְבֵּה לְצֵאת מִהַחֹשֶׁךְ וְהַגְּלוֹת שֶׁהוּא
סְגוּר שֵׁם וְכוּ'.

וְהַמְּשַׁכֵּל הַמְּבִין - יֵשׁ לֹ לְהַתְּפִיל כָּל
יְמָיו: "שִׁיזְכֶּה פַעַם אֶחָד כָּל

**"בְּקָרֵב עָלַי מְרַעִים לֶאֱכֹל אֶת בְּשָׂרִי.
צָרִי וְאִיבֵי לִי הֵמָּה כְּשָׁלוֹ וְנִפְּלוּ"**
(תהלים כז, ב)

ד.

(ח"א לו, בסוף)

**"בְּקָרֵב עָלַי מְרַעִים לֶאֱכֹל אֶת בְּשָׂרִי, צָרִי
וְאִיבֵי לִי הֵמָּה כְּשָׁלוֹ וְנִפְּלוּ"**.
(תהלים כז, ב). **"בְּקָרֵב עָלַי מְרַעִים"** - **"תָּרִין
רַעִין דָּלָא מִתְּפָרְשִׁין"** (זהר ויקרא ד, ה) **הֵינּוּ:**
ה' מוֹחִין, וְאִכִּילְתֶּם, שְׁנַאֲמַר (שיר השירים ה, א):
"אֲכָלוּ רַעִים", **הֵינּוּ:** **הַתְּחַזְּקוּתֶם,** הוּא **'בְּשָׂר'
קִדְשׁ,** **הֵינּוּ:** **"לֶאֱכֹל אֶת בְּשָׂרִי"**, שֶׁהוּא
בְּחִינַת (זהר): **"סְלוּקָא דִּיסוּדָא עַד אַבָּא
וְאַמָּא"** - **הֵינּוּ:** **תְּקוּנָה מְגִיעַ עַד ה' מוֹחִין,
שֶׁהֵם 'אַבָּא וְאַמָּא'.**

וְהוּא **'תְּקוּנַת הַכְּלִי'** - שֶׁעַל יָדוֹ: **"צָרִי
וְאִיבֵי לִי הֵמָּה כְּשָׁלוֹ וְנִפְּלוּ"** - שֶׁהֵם
בְּחִינַת **'שְׁבָעִים לְשׁוֹנוֹת'**, וְכַשִּׁישְׁבֵר הַתְּאוּה
הַזֹּאת, מִמִּילָא נּוֹפְלִים כָּל הַתְּאוּזוֹת דְּרַעוּת.

ה.

(ח"א קא)

**עַל-יָדֵי שְׁמַתִּיגַע בַּתּוֹרָה עַד שְׁיִזְכָּה
לְהַבִּין אוֹתָהּ - יוֹצֵא מ'אַנְפִּין
חֲשׂוֹכִין ל'אַנְפִּין נְהִירִין, וְנִתְבַּטַּל מִמֶּנּוּ
הַשְּׁעִבּוּד שֶׁל הַמְּדוּת וְהַתְּאוּזוֹת דְּרַעוּת שֶׁל
הַשְּׁבָעִים עֵכוּם, שֶׁהֵם ה'אַנְפִּין חֲשׂוֹכִין.**

**וְאִז נִקְרָא: 'אָדָם,' בְּחִינַת (בַּמִּדְבָּר יט, ד):
"זֹאת הַתּוֹרָה אָדָם," בְּחִינַת (יְבָמוֹת סא):
"אַתֶּם קְרוּיִים אָדָם, וְאִין הָעֵכוּם קְרוּיִים
אָדָם."**

**כִּי עֵקֶר שֵׁם 'אָדָם,' זֹכֵין עַל-יָדֵי הַתּוֹרָה.
כִּי עֵקֶר בְּחִינַת 'אָדָם,' הוּא בְּחִינַת
הַשְּׁכָל הָאֲמִתִּי שֶׁל 'חֲכָמוֹת הַתּוֹרָה'**

**הַקְּדוּשָׁה' שְׂזוֹכִין לְהַשִּׁיג, שְׁכָלוֹלִים
מִה'שְׁלֹשׁ שְׁכָלִיּוֹת: (א) שְׁכָל פְּשׁוּט - בְּחִינַת
'חֲכָמָה', (ב) וְכְשָׁלוּמַד וּמַבִּין - זֶה נִקְרָא
'בִּינָה', (ג) וְאַחֲרֵיכֵן פְּשִׁיזוּדַע ה'תּוֹרָה' - זֶה
נִקְרָא 'דַּעַת'.**

**וְאִלוֹ הַשְּׁלֹשָׁה שְׁכָלִיִּים, הֵם בְּחִינַת שְׁלֹשׁ
פְּעָמִים י"ה, כִּי י"ה הֵם 'חֲכָמָה
וּבִינָה', שֶׁהֵם "תָּרִין רַעִין דָּלָא מִתְּפָרְשִׁין"
(זהר ויקרא ד, ה), שְׁכָלוֹלִים בְּכָל אֶחָד מִה'שְׁלֹשׁ
שְׁכָלִיּוֹת הַנ"ל. וְשְׁלֹשׁ פְּעָמִים י"ה הוּא
גִּימְטְרִיא 'אָדָם'.**

**נִמְצָא: שֶׁעֵקֶר שֵׁם 'אָדָם,' הוּא בְּחִינַת
ה'שְׁכָל הָאֲמִתִּי, דְּהֵינּוּ 'חֲכָמוֹת
הַתּוֹרָה', שֶׁהוּא בְּחִינַת 'אַנְפִּין נְהִירִין, בְּחִינַת
'הִרְחַקַת וְשִׁבִירַת כָּל הַתְּאוּזוֹת וּמְדוּת רַעוּת'.**

**וְזֶהוּ (תהלים כז, ב): "בְּקָרֵב עָלַי מְרַעִים
לֶאֱכֹל אֶת בְּשָׂרִי, צָרִי וְאִיבֵי לִי הֵמָּה
כְּשָׁלוֹ וְנִפְּלוּ"**.

**"בְּקָרֵב עָלַי מְרַעִים" - זֶה בְּחִינַת: "תָּרִין
רַעִין דָּלָא מִתְּפָרְשִׁין, שֶׁהֵם
בְּחִינַת י"ה, שֶׁהוּא 'חֲכָמַת הַתּוֹרָה', בְּחִינַת
'אָדָם'.**

**צָרִיד: "לֶאֱכֹל אֶת בְּשָׂרִי" - הֵינּוּ: לֶאֱכֹל
וּלְהַמִּית ה'עֲצָמוֹת' שְׁלִי, כִּי "אִין
הַתּוֹרָה מִתְּקַיְמַת אֲלָא בְּמִי שְׁמַמִּית 'עֲצָמוֹ'
עֲלֶיהָ" (בְּרִכּוֹת סג:).**

**וְאִזִּי מִמִּילָא: "צָרִי וְאִיבֵי לִי הֵמָּה כְּשָׁלוֹ
וְנִפְּלוּ" - כִּי נִתְבַּטַּלִּים בְּחִינַת
ה'אַנְפִּין חֲשׂוֹכִין, וְזוֹכָה ל'אַנְפִּין נְהִירִין,
'חֲכָמוֹת הַתּוֹרָה', בְּחִינַת י"ה, בְּחִינַת "תָּרִין
רַעִין דָּלָא מִתְּפָרְשִׁין, שֶׁעַל שֵׁם זֶה דִּיקָא
נִקְרָאִין יִשְׂרָאֵל 'אָדָם'.**

וְאָז: כָּל "הַצְּרִים וְהָאוֹיְבִים" שֶׁנֶּאֱחָזִין בְּאֲנַפְיֵי־הַשּׁוֹכֵן, בְּתַאוּת וּמְדוּת־רַעוּת, "נִכְשָׁלִים וְנוֹפְלִים" - כִּי זָכָה לְאֲנַפְיֵי־נְהִירֵי.

ו.

(ח"א קכט)

כְּשֶׁמִּקְרַב לְהַצְדִּיק, אֵף שְׁאִינוּ מִקְבֵּל מִמֶּנּוּ כָּל־ל - גַּם־כֵּן טוֹב מְאֹד. וְהָאֱמוּנָה לְבַדָּה שֶׁמֵּאֲמִין בְּהַצְדִּיק - מוֹעִיל לְעִבּוּדַת הַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ. כִּי טַבַּע הָאֲכִילָה, שֶׁה'מְזוּן' נִתְהַפֵּף לְנִזּוֹן.

כְּגוֹן: כְּשֶׁה'חִי' אוֹכֵלֶת 'צוּמָח', כְּגוֹן 'עֹשְׂבִים' - נִתְהַפֵּךְ הָעֹשְׂבִים לְחִי, כְּשֶׁנִּכְנָסִין בְּתוֹךְ מַעִיָּה.

וְכֵן מ'חִי' ל'מְדַבֵּר' - כְּשֶׁה'מְדַבֵּר' אוֹכֵל ה'חִי' - נִתְהַפֵּף ה'חִי' ל'מְדַבֵּר'.

וְלְכָל־מָקוֹם שֶׁנִּכְנָס לְשֵׁם הַמְּזוּן - נִתְהַפֵּף לְמַהוּת הָאֵיבָר מִמַּשׁ שֶׁנִּכְנָס לְשֵׁם. כְּגוֹן: הַחֶלֶק מֵהַמְּזוּן הַנִּכְנָס לְה'מַח' - נִתְהַפֵּף לְמַח. וְהַנִּכְנָס לְלֵב - נִתְהַפֵּף לְלֵב. וְכֵן לְשָׂר הָאֵיבָרִים.

וְכֵן כְּשֶׁדְּבוֹק לְהַצְדִּיק וּמֵאֲמִין בּוֹ - נֶאֱכָל לְהַצְדִּיק וְנִתְהַפֵּף לְמַהוּת הַצְדִּיק מִמַּשׁ. וְכֵן 'אַרְצֵי־יִשְׂרָאֵל' יֵשׁ לָהּ גַּם־כֵּן הַכַּח הַזֶּה.

וְזָהוּ: "בְּקִרְבִּי עָלִי מְרַעִים לְאָכֹל אֶת בְּשָׂרִי" (תהלים כז, ב) - כְּשֶׁאֲנִי רוֹצֵה שֶׁיִּקְרְבוּ "תְּרִין רַעִין דָּלָא מִתְפָּרְשִׁין" (זמר ויקרא ד, א) אֲנִי צָרִיד: "לְאָכֹל אֶת בְּשָׂרִי" - הִינּוּ: לְהַכְנִיעַ הַחֹמֶר.

"לְאָכֹל" דִּיקָא - שְׂצָרִיד שֶׁהַנֶּפֶשׁ תֹּאכֵל הַבָּשָׂר, שֶׁתְּהַפֵּף לְמַהוּתָהּ.

וְזָהוּ (שיר השירים ה, א): "אֲכָלוּ רַעִים" - הִינּוּ: "תְּרִין רַעִין דָּלָא מִתְפָּרְשִׁין" - שֶׁהֵם 'הַמְחִיךְ־הַקְדוּשִׁים'. שְׂצָרִיכִים שֶׁהַמַּח וְהַדַּעַת הַקְדוּשׁ יֹאכֵל אֶת הַגּוֹף, דְּהִינּוּ שֶׁהַגּוֹף יִתְהַפֵּף לְמַהוּת הַנֶּשְׁמָה הַקְדוּשָׁה, שֶׁהוּא הַמַּח וְהַדַּעַת, שֶׁזָּהוּ בְּחִינַת אֲכִילָה, שֶׁה'מְזוּן' נִתְהַפֵּף לְנִזּוֹן כְּנ"ל.

"אם תחנה עלי מחנה לא יירא לבי, אם תקום עלי מלחמה בזאת אני בוטח" (תהלים כז, ג)

ז.

(עלים-לתרופה, יום ו' ערב-שבת-קדש תקצ"ח)
כָּל לֵב מִבִּין, רְאוּי לְהִבִּין מִרְחוּק:
שְׂבִת־תְּשָׂרִי הוּא מִלְחָמָה עֲצוּמָה לְכָל אֶחָד וְאֶחָד, כַּאֲשֶׁר מִקְדִּימִין לְצַעֵק בְּכָל 'חֲדָשׁ אֱלוֹל' (במזמור לְדָוִד ה' אֹרִי. תהלים כז, ג):
"אם תחנה עלי מחנה לא יירא לבי, אם תקום עלי מלחמה וכו'" [בזאת אני בוטח].

אַבְל "בְּזֹאת אֲנִי בּוֹטֵחַ" בְּוֹדָאִי, בְּכָל מַה שֶׁכַּתְּבִיתִי עַד הַנָּה, בְּקִדְשַׁת שְׂבִת־קִדְשׁ, וּבְקִדְשַׁת תְּשָׂרִי וְכוּ' וְכוּ'. וְהַכֹּל הוּא כַּח קִדְשַׁת הַצְדִּיק־הָאֵמֶת שֶׁגִּלָּה כְּלִזְזָה, וְעוֹסֵק בְּכִלְזָה עַד־כֵּן - כִּי "גְּדוּלִים צְדִיקִים בְּמִיתָתָם יוֹתֵר מִבְּחַיֵּיהֶם" (חלין ז: וכו').

"שִׁבְתִּי בְּבֵית ה' כָּל יְמֵי חַיִּי, לַחֲזוֹת בְּנַעַם ה' וּלְבַקֵּר בְּהִיכָלוֹ" (תהלים כז, ד)

יתברך, הנה זה המאמר, שעל־ידו נברא חלק פלוני מהבריאה].

וְזֶהוּ: "לַחֲזוֹת בְּנַעַם ה' - וּלְבַקֵּר בְּהִיכָלוֹ".

אֲשֶׁרִי הזוכה להרגיש נעימות התורה, כי יש נעימות בתורה. וזהו העקר: לזכות להרגיש הנעימות שיש בהתורה. "דרכיה דרכי נעם, וכל נתיבותיה שלום" (משלי ג, יז).

"שמע ה' קולי אקרא" (תהלים כז, ז)

ט.

(ח"ב מו; טיחות הר"ן קמו)

הַמְּנִיעָה הגדולה שבכל המניעות - היא 'מניעת הפח'. דהינו: מה שמחו ולבו חלוקים מהשם-יתברך או מהצדיק.

כי אפלו כשמשבר המניעות שיש לו לנסע להצדיק-האמת ובא לשם - עם-כל-זה כשפחו חלוק וקשה לו קשיות ויש לו עקמומיות בלבו על הצדיק, זאת המניעה מונע אותו יותר מכל המניעות.

וְכֵן בתפלה - שבתחלה יש לו פמה מניעות על התפלה, ואחר-כך כשעובר עליהם ובא להתפלל, כשבלבו עקם ופתלתל מהשם-יתברך - זאת המניעה, הקשיות שבלבו, הם המניעה הגדולה מכלם.

וְאִזִּי צריך לצעק לאביו שבשמים בקול חזק מעמקי הלב, ואזי השם-יתברך שומע קולו ופונה לצעקתו. ויכול להיות: שמזה בעצמו יפל ויתבטל לגמרי כל הקשיות והמניעות הנ"ל. - ועל-כל-פנים השם-יתברך שומע קולו, שזה ישועתו.

ח.

(ח"ב עא)

כָּל הנבראים וכל ההולדות, הם רק בשביל התגלות כבודו יתברך. ועקר ה'הולדה' - על-ידי ה'צדקה', שעלי-דה נעשה כלי לקבל מ'נעם העליון', שעל-ידי-זה נעשה ה'הולדה', ועל-ידי-זה נתגלה ונתגדל כבודו יתברך.

כי 'צדקה' היא נדיבות לב, כמו שכתוב (שמות כה, ב): "מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי". ו'נדיבות לב' - הינו: שנפתח ונתנדב הלב.

וְעַל-יְדֵי-זֶה נפתחין שבילין דלפא, ונעשין כלי לקבל 'שלהובין דרחימותא', שנמשכין מ'נעם העליון'. שעל-ידי 'נעם העליון', מתעורר ה'אהבה', בחינת: "שלהובין דרחימותא, שעל-ידם ה'הולדה" (תקוני-זהר לא).

וְזֶה אותיות 'תרומ'ה' - הם סופי-תבות (תהלים כז, ד): "לַחֲזוֹת בְּנַעַם ה' וּלְבַקֵּר בְּהִיכָלוֹ" - כי 'תרומה', הינו 'צדקה' שהיא נדיבות לב, בחינת: "מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי" - על-ידיה נעשה כלי לקבל מ'נעם השם', שעל-ידי-זה נמשך 'התגלות כבודו יתברך', שהוא בחינת: "ובהיכלו בלו אמר כבוד".

[באור מתוך התורה: שאצל אלו שהם 'בהיכלא דמלכא', ה'כבוד' הוא 'כלו אומר', 'כלו מאמר' - כי ה'כבוד' שיש להם, הוא כלו רק בשביל ה'מאמר' שנתהוה בשביל זה ה'כבוד', אשר על-ידו נברא חלק מהבריאה. כי יש כבוד פרטי לכל מאמר ומאמר של "העשרה מאמרות שבהם נברא העולם" (אבות פ"ה מ"א), אשר בשביל אותו הכבוד, כדי שייגיע כבוד זה להשם-

וְזֶה אוֹתִיּוֹת 'קִשְׁיִ"א' - ראשֵׁי־תְבוּת:
 "שִׁמְעֵ יְיָ קוֹלִי אֶקְרָא" (תהלים כז, ז)
 - שְׁצָרִידֶךָ רַק לְקָרוֹת לְהִשָּׁם בְּשִׁמְתִּיגְבֹר עָלָיו
 הַקִּשְׁיָא וְהַפִּירָה.

וְעַל־יָדַי הִצְעָקָה, זֹכִיךְ לְאִמּוֹנָה. כִּי
 הִצְעָקָה בְּלִבּוֹ בְּעִצְמָה, הוּא
 בְּחִינַת אִמּוֹנָה, רַק שֶׁה־אִמּוֹנָה הוּא בְּקִטְנוֹת
 גְּדוּל, וְעַל־יָדַי הִצְעָקָה בְּעִצְמָה, יְכוּל לְזַכּוֹת
 לְאִמּוֹנָה - הִינּוּ: לְהַעֲלוֹת וּלְגַדֵּל אֶת
 ה־אִמּוֹנָה, עַד שִׁסְתַּלְקוּ ה־קִשְׁיּוֹת מִמֶּנּוּ.

וְאִפְלוּ אִם אֵינּוּ זֹכֶה לְזֶה עֵדִיךְ - אֶהְיֶה־עַל־
 פִּי־כֵן הִצְעָקָה בְּעִצְמָה טוֹב מְאֹד,
 כִּי אֶהְיֶה־עַל־פִּי שְׁבָאִים עָלָיו בְּפִירוֹת
 גְּדוּלוֹת וְקִשְׁיּוֹת, עִם־כָּל־זֶה מֵאֲחֵר שְׁצוּעַק
 עַל־כָּל־פָּנִים בְּלִבּוֹ - בּוֹדָאֵי עֵדִיךְ יֵשׁ בּוֹ
 נִיצוּץ וְנִקְדָּה מִה־אִמּוֹנָה־הַקְּדוּשָׁה. כִּי אִם
 חִסְיוֹשָׁלוֹם לֹא הָיָה בּוֹ עוֹד שׁוֹם נִקְדָּה
 מִה־אִמּוֹנָה כָּלֵל, לֹא הָיָה צוּעַק כָּלֵל.

"לָךְ אָמַר לְבִי בְקִשּׁוֹ פָּנָי, אֶת פָּנֶיךָ ה' אֲבַקֵּשׁ"
 (תהלים כז, ח)

(ח"א ס.ו.)

כְּשִׂאוֹכֵל בְּקִדְשָׁה וּבִטְהָרָה - אָזִי הוּא
 בְּחִינַת: "לָחֶם הַפָּנִים" (שמות לה,
 יג; לט, לו), כִּי ה־שִׁכְּלִי הוּא ה־פָּנִים, כְּמוֹ
 שְׁכָתוֹב (קהלת ח, א): "חֲכָמַת אָדָם תָּאִיר פָּנָיו".
 אָבֵל כְּשִׂאִין אֲכִילָתוֹ בְּקִדְשָׁה - אָזִי אוֹבֵד
 פָּנָיו, הִינּוּ ה־שִׁכְּלִי, וְנוֹפֵל לְבַחֲינַת
 שְׁנָה. כִּי עַקֵּר הַמֵּאֲכָל הוּא לְהַחֲיוֹת ה־לֵב
 וְכוּ'.

וּכְשִׂאִין הַמֵּאֲכָל מְבָרֵךְ, וְאִין אוֹכֵל אוֹתוֹ
 בְּקִדְשָׁה - אָזִי מְבִיא רַע' אֶל

ה־לֵב, וְעַל־יָדַי "רַע הַלֵּב", נִתְקַלְקַל
 ה־פָּנִים, כְּמוֹ שְׁכָתוֹב (נחמיה ב, ב): "מִדּוּעַ פָּנֶיךָ
 רָעִים, אֵינּוּ זֶה כִּי אִם רַע לֵב".

וְכֵן לְהַפְּדֵ: בְּקִשְׁתַּת הַפָּנִים, דְּהִינּוּ שְׁיַחֲזֹר
 וַיִּבְקֹשׁ פָּנָיו - הוּא תְלוּי בִּתְקוּן הַלֵּב,
 כְּמוֹ שְׁכָתוֹב (תהלים כז, ח): "לָךְ אָמַר לְבִי
 בְקִשּׁוֹ פָּנָי".

וְעַל־כֵּן לְפַעְמִים עַל־יָדַי מֵאֲכָל שְׂאִין
 מְבָרֵךְ, שְׁעַל־יָדוֹ נִתְקַלְקַל ה־לֵב'
 - עַל־יָדֵי־זֶה אוֹבֵד ה־פָּנִים, וְנוֹפֵל מִחוּ
 לְבַחֲינַת שְׁנָה'.

יא.

(ח"א קלח)

"לָךְ אָמַר לְבִי בְקִשּׁוֹ פָּנָי" (תהלים כז, ח).
 פִּרְשׁ רַש"י: "בְּשִׁלְיַחֲוֹתֶךָ". כִּי עַקֵּר
 ה־אֵלְקוֹת' ב־לֵב, כְּמוֹ שְׁכָתוֹב (שם עג, כו):
 "צוֹר לְבָבִי".

וְכִי שֶׁהוּא "בֵּר לֵבָב" (שם כד, ד), בְּבַחֲינַת
 (שם קט, כב): "וְלִבִּי חָלַל בְּקִרְבִּי" - יוֹכֵל
 לִידַע עֲתִידוֹת, עַל־יָדַי מַה שֶׁהַלֵּב אוֹמֵר לוֹ -
 שֶׁהוּא דְבַרֵי הַשֵּׁם מִמֶּשׁ.

וְזֶהוּ: "לָךְ אָמַר לְבִי בְקִשּׁוֹ פָּנָי", "לָךְ -
 בְּשִׁלְיַחֲוֹתֶךָ" כִּי מַה שֶׁהַלֵּב
 אוֹמֵר, הֵם דְבַרֵי הַשֵּׁם מִמֶּשׁ.

יב.

(ח"א קנו)

מַה שְׁמִדְבָרִים בֵּינּוּ לְבִין קוֹנּוֹ, הוּא בְּחִינַת
 'רוּח־הַקֹּדֶשׁ'. וְדוּד הַמְּלֶכֶךְ עָלָיו־
 הַשָּׁלוֹם שֶׁהָיָה מַעֲלָתוֹ גְּדוּלָה מְאֹד, יִסַּד מְזָה
 סֵפֶר תְּהִלִּים.

וְכֵן כָּל אֶחָד לְפִי בְּחִינַתוֹ הוּא בְּחִינַת 'רוּח־
 הַקֹּדֶשׁ', כְּמוֹ שְׁכָתוֹב (תהלים כז, ח): "לָךְ

אָמַר לְבִי, כְּמוֹ שֶׁפָּרַשׁ רַש"י: "לָךְ - בְּשִׁבְלֶךָ וּבְשִׁלְיֹהוֹתָ, אָמַר לִי לְבִי". שְׁכַל הַדְּבָרִים שֶׁהַלֵּב אֹמֵר - הֵם דְּבָרֵי הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ מִמֶּשׁ, וְהוּא בְּחִינַת רֹחַ-הַקֹּדֶשׁ.

"קְוֵה אֶל ה' חֲזֹק וַיֵּאמֶץ לְבָבְךָ וְקִוֵּה אֶל ה'"
(תהלים כז, יד)

יג.

(ח"ב קא)

עֵקֶר כָּלֵל וְשֹׁרֵשׁ וַיִּסּוּד שֶׁל כָּל הָעֲצוֹת לְהִתְקַרֵּב לְהַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ, הוּא רַק אֲמִירַת תְּהִלִּים, וְשִׁאֲרֵי תַּחֲנוּנוֹת וּבִקְשׁוֹת, וְהַתְּבוּדוֹת לְפָרֵשׁ שִׁיחָתוֹ בֵּינוֹ לְבֵין קוֹנֵו, לְבַקֵּשׁ מִלְּפָנָיו שִׁיקְרָבָהוּ לְעִבּוּדָתוֹ יִתְבָּרַךְ.

וְרַק עַל-יְדֵי-זֶה זֹכִיךְ לְנִצָּחַת הַמְּלַחְמָה, אִם יִהְיֶה חֲזֵק וְאִמִּץ מְאֹד תָּמִיד, לְהַעֲתִיר וּלְהַתְּפַלֵּל וּלְהַתְּחַנֵּן לְפָנֵי הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ תָּמִיד, יִהְיֶה אִיךְ שִׁיחָתָהּ - אִזּוּ בּוֹדָאֵי יִנָּצַח הַמְּלַחְמָה. אֲשֶׁרֵי לוֹ! - כִּי הִבְנֵנו מִדְּבָרֵי רַבְּנוּ ז"ל.

כִּי אֶהְיֶה-עַל-פִּי שֶׁנִּמְצְאִים כְּמָה עֲצוֹת טוֹבוֹת בְּסִפְרֵי רַבְּנוּ ז"ל, שֶׁהֵם מְלֵאִים עֲצוֹת לְהִתְקַרֵּב לְהַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ - אֶהְיֶה-עַל-פִּי-כֵן עַל-פִּי-רַב קָשָׁה לְהֶאֱדָם לְקִיָּם הָעֲצָה בְּעֲצָמָה.

עַל-כֵּן הָעֵקֶר הוּא: תַּפְלוּת וְתַחֲנוּנוֹת וּבִקְשׁוֹת, יִהְיֶה אִיךְ שִׁיחָתָהּ, עַל-כָּל-פָּנִים יִדְבַר בְּפִיו בְּאִיזָה בְּחִינָה שֶׁהוּא. וַיִּבְקֹשׁ מִהַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ תָּמִיד: "שִׁיּוּצִיא אוֹתוֹ

מִחֲשָׁד לְאוֹר, וַיִּחְזִירָהוּ בְּתִשְׁבּוּבָה-שְׁלֵמָה בְּאֵמַת!" - וְאֵל יִתֵּן דָּמִי לוֹ עַד שִׁיעֲנָהוּ.

וְאֶהְיֶה-עַל-פִּי שֶׁהוּא קוֹרָא וְצוּעֵק לְהַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ זֶה זְמַן רַב מְאֹד, וְעַדִּין הוּא רְחוּק מְאֹד מְאֹד - אֶהְיֶה-עַל-פִּי-כֵן אִם יִהְיֶה חֲזֵק וְאִמִּץ בְּתַפְלוּת וּבִקְשׁוֹת, בּוֹדָאֵי סוּף כָּל סוּף יַעֲנֵהוּ הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ, וַיִּקְרָבוּ לְעִבּוּדָתוֹ בְּאֵמַת, בּוֹדָאֵי בְּלִי סֶפֶק. "רַק חֲזֵק וְאִמִּץ" (יהושע א, ז).

וְכֵמוֹ שֶׁאֲמָרוּ רַז"ל (בְּרִכוֹת לב: "שֶׁתַּפְּלָה צְרִיךְ חֲזֵק, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (תהלים כז, יד): "קְוֵה אֶל ה' חֲזֹק וַיֵּאמֶץ לְבָבְךָ וְקִוֵּה אֶל ה'". וּפָרַשׁ רַש"י (בְּתַהֲלִים שָׁם): "וְאִם לֹא תִתְקַבֵּל תַּפְּלוּתָהּ, חֲזֹר וְקִוֵּה" [וְרַש"י בְּבְרִכוֹת שָׁם: "קְוֵה" - וְהִתְחַזַּק, וְלֹא תִמְשָׁךְ יָדְךָ, אֲלֵא חֲזֹר וְקִוֵּה] - וְכֵן לְעוֹלָם, "עַד יִשְׁקִיף וַיֵּרָא ה' מִשָּׁמַיִם" (אֵיכָה ג, ט).

וְכִבָּר מְבֹאֵר זֹאת בְּדְבָרֵינוּ כְּמָה פְּעָמִים. אִיךְ צְרִיכִין לְכַפֵּל וּלְשַׁנּוֹת זֹאת וּלְזַכֵּר זֹאת בְּכָל יוֹם וַיּוֹם - כִּי יֵשׁ כְּמָה וְכְמָה מִיָּנִי חֲלִישׁוֹת וּבְלִבּוֹלִים עַל-זֶה בְּלִי שְׁעוֹר, מַה שֶּׁאֵין הַפָּה יָכוֹל לְדַבֵּר וְהַלֵּב לְחַשֵּׁב.

עַל-כֵּן צְרִיכִין לְחֲזֹר זֹאת אֲלֵפִים פְּעָמִים - כְּדֵי שִׁיִּתְחַזַּק וַיִּתְאֲמֵץ לְעַמֵּד עַל עַמְדוֹ, לְהַתְּפַלֵּל וּלְהַתְּחַנֵּן לְפָנֵי הַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ תָּמִיד: שִׁיקְרָבָהוּ לְעִבּוּדָתוֹ, יִהְיֶה אִיךְ שִׁיחָתָהּ. "נִשְׂא לְבַבְנוּ אֶל כְּפָיִם אֶל אֵל-בְּשָׁמַיִם" (אֵיכָה ג, מא). "כִּי לֹא יִטַּשׁ ה' אֶת עַמּוֹ וְנִחַלְתּוֹ לֹא יַעֲזֹב" (תהלים צד, יד). "חֲסָדֵי ה' כִּי לֹא תִמְנוּ, כִּי לֹא כָלוּ רַחֲמָיו" (אֵיכָה ג, כב).

לקוטי תפלות

מזמור "לְדָוִד ה' אֹרִי"

☪ [א] לקוטי-תפלות ח"א ט ☪

"ה' אורי וישעי" (תהלים כז, א)

"אורי" - בראש-השנה. "וישעי" - ביום-הכפורים.
(מדרש תהלים, מזמור כז)

שנזכה למצא ה'פתחים' בחשך - על-ידי דבור של
אמת, שהוא אור המאיר, בחינת "ה' אורי וישעי"

כי אתה ידעת יהוה אלהי: אשר אין לי
שום פתח הצלה אחרת, כי אם על-
ידי-זה, על-ידי שתזכה אותי לדבר
'דבורי אמת' לפניך כראוי.

ותעזרני ברחמיך הרבים, לילך בדרך-
אמת תמיד, ואזכה שלא יצא
דבר שקר מפי לעולם, ותשמרני ברחמיך
הרבים, שלא יצא שום שקר מפי, אפלו
בטעות שלא בכונה, רק כל דבורי יהיו
דבורי אמת תמיד.

ותיחד את לבבי אליך, שאזכה תמיד
להטות דעתי ומחשבתי אל
האמת לאמתו, ואתה תסיעני מן-השמים,
לדרוך ולילך בנתיב האמת תמיד, ולא
אטה מדרך האמת ימין ושמאל.

"הֲדַרְיבְנִי בְּאִמְתֶּךָ, וּלְמַדְנִי כִּי אֵתָהּ
אֱלֹהֵי יִשְׁעֵי, אוֹתָךְ קִוִּיתִי כָּל
הַיּוֹם. שְׁלַח אוֹרְךָ וְאִמְתֶּךָ הִמָּה יִנְחֹנְנִי,
יְבִיאֹנִי אֶל הַר קִדְשֶׁךָ וְאֶל מִשְׁכְּנוֹתֶיךָ,
וְאֶל תַּצֵּל מִפִּי דָבָר אֱמֶת עַד מָאֵד, כִּי
לְמִשְׁפָּטֶיךָ יִחְלָתִי."

ותעזרני ותושיענו בחסדיך הנוראים
והנפלאים, שנזכה לקיים עצה
הקדושה הזאת, שנזכה להוציא מפינו
'דבורי אמת' לפניך, בתפלותינו
ותחנונתינו ובקשתינו, עד אשר לא יהיה
שום פח לשום חשך ואפלה, למנע אותנו
חס-ושלום מתפלתנו ועבודתנו.

ובכל מיני חשך ואפלה הרוצים
להתגבר עלינו בכל-עת, ובפרט
בשעת התפלה, בכלם נוכל למצא
הפתחים, על-ידי דבור האמת שנוציא
מפינו, לצאת על-ידו מאפלה לאורה,
מחשך לאור גדול. "כי אתה תאיר נרי
יהוה אלהי יגיה חשבי". ויקים מקרא
שכתוב: "יהוה אורי וישעי ממי אירא,
יהוה מעוז חיי ממי אפחד".

וְאִזְכָּה תָּמִיד, לְשִׁפְךָ שִׁיחִי וּתְפַלְתִּי
וּתְחַנְּנֵתִי לְפָנֶיךָ בְּאֵמֶת לְאֵמֶתוֹ,
וּתְעַזְרֵנִי שְׂאוּכַל לְפָרֵשׁ כָּל שִׁיחַתִּי לְפָנֶיךָ
בְּאֵמֶת. וְאֵת כָּל אֲשֶׁר עִם לִבִּי אֲשִׁיחָה
לְפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי.

כִּי אַתָּה יָדַעְתָּ אֶת לִבִּבְנוֹ, כִּי צָרְכֵי הַמָּה
מְרַבִּים מְאֹד, וְדַעְתִּי קִצְרָה לְבָאֵר
וּלְפָרֵשׁ. אֵלֹהֵי כָּל הַיָּמִים דְּיוֹ וְכָל אֲגָמִים
קוֹלְמָסִין, אִי-אֶפְשֶׁר לְבָאֵר וּלְפָרֵשׁ אֶפֶס
קִצָּה מִצָּרְכֵינוֹ הַמְּרַבִּים מְאֹד.

כִּי עֲדִין לֹא הִתְחַלַּנּוּ לְהַכְנִיעַ וּלְבַטֵּל
שׁוֹם מִדָּה רָעָה וְשׁוֹם תְּאוּהָ רָעָה
מֵאַתָּנוּ, וְאַנְחָנוּ רְחוּקִים מִמֶּךָ בְּתַכְלִית
הַרְחוּק.

וְאַף-עַל-פִּי-כֹן, בְּכָל-עֵת שְׁאַנְחָנוּ
בְּאִים לְפָרֵשׁ שִׁיחַתָּנוּ
לְפָנֶיךָ, נִסְתַּם פִּינוֹ וּלְשׁוֹנֵינוּ, וְאִין אָנוּ
יְכוּלִים לְדַבֵּר שׁוֹם דְּבוּר כְּרָאוּי לְפָנֶיךָ.

יְהוָה אֱלֹהִים, אַתָּה יָדַעְתָּ אֶת לִבִּבְנוֹ,
וּלְפָנֶיךָ נִגְלוּ כָּל תַּעֲלוּמוֹת. חֲנִנּוּ
וְעַנְנוּ, וְהִכֵּן לִבִּבְנוֹ, וְזַפְנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים
לְדַבּוּרֵי-אֵמֶת לְפָנֶיךָ, בְּאֶפֶן שִׁיפְתַּח לָנוּ
אוֹרְךָ הַגָּדוֹל עַל-יַד־יָזָה, שֶׁהוּא עֹצֵם
הָאֵמֶת.

וְנִזְכָּה עַל-יַד־יָזָה לְפָרֵשׁ שִׁיחַתָּנוּ
וּתְחַנְּנֵנוּ לְפָנֶיךָ תָּמִיד בְּאֵמֶת
כְּרָאוּי, וְנִזְכָּה לְהוֹצִיא מִפִּינוּ בְּאֵמֶת כָּל
צָרְכֵינוּ. וְכָל מַה שֶּׁחָסַר לָנוּ בַּגּוֹף וּנְפֶשׁ,
הַכֹּל נוֹכַח לְפָרֵשׁ וּלְבָאֵר לְפָנֶיךָ בְּאֵמֶרִי
פִינוּ.

עַד שְׁנִזְכָּה לְשִׁפְךָ לִבְנוֹ כַּמִּים נוֹכַח פָּנֶיךָ
יְהוָה, בְּתַפְלוֹתֵינוּ וּתְחַנְּנֵנוּ,

וּתְעַזְרֵנוּ רַחֲמֶיךָ עָלֵינוּ, וּתְאַזִּין שׁוֹעַתֵינוּ,
וּתְקַשִּׁיב תְּחַנּוּתֵינוּ, וּתְמַלֵּא כָּל מִשְׁאֲלוֹת
לִבִּנוּ לְטוֹבָה בְּרַחֲמִים, בְּאֶפֶן שְׁנִזְכָּה
לְהִתְקַרֵּב אֵלֶיךָ בְּאֵמֶת מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם,
וּלְעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ כָּל יְמֵי חַיֵּינוּ, אֲנַחְנוּ
וְצִאֲצֵאֵינוּ וְצִאֲצֵאֵי עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל.

⊙ [ב] לְקוּטִי-תְּפִלוֹת ח"ב יג ⊙

(על-פי לקוטי-מוהר"ן ח"ב יז, 'להיות שמח וטוב-לב בשבת')

"ה' מעוז חיי ממי אפחד" (תהלים כז, א)

שִׁנְזָכָה שְׁלֵא נִפְחַד מִשׁוּם-דְּבָר
שְׁבַעוֹלָם, רַק מִהַשֵּׁם-יִתְבָּרַךְ לְבַד

וּתְעַזְרֵנִי וּתוֹשִׁיעֵנִי, לְהַרִים וּלְהַגְבִּיהַ
עַל-יַדֵּי הַדַּעַת הַקְּדוֹשׁ, אֶת כָּל
הַיְרָאוֹת הַנְּפוּלוֹת אֵלֶיךָ לְבַד תִּתְבָּרַךְ.

שְׁלֵא יִהְיֶה לִי שׁוֹם יִרְאָה נְפוּלָה, שְׁלֵא
אֶפְחַד וְלֹא אֶתִירָא מִשׁוּם בְּרִיאָה
שְׁבַעוֹלָם, לֹא מִשׁוּם שֶׁר וְאֲדוֹן, וְלֹא
מִשׁוּם אָדָם, וְלֹא מִשׁוּם חַיָּה רָעָה
וְלִסְטִים, וְלֹא מִשׁוּם דְּבָר שְׁבַעוֹלָם, רַק
מִמֶּךָ לְבַד אִירָא וְאֶפְחַד בְּאֵמֶת, וּתְהִיָּה
יִרְאָתְךָ עַל פְּנֵי לְבַלְתִּי אַחְטָא.

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, זַכְּנֵי לִירְאָה שְׁלֵמָה
וְאֵמֶתִית, "לִירְאָה אֶת הַשֵּׁם
הַנִּכְבָּד וְהַנּוֹרָא הַזֶּה, אֶת יְהוָה אֱלֹהֵינוּ",
אוֹתוֹ לְבַד אִירָא, וּבוֹ אֶבְטַח וְאֶשְׁעַן, וְלֹא
אֶפְחַד מִשׁוּם-דְּבָר שְׁבַעוֹלָם.

וַיִּקְרָם בִּי מִקְרָא שְׁכָתוּב: "יְהוָה אֹרֵי
וַיִּשְׁעֵי מִמִּי אִירָא, יְהוָה מְעוֹז חַיֵּי
מִמִּי אֶפְחַד. וְנֶאֱמַר: יְהוָה לִי לֹא אִירָא,

מַה יַעֲשֶׂה לִי אָדָם". וְנֹאמֶר: "בְּאֱלֹהִים
 בְּטַחְתִּי לֹא אִירָא, מַה יַעֲשֶׂה בְּשָׂר לִי".
 וְנֹאמֶר: "הֲנִי אֵל יְשׁוּעָתִי אֶבְטַח וְלֹא
 אֶפְחַד, כִּי עֲזִי וְזַמְרַת יְהוָה יְהוּה וַיְהִי לִי

לְיִשׁוּעָה. וּשְׁאַבְתֶּם מִים בְּשִׁשׁוֹן מִמַּעַיְנֵי
 הַיְשׁוּעָה".

דַּעַם רַבִּינִים רֵאשֵׁי הַשָּׁנָה

וְאַזְכָּה לְהִיּוֹת נִמְנָה גַם-כֵּן

בֵּין עַמּוּד יִשְׂרָאֵל הַכְּשָׁרִים וְהַתְּמִימִים
- הַמְּתַאֲסָפִים וּמְתַקְבָּצִים -
לְצַדִּיקִים-אֲמִתִּיִּים עַל 'רֵאשֵׁי-הַשָּׁנָה

כִּי אַתָּה 'לְבַד' יוֹדֵעַ

מֵעֵלַת הַקְּבוּץ שֶׁל עַמּוּד יִשְׂרָאֵל

בְּרֵאשֵׁי-הַשָּׁנָה לְצַדִּיקִים-אֲמִתִּיִּים!

וְאֵל יִמְנַעֵנוּ מִזֶּה שׁוּם מוֹנַע! וְאֵל יַעֲבִבֵנוּ שׁוּם עֲפוּב!

וְאֵל יִטְרִידֵנוּ שׁוּם טְרִדָּא בְּעוֹלָם!

רַק נִזְכָּה תָּמִיד בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה:

לִילּוֹד וְלָבֵא וּלְהַתְּאֵסֵף אֶל הַקְּבוּץ הַקְּדוֹשׁ וְהַנּוֹרָא

שֶׁל עַמּוּד יִשְׂרָאֵל הַכְּשָׁרִים, הַמְּתַאֲסָפִים וּמְתַקְבָּצִים

אֲצֵל הַצַּדִּיקִים-הָאֲמִתִּיִּים בְּכָל רֵאשֵׁי-הַשָּׁנָה.

(לְקוּטֵי-תַפְלוֹת ח"ב כט)